Corrie ten Boom
NIMIC
FĂRĂ
Iisus
Casa Literaturii Creştine 2014

Original Title: Not Good if Detached – Corrie ten Boom e Copyright 1957 CLC Ministries International All rights reserved.

Romanian edition e 2014 by Casa Literaturii Creştine This edition is published with special arrangement with CLC Publications, USA

e Casa Literaturii Creştine 2014, pentru prezenta versiune românească.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem sau transmisă în orice formă şi prin orice mijloc – electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare, scanare sau de alt fel – cu excepţia unor scurte citate în recenzii sau articole critice, fără permisiunea scrisă acordată anterior de către editură.

Dacă nu se fac alte precizări, textele biblice au fost preluate din versiunea Cornilescu 1923.

Traducere: Ligia Maria Pasca Tehnoredactare: Ana Maria Coţovan Copertă: Cristian Coţovan ISBN 978 – 606 – 8331 – 15 – 7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Boom, Corrie ten
Nimic fără Iisus / Corrie ten Boom; trad.: Ligia Maria Paşca.
— Braşov: Casa Literaturii Creştine, 2014 ISBN 978 – 606 – 8331 – 15 – 7

Cuprins

Notă biografică 5
Prefaţă 7
Câţiva băieţi africani 9
Primii paşi în jurul lumii 13
Întoarcerea în Germania 21

Furtună 33
Ambasadori pentru Hristos 37
Singurătate 43
Tânărul canadian 47
Amintiri dintr-un lagăr de concentrare… 51
Sophie 55
Spune-mi despre Iisus 57
Egoism 59
San Bartolo de la Barranca 61
La picnic 65
Ingredientele rugăciunii… 69
Ascultare 73
Puterea numelui lui Iisus 81
Mijlocirea necesară 83
Clubul „Crinul din vale" 85
Lovitura decisivă 87
Bumerang 89
Lailani
Colonia leproşilor
Rezistenţă
Respingerea jugului nepotrivit 101
Martiraj 103
Broderia lui Dumnezeu 107
Aventuri din călătorii 111
Bătrânul bur 119
Mândrie spirituală 121
Adevărul e aşa de simplu 125
Bârfa 129
Trei scrisori 133
Pregătiţi pentru a doua venire a lui Iisus 137
Mutarea Bisericii 143
Zonnenduin 145
Concluzie 149
Notă biografică

Corrie ten Boom s-a născut la 15 aprilie 1892 la Amsterdam, în Olanda, într-o familie de creştini devotaţi. Din copilărie L-a primit pe Iisus ca Domn şi Mântuitor al vieţii ei şi, conform spuselor ei, „nu-şi aminteşte de vreun timp în care să nu-I fi aparţinut".

Casa lor din Haarlem, de pe strada Barteljorisstraat nr. 19, cunoscută sub numele de Beje, a fost întotdeauna deschisă pentru orice om în nevoie, iar familia ei a fost activ implicată pe plan social şi religios în oraş. De asemenea, credinţa membrilor acestei familii a fost un lucru de necontestat, aceasta motivându-i în toate lucrările lor.

Până la arestarea ei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Corrie a lucrat ca ceasornicar în magazinul familiei, împreună cu tatăl ei. În 1924 ea a devenit prima femeie licenţiată ca ceasornicar. Tot în această perioadă a predat în şcoli publice, la şcoli duminicale şi împreună cu familia au găzduit copii de misionari şi de refugiaţi, în special evrei. De asemenea, a organizat diferite cluburi pentru fete, unde a desfăşurat activităţi sportive, muzicale şi a predat lecţii biblice.

În anii războiului, familia a ajutat şi a ascuns în casa lor persoane aflate în pericol să fie arestate de Gestapo. La 28 februarie 1944, în urma unei trădări, Gestapo-ul i-a arestat pe toţi membrii familiei ten Boom. Cei şase oameni ascunşi în casa lor au scăpat însă şi au putut pleca neobservaţi. Casper ten Boom, tatăl familiei, în vârstă de 84 de ani, a murit la 10 zile de la arestare. Întrebat dacă ştia că ar putea plăti cu viaţa pentru că a ascuns evrei, el a răspuns: „Ar fi o onoare pentru mine să-mi dau viaţa pentru poporul lui Dumnezeu".

Corrie şi sora ei Elisabeth (Betsie), după arestarea în închisoarea de la Scheveningen, din Olanda, au fost trimise în lagărul de concentrare de la Vught, iar ulterior în Germania, la Ravensbrück. Cele două surori au rămas credincioase lui Dumnezeu în mijlocul ororilor pe care le-au trăit în închisori.

La 30 decembrie 1944, Corrie este eliberată din lagăr. Sora ei, Betsie, murise cu două săptămâni înainte din cauza înfometării şi a maltratărilor la care a fost supusă.

După eliberare, la vârsta de 53 de ani, a început să călătorească în întreaga lume şi să vorbească despre puterea dragostei lui

Dumnezeu care învinge cel mai adânc întuneric. „Dumnezeu ne va da dragostea necesară iertării duşmanilor noştri", a afirmat ea adesea. A călătorit în peste 60 de ţări în următorii 33 de ani şi a mărturisit tuturor despre Domnul Iisus, Biruitorul.

Printre numeroasele cărţi scrise de ea şi care au fost o continuă sursă de încurajare pentru credincioşii de pe tot globul, se numără:

A prisoner and Yet... (O deţinută şi totuşi – 1947).

Amazing Love (Dragoste uimitoare – 1953).

Defeated Enemies (Duşmani înfrânţi – 1960).

Not Good if Detached (Nimic fără Iisus – 1957).

Plenty for Everyone (Destul pentru toţi – 1967).

Tramp for the Lord (Călătorind cu Domnul – 1971).

În My Father's House (în casa tatălui meu – 1976).

Corrie a fost numită cavaler al Ordinului Orania-Nassau de către Regina Juliana a Olandei la 17 aprilie 1962.

În 1977 închiriază o casă în Statele Unite, în California, unde îşi petrece ultimii cinci ani ai vieţii afectată de mai multe accidente vasculare, care au dus la pierderea capacităţii ei de vorbire, iar capacitatea de mişcare fiindu-i serios diminuată.

La 15 aprilie 1983, în ziua când împlinea 91 de ani, Corrie ten Boom este chemată acasă, pentru a fi pentru totdeauna cu Domnul ei pe care L-a iubit şi L-a slujit cu credincioşie întreaga viaţă.

Prefaţă

Corrie ten Boom este unul dintre acele suflete rare a căror experienţă cu Dumnezeu a fost aşa de diferită de cea a altor creştini, încât trebuie să fie descrisă ca fiind unică. Crescută în atmosfera liniştită a unei familii şi a unei biserici reformate din Olanda, viaţa ei a fost lipsită de evenimente deosebite. Apoi a venit războiul, iar Corrie cu familia ei s-au decis să ofere sprijin evreilor neajutoraţi, victime ale terorii Gestapo-ului, fără să stea să calculeze preţul care trebuia plătit. Dacă ar fi ştiut că gestul acesta va duce la pierderea vieţii celor mai dragi şi mai apropiaţi, poate că ar fi renunţat. Dar, Providenţa, plină de milă, a ascuns viitorul dinaintea ochilor ei, dezvăluindu-i-l doar pas cu pas.

În cartea *A prisoner and yet*... (O deţinută şi totuşi... n.trad.) ea ne povesteşte despre umblarea ei cu Dumnezeu prin valea umbrei unei iminente morţi în lagărul de concentrare de la Ravensbrück. Când a fost eliberată pe neaşteptate, doar piele şi os, a hotărât liniştită să-şi împlinească jurământul de a mărturisi în toată lumea despre harul lui Dumnezeu.

Într-o altă carte, *Amazing Iove* (Dragoste uimitoare, n.trad.), ne vorbeşte despre experienţele ei de după război, departe de casă, şi ne arată maturizarea slujirii ei creştine. A fost un privilegiu s-o cunosc pe Corrie ten Boom şi lucrarea ei timp de mai mulţi ani, dar un şi mai mare privilegiu a fost acela de a o avea alături, ca partener de jug, în lucrarea pe diferite continente. Nu cunosc pe nimeni care să caute cu mai multă sinceritate să fie, aşa cum obişnuieşte ea să spună, „sută la sută pentru Dumnezeu" – expresie prin care ea descrie o viaţă de predare totală. Cartea de faţă este scrisă în stilul ei caracteristic.

Deşi prietenii ei recunosc că ea a fost mereu dornică să înveţe, sunt cu siguranţă anumite lucruri pe care ei au încetat să încerce să le mai schimbe; unul dintre acestea fiind stilul ei de a scrie şi modul ei de exprimare. îi aparţin pe deplin şi sunt unice. Ele reflectă gândirea şi inima sa.

V-o recomand pe sora noastră Corrie, o slujitoare a bisericii universale, primiţi-o în Domnul, cum se cuvine sfinţilor, şi ajutaţi-o în orice vă va cere, deoarece ea a fost un sprijin pentru mulţi, ca, de altfel, şi pentru mine.

Cu privire la această carte, tot ceea ce Corrie ten Boom doreşte este ca ea să fie citită cu o inimă deschisă pentru a putea primi binecuvântarea.

* /. *Edwin Õrr*

Aprilie 1957

Întreaga lume este câmpul nostru de misiune, pentru că ea este câmpul de misiune al lui Iisus.

Unu

Câţiva băieţi africani într-o închisoare din Africa, patruzeci de băieţi stau jos pe podeaua de beton a celulei lor. Ei mă ascultă în timp

ce le vorbesc despre promisiunea celei de-a doua veniri a lui Iisus. După o primă întâlnire în curtea închisorii, au cerut să audă mai mult. Stătuseră acolo cu ceilalţi deţinuţi, înghesuiţi unul într-altul, sute de băieţi, majoritatea având sub optsprezece ani şi mulţi fiind vinovaţi de furt sau de omor. Le-am spus cum Iisus ne-a ridicat din păcat şi moarte atunci când a murit pentru noi. Am menţionat pe scurt despre viitor, când această lume va fi plină de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă (Isaia 11: 9).

Aceşti băieţi dorm pe podeaua rece a celulei. Unul dintre ei îşi pune pătura pe scăunelul pe care urmează să stau. E tot ce are. Un evanghelist care lucrează în mod regulat printre ei este traducătorul meu şi conduce întâlnirea de rugăciune care urmează.

Câţiva băieţi se roagă.

O rază de soare atinge faţa unui băiat care se roagă în genunchi cu capul ridicat. O pace care întrece orice pricepere străluceşte pe chipul lui negru. Are şaptesprezece ani şi a fost şeful unei găşti.

Într-o închisoare mică şi supraaglomerată, creştinii care îndrăznesc să mărturisească au o viaţă grea. Iar el este unul dintre cei care mărturisesc. Nu-i înţeleg limba. Se roagă oare: „Vino, Doamne Iisuse, vino repede”?

La plecare, îi spun lui şi celorlalţi: „Imaginaţi-vă că L-aţi văzut pe Iisus venind pe norii aceia din văzduh”. Privind spre cer, pe feţele lor nerăbdătoare se vede un dor şi o aşteptare.

Va veni un timp când se va împlini ceea ce este scris în Apocalipsa 22: 17: „Şi Duhul şi Mireasa zic: «Vino!» Şi cine aude, să zică: «Vino!» Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!”

Eu sunt chemată să distribui această „apă a vieţii” în multe ţări.

În această carte veţi citi despre ce a făcut Dumnezeu cu unul dintre copiii Lui, în câteva călătorii de-a lungul şi de-a latul lumii. Experienţele sunt atât de personale, încât periculosul pronume „eu” este folosit mult prea des. Dar singura mea dorinţă este aceea de a căuta să-L onorez pe Cel care este Domnul meu, pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Mlădiţa viţei poate da rod doar prin El. Fără El noi nu putem face nimic. Bogăţiile pe care le avem în El sunt atât de mari şi produc atâta bucurie! El este singurul răspuns la problema inimii omeneşti.

Dar noi purtăm această comoară „în vase de lut" – pentru a putea arăta că minunata putere îi aparţine Domnului şi nu nouă. Căci noi îl propovăduim pe Hristos, Domnul, şi nu pe noi înşine (2 Corinteni 4: 7.

5).

În această carte sunt menţionate lucruri care i s-au întâmplat unui „vas de lut". Dar nu vasul este important, ci comoara.

Până la momentul scrierii acestei cărţi, am călătorit deja timp de zece ani. Însă până la vârsta de cincizeci de ani am locuit într-un singur oraş – Haarlem, în Olanda. Apoi, mâna cea crudă a războiului a distrus viaţa liniştită a fericitei noastre familii. Temelia fericirii noastre era faptul că ne ştiam ascunşi cu Hristos în Dumnezeu. Duşmanul ne poate lua posesiunile materiale, dar nu ne poate distruge credinţa în dragostea lui Dumnezeu arătată în Iisus Hristos.

Dimpotrivă, când toată siguranţa pământească s-a clătinat foarte mult, am experimentat, cu mare bucurie, invincibilitatea Stâncii neclintite de care este legată ancora noastră pentru veşnicie. Şi înainte crezusem, dar acum ştiam că lumina lui Iisus Hristos este mai puternică decât cel mai adânc întuneric.

La început au fost ani de muncă intensă în reţeaua subterană de salvare a evreilor. Apoi au venit arestarea şi întemniţarea întregii mele familii, ai cărei membri, cu excepţia mea, au murit. Pentru mine, lucrurile s-au încheiat cu chemarea de a fi o „vagabondă pentru Domnul" în toată lumea. „*Une troubadoure de Dieu*" (un trubadur al lui Dumnezeu, n.trad.).

Sora mea, Betsie, a avut o viziune pe când ne aflam în lagărul de concentrare. M-a trezit în miez de noapte ca să mi-o spună. „Corrie, Dumnezeu mi-a vorbit. Când vom ieşi de aici, trebuie să facem două lucruri. Trebuie să deschidem o casă pentru deţinuţii din jurul nostru. Celor care vor supravieţui le va fi greu să-şi regăsească drumul în viaţă. Ei sunt răniţi din punct de vedere moral. Dumnezeu ne va da

O casă mare şi frumoasă şi mulţi se vor vindeca acolo. Dar noi nu va trebui să stăm acolo, ci vom călători în toată lumea, având un mesaj pentru lume. Acum putem spune din experienţă că, indiferent cât de adânc ar fi întunericul care l-ar înconjura la un moment dat, copilul lui Dumnezeu va fi susţinut întotdeauna de braţele divine".

După o săptămână, Betsie a murit. La scurt timp după aceea, eu am fost eliberată. Şi am început să fac cele două lucruri pe care Dumnezeu

I le-a arătat lui Betsie.

Casa pentru foştii deţinuţi a fost deschisă la Bloemendaal în mai puţin de un an de la eliberarea mea. Acum este un centru internaţional condus de Fundaţia ten Boom, un loc de odihnă şi relaxare pentru cei care au nevoie. Cei afectaţi de război sunt acum întorşi la casele lor şi mulţi musafiri din Olanda sau din alte ţări îşi petrec vacanţa în această casă frumoasă, numită „Zonneduin" (Casa dunei însorite, n.trad.)

În cartea *Amazing Iove* am descris unele experienţe pe care le-am avut călătorind în multe ţări. Într-o altă carte, *A prisoner and yet*... am relatat ce s-a întâmplat în viaţa mea pe parcursul lucrării subterane şi în lagărele de concentrare din timpul războiului.

În această a treia carte am inclus unele lucruri pe care le-am învăţat întâlnind multe persoane din întreaga lume. Dar cele mai multe lucruri sunt cele învăţate de la Cel care a spus: „Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului".

* 1973 – Zonnenduin era o casă de odihnă pentru persoanele aflate în convalescenţă care mai aveau încă nevoie de îngrijire şi tratament. Biserica Reformată Olandeză a preluat conducerea ei.

Alipită de El, în dragostea Lui, sunt mai mult decât biruitoare; fără El, nu sunt nimic. Aşa cum scrie pe unele bilete de tren din America – „Nevalabil separat de cotor".

Învaţă-mă, Doamne, calea Ta". (*Psalmul 27*: *11*)

Doi

Primii paşi în jurul lumii

Sunt pe punctul de a împlini cea de-a doua jumătate a misiunii încredinţate de Dumnezeu. El mi-a spus să merg în America, dar am

nevoie de foarte multe documente. Trebuie să merg pe la aşa de multe ghişee! Acesta este primul test dificil al ascultării de călăuzirea de care depind acum. Când părinţii mei s-au căsătorit, au primit următorul verset: „Eu – zice Domnul – te voi învăţa, şi-ţi voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui, şi voi avea privirea îndreptată asupra ta”. (Psalmul 32: 8) Această promisiune a devenit ancora mea puternică în toate călătoriile mele.

Dar, oriîncotro mă îndrept, primesc acelaşi răspuns: „Nu se eliberează documente de călătorie pentru America”.

M-am rugat: „Doamne, dacă e voia Ta să merg în America, ei trebuie să-mi dea aceste hârtii”. Din nou şi din nou, Dumnezeu face minuni. După un timp, am aproape toate documentele în mână. Limitele omului sunt oportunităţile lui Dumnezeu. El foloseşte problemele noastre drept materiale de construcţie pentru minunile Lui. Aceştia sunt primii mei paşi pe calea dependenţei şi a ascultării depline de călăuzirea Sa. Dar câte mai am de învăţat!

În sfârşit am toate hârtiile, mai puţin una. Cel mai mare obstacol pare să mă aştepte la cel de-al zecelea birou. Toţi cei care ies de acolo le spun celor care aşteaptă în hol: „Funcţionarul de la acest birou e tare ca piatra; îi respinge pe toţi”. Am de aşteptat mult la coadă.

Trei doamne şi un domn trec pe lângă mine. Una dintre femei se opreşte. „Bună ziua! Parcă ne cunoaştem. Nu suntem cumva verişoare?” Nu ne mai văzusem de ani de zile. M-a prezentat soţului ei.

I-am întrebat: „Vreţi şi voi să mergeţi în America?”

„Nicidecum. Eu lucrez în această clădire”, mi-a spus el.

„Atunci poate mă poţi ajuta”. Şi-i spun omului povestea mea.

„Îmi pare rău; mi-ar plăcea să-i fiu de folos noii mele verişoare, însă nu ţine de departamentul meu. Totuşi, dacă ai probleme, sună-mă”. Şi-mi dă numărul de telefon de la biroul lui.

Timpul trece şi „omul de piatră” iese să bea o cafea. îi ia locul un funcţionar foarte tânăr. Când îmi vine rândul, el îmi spune: „Mai bine aşteptaţi până se întoarce şeful meu”.

„Nu! Nu mai pot aştepta. Vreţi, vă rog, să sunaţi la numărul acesta? I-am dat numărul de telefon al soţului verişoarei mele. Partea

convorbirii pe care o aud este încurajatoare. Punând receptorul jos, îmi spune: „Da, puteţi avea documentele”. Miracolul s-a întâmplat. Acum am de făcut rezervările pentru vapor.

La Amsterdam încerc să-mi rezerv un loc pe un vapor al liniei Holland-America. Mi se spune: „Înscrieţi-vă pe lista de aşteptare şi vă vom anunţa când va fi loc. Poate dura între zece şi douăsprezece luni”. Nu poate fi adevărat! Mi s-a spus aşa de clar că trebuie să plec acum. Dezamăgită, stau în Piaţă şi observ că firma American Express şi-a deschis aici un birou. Aş putea încerca să găsesc un loc pe un vas de marfa. Intrând în birou, întreb: „Luaţi şi pasageri pe vasele de transport marfa spre America?”

„Puteţi pleca mâine, doamnă, dacă hârtiile vă sunt în regulă”.

„O, mâine e prea devreme. Dar săptămâna viitoare?”

„Se poate aranja şi pentru săptămâna viitoare”.

Astfel ajung în America. New York-ul e un oraş mare. Zgârie-norii sunt aşa de înalţi, şi Corrie ten Boom aşa de mică. Am cu mine doar cincizeci de dolari; mai mult nu a fost permis. Dar mai am două cecuri în buzunar. Pe când eram încă în Olanda, mi-am împărtăşit planurile unei rude din America aflate în vizită. Dând din cap, omul mi-a spus că nu e uşor pentru cineva să izbândească în America.

„Te cred, dar Dumnezeu mi-a spus să merg şi trebuie să-L ascult”.

Mi-a dat un cec de o valoare mai mare şi unul de o valoare mai mică. „Dacă ai nevoie de ele, foloseşte-le, îmi vei returna banii mai târziu”.

La New York, organizaţia YMCA îmi oferă spre închiriere o cameră pentru o săptămână. În acea săptămână le vorbesc câtorva grupuri de imigranţi evrei care erau creştini. Însă nu mă pot folosi de materialele în limba engleză pregătite pe vapor, deoarece ei provin din Germania.

La sfârşitul săptămânii, când să plătesc camera închiriată la YMCA, recepţionera mă întreabă unde să-mi trimită bagajele.

„Nu ştiu să vă spun, momentan”, i-am răspuns.

„Îmi pare rău, dar locurile noastre de cazare sunt puţine şi nu vă

putem permite să mai rămâneţi la noi”.

„Da, ştiu, dar Dumnezeu are o altă cameră pentru mine. Doar că eu nu ştiu adresa”.

Se uită perplexă la mine, dar eu nu sunt îngrijorată. Dumnezeu m-a călăuzit chiar şi prin Ravensbrück! Mă va ajuta cu siguranţă şi în America!

Apoi îşi aminteşte dintr-odată: „Aveţi o scrisoare”.

Cum se poate asta, când nimeni nu ştie unde stau? Dar iat-o aici.

Citesc scrisoarea şi-i spun: „Valizele mele merg la adresa asta”, şi-i dau numărul unei case de pe strada 190.

„Dar de ce nu mi-aţi spus aşa mai-nainte?”

„Nu ştiam. Era în scrisoare. Persoana care-mi scrie e o femeie: «Te-am auzit vorbind săptămâna aceasta la comunitatea evreiască. Ştiu că e aproape imposibil să găseşti cazare în New York. Fiul meu se află în Europa, aşa că poţi să stai în camera lui pe durata şederii tale în New York.»”.

Recepţionera este mai uimită decât mine. Probabil că nu a avut parte de atâtea miracole cum am avut eu.

Metroul mă duce pe strada 190. Casa e una mare, locuită de mai multe familii. La capătul holului e apartamentul pe care-l caut, dar gazda mea e plecată. Sigur că nu s-a aşteptat ca invitaţia ei să fie un răspuns, în al unsprezecelea ceas, la problema mea. Aşezându-mă între bagaje, adorm curând, fiind foarte obosită. Aşa mă găseşte, când se întoarce acasă după miezul nopţii; şi astfel am devenit musafira ei timp de cinci săptămâni.

Cinci săptămâni care mi-au testat credinţa. Cheltuisem deja banii de pe unul dintre cele două cecuri. Jan ten Have, cel care se ocupă de publicarea cărţilor mele în Olanda, se află la New York. E un prieten credincios şi mă ajută cât poate. îmi petrec timpul căutând adresele care mi s-au dat în Olanda şi povestindu-mi experienţele. Americanii sunt prietenoşi şi-mi spun că povestea mea este interesantă. Mă vor ţine minte, dar nu-mi pot aranja întâlniri momentan. Totuşi, îmi mai recomandă şi alte nume. îi sun şi pe aceştia. Nu toţi sunt politicoşi. Unii chiar îmi spun că ar fi trebuit să rămân în Olanda.

„De ce ai venit în America?”, întreabă mulţi.

„Dumnezeu mi-a spus să vin şi eu nu pot decât să-L ascult”, le răspund.

„Poveşti. Nu există călăuzire directă din partea lui Dumnezeu. Experienţa spune că trebuie să îţi foloseşti judecata sănătoasă”.

„Desigur că trebuie să-mi folosesc discernământul, dar călăuzirea lui Dumnezeu este chiar mai importantă şi sunt convinsă că am de adus un mesaj aici. Pot să depun mărturie că întunericul cel mai gros poate fi înlăturat de lumina lui Iisus”.

„Dar noi îi avem aici pe pastorii noştri care să ne spună aceste lucruri”.

„Fără îndoială; dar eu vă pot confirma, din experienţa dobândită în lagărele de concentrare, că lucrurile pe care pastorii voştri le spun sunt adevărate”.

„Ar fi fost mai bine pentru tine să rămâi în Olanda. Prea mulţi europeni vin în America. Ar trebui să fie opriţi”.

Au ei dreptate? Banii mi s-au dus, cu excepţia celor de pe cecul mai mare. Însă nu vreau să apelez la el înainte de a vorbi cu cel care mi l-a dat. îi caut adresa şi mă pomenesc într-un birou impunător. Faţa lui nu mai e la fel de prietenoasă.

„Te deranjează dacă scot banii de pe al doilea cec?”, îl întreb.

„Cum poţi şti dacă sau când îmi vei returna banii? Cele cinci săptămâni petrecute deja în America nu te-au convins că nu e de lucru pentru tine aici? Dă-mi, te rog, cecul înapoi”.

Îmi scrie apoi un altul cu o sumă mult mai mică.

Adunându-mi tot curajul pe care-l aveam, i-am spus: „Sunt sigură că Dumnezeu are de lucru pentru mine aici. Sunt în voia Lui, iar în curând îţi voi înapoia banii”.

Sunt jenată şi umilită. Am bani acasă, în Olanda; o sumă rămasă de la prima mea carte şi un mic venit de pe urma afacerii pe care am vândut-o; dar banii aceştia nu pot fi transferaţi în America.

În camera mea am o lungă întrevedere cu Tatăl meu ceresc, în care-l spun toate necazurile mele.

„Tată, trebuie să mă ajuţi”, mă rog eu. „Dacă trebuie să

împrumut bani pentru a mă reîntoarce în Olanda, oamenii vor spune: «Vezi, promisiunile Bibliei nu pot fi luate ca atare. Călăuzirea directă nu există.» Tată, de dragul onoarei Tale, trebuie să mă ajuţi".

Răspunsul Lui este clar: „Nu te îngrijora de onoarea Mea. Mă voi îngriji Eu de ea. În zilele următoare îmi vei mulţumi pentru timpul petrecut la New York".

O mare povară se ridică de pe sufletul meu.

A doua zi, când mă trezesc, gândul că un ocean imens mă desparte de patria mea mă apasă la fel ca în fiecare dimineaţă de când mă aflu aici. Toate grijile apar din nou. Nu am bani. Nimeni nu e dornic să-mi asculte mesajul. A fost cu adevărat călăuzirea lui Dumnezeu? apoi vine asigurarea mângâietoare din seara trecută. Dumnezeu mi-a promis că Şi va apăra onoarea şi, în timp, îi voi mulţumi pentru aceste zile.

Ce bucurie să ştim că Dumnezeu nu-şi lasă copiii singuri. El este un ghid credincios pentru oricine care-l ascultă vocea. „Domnul iubeşte pe cei ce se tem de El, pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui". (Psalmul 147: 11)

În aceeaşi zi se ţine un serviciu olandez într-o biserică din New York. Vorbeşte dr. Barkay Wolf şi mulţi olandezi rămân apoi în hol la o cafea. îmi este prezentat pastorul Burggraaff, cel care a botezat-o pe prinţesa noastră de origine canadiană. Numele ten Boom îi aminteşte de ceva.

„Spun deseori o povestire despre o soră medicală cu acest nume", zice el, „care a trăit un miracol într-un lagăr de concentrare, legat de o sticluţă cu vitamine. O spun pentru a dovedi că Dumnezeu face şi azi minuni, ca şi în timpurile biblice. O cunoşti cumva pe acea femeie? Eşti rudă cu ea?"

„Ea nu e o soră medicală", i-am spus eu, „ci ceasornicar. Eu sunt cea care am trăit această experienţă în 1944".

„Atunci trebuie să vii cu mine în Staten Island şi să-i spui congregaţiei mele experienţele tale".

Mergem împreună la o frumoasă casă parohială, unde petrec cinci zile încântătoare cu aceşti creştini fericiţi şi cei doi drăgălaşi copii

ai lor.

Doamna Burggraaff este o bucătăreasă excelentă. Încercam să-mi imaginez cât poate rezista cineva cu un mic dejun de 10 cenţi de la Nedicks – o ceaşcă mare de cafea, două gogoşi şi un pahar de suc de portocale – servit în picioare lângă tejghea. Delicioasa mâncare plină de savoare a doamnei Burggraaff îmi produce o mare bucurie, dar adevăratul motiv al bucuriei mele este acela că „lecţia mea cu privire la ascultare s-a încheiat şi simt că Dumnezeu este la lucru deschizând uşi şi inimi.

Reîntorcându-mă la New York, văd pe uşa unei biserici o invitaţie de participare la Cina Domnului. Ce binecuvântare se află în sfânta împărtăşire! La fel de adevărat cum gust din pâine şi din vin, este faptul că trupul Domnului S-a frânt pentru mine şi sângele Lui a curs pentru mine. Ce mult mi-a lipsit Cina când mă aflam în închisoare! Duminică dimineaţa mă duc la biserica respectivă. Este duminica învierii.

Bisericile din America au un fel prietenos de a-i întâmpina pe străini. Pastorul mă salută şi îmi dă adresa lui Irving Harris, editorul publicaţiei *The evangel*, o revistă lunară distribuită în America şi în multe alte părţi ale lumii. În ziua următoare îi spun despre necazurile mele.

„Ştiu că umblu pe calea pe care mi-a arătat-o Dumnezeu, dar aşa de mulţi spun că nu există călăuzire directă".

„Nu-i asculta pe cei care nu cred în călăuzire", mi-a zis el. „Biblia conţine multe promisiuni cu privire la faptul că Dumnezeu îi călăuzeşte pe cei care îl ascultă. «Cheamă-Mă, şi-ţi voi răspunde.» (Ieremia 33: 3) Ai auzit de vreun bun păstor care să nu-şi conducă oile?"

Sunt bucuroasă. Ştiu că are dreptate.

„Ai ceva materiale pe care le-am putea publica în revista noastră?", mă întreabă el.

Îi dau o copie a prelegerilor mele, spunându-i să folosească atât cât doreşte.

„Ar mai fi ceva", îmi spune. „Nu te putem plăti. Această revistă se

publică doar cu scopul de a răspândi evanghelia şi nu pentru a face profit".

Minunat! Mă aflu în faţa unui american care are o perspectivă corectă asupra banilor. „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra". (Matei 6: 33)

Domnul Harris îmi dă o adresă din Washington. Am fost cumva înşelată şi de data aceasta? Nu, ci găsisem un prieten adevărat şi, pe baza recomandării făcute de el, Abraham Vereide mă primeşte, ca pe o prietenă, în casa lui. Mă invită la cină. Mai sunt prezente încă trei persoane, profesori, care pun întrebări grele. Mă simt ca o şcolăriţă invitată la masă de directoarea ei. Engleza mea nu e aşa de fluentă şi greşelile mele sunt parcă mai evidente ca altă dată. Dar fac tot ce pot ca să-mi folosesc ochii şi urechile. Pot învăţa multe aici ascultând conversaţia. Aud o ilustraţie bună. Domnul Vereide vorbeşte despre relaţia noastră cu Iisus şi ne arată un bilet de tren. Pe el sunt scrise următoarele cuvinte: „Nevalabil separat de cotor".

De acum înainte mă decid să folosesc această expresie ca pe propria mea lozincă. Alipită de Iisus. Victoria Lui este victoria mea. „Pot fi de folos doar împreună cu El".

În după-amiaza aceea mi se cere să mă adresez unui grup de femei. Ori de câte ori sunt solicitată să mărturisesc despre ceea ce a însemnat Domnul pentru mine în timpul detenţiei, mă aflu în elementul meu. Pot spune că Iisus Hristos este o realitate chiar şi în cele mai întunecate zile. El este răspunsul la toate problemele din inimile oamenilor şi ale naţiunilor. Faptul că Duhul Sfânt se află la lucru în întâlnirea noastră este evident. Văd un răspuns din partea acestor femei care se adună săptămânal pentru rugăciune şi studiu biblic.

În seara aceea una dintre ele îmi dă un cec care mă ajută să returnez toţi banii împrumutaţi la New York.

Situaţia s-a schimbat acum. În loc de prea puţină muncă, trebuie să am grijă să nu mă suprasolicit. Zece luni în America, în multe sate şi oraşe. Zece luni în care am dus evanghelia în biserici, închisori,

universităţi, şcoli şi cluburi.

Apoi, „stâlpul de foc" şi „norul" m-au călăuzit spre Germania – singurul loc din lume unde nu m-aş fi dus.

F.B. Meyer a spus: „Dumnezeu nu-i umple cu Duhul Sfânt pe cei care cred în plinătatea Duhului sau pe cei care-L doresc, ci pe cei care-L ascultă".

Când am plecat din lagărul de concentrare din Germania, am spus: „Mă voi duce oriunde mă va trimite Dumnezeu, dar sper că nu mă va trimite niciodată în Germania". Deşi nu conştientizam, această atitudine era neascultare.

În America a venit un timp când se părea că nu mai aveam parte de călăuzire. Când mă rugam, nu primeam niciun răspuns. Mi-am dat seama că problema nu era cu Păstorul cel Bun, ci cu oaia. Astfel că am întrebat: „Doamne, sunt eu neascultătoare de Tine în vreo privinţă?"

Răspunsul a fost clar: „Germania".

A urmat o adevărată luptă, dar victoria a venit repede şi am putut spune: „Da, Doamne, şi în Germania".

Timpul este scurt, prea scurt, Pentru ca cineva, oricine-ar fi, Să trăiască în duşmănie. Lăsaţi-o deoparte.

De dragul Lui.

Iertând aşa cum aţi fost iertaţi. (*Autor necunoscut*)

Trei întoarcerea în Germania

La o întâlnire în casa unei prietene, văd o femeie care nu se uită în ochii mei. Întrebând-o pe gazda mea cine este această persoană, mi se spune că este una dintre asistentele medicale care au lucrat în lagărul de concentrare de la Ravensbrück. Dintr-odată, o recunosc. Cu zece ani în urmă a trebuit s-o duc pe sora mea, Betsie, la barăcile-spital din lagărul unde eram deţinute. Picioarele ei erau paralizate. Era pe moarte. Această asistentă s-a purtat crud cu ea şi i-a vorbit urât. În acel moment al recunoaşterii, ura şi-a făcut loc în inima mea. Credeam că am învins-o, dar acum o văd pe această femeie din nou, după atâţia ani, şi inima îmi este plină de amărăciune. Timp de zece ani am purtat-o în mine. Vai, ce ruşine!

Când îmi aduc păcatele înaintea Domnului Iisus, El le aruncă în

adâncurile mării – iertate şi uitate. Şi, de asemenea, El pune acolo un afiş: PESCUITUL INTERZIS!

Şi eu? Sunt zece ani de atunci, iar eu nici nu am iertat, nici nu am uitat ce a făcut această femeie.

Ruşinată, îmi mărturisesc vina. „Iartă-mă, Doamne, pentru ura mea. Învaţă-mă să-mi iubesc duşmanii".

Ce bucurie că există iertare şi scăpare de păcat. Sângele Domnului Iisus ne curăţă de toate păcatele noastre dacă le mărturisim. El nu curăţă niciodată scuzele. În locul urii, dragostea îşi face loc în inima mea. După întrunire încerc să discut cu femeia, dar ea nu e dispusă să vorbească.

În ziua următoare mă gândesc la ea şi mă rog pentru ea. Cred în puterea rugăciunii unite. Iisus a spus: „Unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor". Nu: „Eu vin", ci: „Eu sunt". Iisus este primul acolo. El îi invită pe doi sau trei să vină. De aceea o întreb pe gazda mea dacă vrea să se roage cu mine. Apoi ea îmi spune că un grup de fete se roagă pentru asistentă şi pentru mântuirea ei de câteva luni de zile.

Aceasta îmi dă curaj. Când oamenii se roagă pentru mântuirea cuiva, înseamnă că Dumnezeu este la lucru. El pune în inimile şi minţile noastre rugăciunea de mijlocire; iar ceea ce Dumnezeu începe, El şi sfârşeşte.

Caut adresa spitalului unde lucrează şi o sun la telefon. îi spun că am să ţin o întrunire în seara respectfvă şi că aş fi foarte încântată dacă ar participa şi ea.

Uimită, m-a întrebat: „Cum? *Tu* vrei *ca eu* să vin?"

„Da; de aceea te-am şi sunat".

„Atunci vin".

Toată seara mă ascultă şi mă priveşte drept în ochi. Ştiu că ascultă cu inima. După întâlnire îi citesc din Biblie despre calea mântuirii. 1 Ioan 4: 9 clarifică problema: „Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El". Femeia ia acea decizie care le produce îngerilor bucurie. Nu doar că ura mea a dispărut, dar pot să o şi iubesc.

Pe mine, cea care am ţinut în subconştientul meu sentimente de ură, Domnul mă foloseşte acum ca pe o fereastră prin care lumina Lui poate pătrunde şi poate lumina inima ei întunecată – sunt canalul Lui pentru izvoarele apelor vii. Ce putere minunată se află în sângele lui Iisus! El ne iartă, ne curăţă şi face din noi instrumentele Sale. El curăţă vasele de lut care conţin comoara. Păcătoşi, păcătoşi salvaţi, pe care El îi foloseşte ca ambasadori ai Lui. Ce har minunat!

Adresa greşită

O femeie bolnavă stă într-o bucătărie murdară şi dezordonată. Nu prea e loc şi pentru scăunelul meu. Sunt dornică să am o discuţie liniştită cu ea, deoarece ştiu că a apelat de două ori la o ghicitoare care a chemat asupra ei puteri magice de vindecare. îi spun ce păcat mare este acesta în ochii lui Dumnezeu, fiindcă înseamnă că noi îi întoarcem spatele lui Dumnezeu şi îi cerem ajutor diavolului. De aceea Dumnezeu numeşte acest fel de păcat o urâciune (Deuteronom 18: 10 – 12).

Inima mea este cuprinsă apoi de o mare compasiune pentru această femeie. îi spun despre inima de tată, plină de dor, a lui Dumnezeu, care ne iubeşte atât de mult şi care ne-a adus în legătură cu un ocean de dragoste prin Domnul Iisus. De aceea Dumnezeu consideră un lucru îngrozitor să apelăm la duşman pentru ajutor.

Observ că acum ascultă altfel. Când am avertizat-o cu onestitate, ea s-a apărat şi a opus rezistenţă. Acum îi spun cu bucurie despre dragostea lui Dumnezeu. Ea ascultă cu atenţie. îi citesc ceea ce spune Iisus: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă". (Matei 11: 28) înainte să plec, ea se roagă. îşi cere iertare că a apelat la ghicitoare, iar apoi îl laudă pe Dumnezeu şi-l mulţumeşte pentru marile bogăţii pe care le are în Iisus Hristos.

Bătălia împotriva puterilor întunericului în Germania mulţi oameni apelează la spiritism şi vrăjitorie. Mă întreb dacă asta se întâmplă şi în alte ţări? Mulţi oameni cu care vorbesc se plâng de un întuneric pe care-l simt în inimile lor, care nu poate fi îndepărtat, sau au gânduri de sinucidere care revin mereu. Când îi întreb dacă au apelat vreodată la o prezicătoare, spun că da, dar că nu au crezut într-adevăr în puterea ei.

În timpul războiului, când germanii aflaţi în captivitate nu puteau trimite mesaje acasă, soţiile şi mamele tânjeau să ştie câte ceva despre soarta celor dragi. Multe au apelat la diverse ghicitoare. Dacă au primit sau nu răspunsurile căutate nu ştiu, dar este evident faptul că puterile întunericului au intrat în inimile lor. Nu păreau să-şi dea seama că lucrul acesta era păcat.

Chiar dacă a fost făcut doar din curiozitate sau „de dragul distracţiei", acest păcat dă cale liberă puterilor demonice. Aşa că, ori de câte ori am o săptămână plină de întâlniri, una dintre seri o rezervpentru a dovedi, pe baza Scripturii, păcatul acestei practici. Purtarea de amulete şi talismane, precum şi prezicerea evenimentelor cu ajutorul cărţilor de joc sau al horoscopului sunt toate o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Deuteronomul 18: 10 – 12 ne avertizează:

Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului; şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeu tău, pe aceste neamuri dinaintea ta.

Este minunat să avem un răspuns şi la această problemă. Iisus a venit să distrugă lucrările lui Satan. Biblia spune: „Ei l-au biruit, prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor". (Apocalipsa 12: 11) Victoria este a noastră prin sângele Mielului şi prin proclamarea mărturiei noastre.

Cei ce sunt cu noi sunt mai mari decât cei care sunt împotriva noastră. Nu trebuie să rămânem în întuneric. Iisus a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii". (Ioan 8: 12) Noi avem autoritatea numelui Lui.

Ce mare bucurie este să pot aduce vestea bună a victoriei lui Iisus în acest întuneric! Dar, ori de câte ori vorbesc despre asta, sunt atât de obosită, încât de-abia pot ajunge în pat. Inima mea bate neregulat şi nu mă simt bine deloc.

Într-o seară am avut o lungă discuţie cu Tatăl meu ceresc: „Nu

pot continua aşa, dragă Doamne. De ce trebuie să vorbesc împotriva acestui păcat? Aşa de mulţi dintre slujitorii Tăi credincioşi nu o fac niciodată. Nu mai pot continua în felul acesta şi să rămân, totuşi, în viaţă. Poate o lună sau două, cel mult, şi inima mea va ceda".

Apoi citesc în *Losungbuch*, o carte cu meditaţii zilnice în germană: „Nu te teme; ci vorbeşte şi nu tăcea, căci Eu sunt cu tine; şi nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ţi facă rău". (Fapte 18: 9 – 10) După care urmează câteva versuri:

Deşi toate puterile iadului sunt la atac.

Nu te teme, *Iisus este biruitorul*.

Bucuria îmi inundă inima; acesta este răspunsul lui Dumnezeu. Mă rog: „Doamne, voi asculta, nu mă voi teme şi nu voi tăcea. îmi însuşesc această promisiune şi Te rog să mă protejezi cu sângele Tău, aşa încât demonii să nu mă poată atinge".

În momentul acela cu inima mea se întâmplă ceva; bate regulat. Ştiu că sunt vindecată. De atunci încoace, când mai am de vorbit împotriva spiritismului şi a vrăjitoriei, mă simt la fel de bine ca înainte. Iisus este Biruitorul! Frica de demoni vine chiar de la demoni. Nu avem de ce să ne temem. Cei ce sunt cu noi sunt mai mari decât cei ce sunt împotriva noastră. Ascunşi cu Hristos în Dumnezeu – ce refugiu! Atotputernicul Mare Preot şi legiunile Sale de îngeri sunt de partea noastră.

Împotriviţi-vă diavolului – victoria este a noastră într-un mic oraş din Germania, un grup de studenţi planifică un sfârşit de săptămână. Zece creştini aduc fiecare câte un necreştin. Deşi sunt singura vorbitoare, simt că suntem o echipă, aceştia zece şi cu mine. Sunt multe rugăciuni şi discuţii între întâlniri, şi, când vine duminica, opt studenţi îl acceptă pe Iisus ca Mântuitor personal.

Trudy, o studentă la medicină, vine după mine în seara aceea, în timp ce, obosită, dar mulţumitoare, mă întorc în camera mea. „Corrie, îţi mulţumesc foarte mult pentru tot ce ai făcut pentru Heinz. El e logodnicul meu şi azi e aşa de diferit. Înainte era morocănos; acum e într-adevăr fericit".

„Ce bucurie, Trudy! Hai să-l mulţumim Domnului, pentru că El a

făcut-o. Eu sunt doar o mlădiță în Viță, un canal al binecuvântării Lui. Dar ce poți să-mi spui despre tine, Trudy?”

„Nu am venit să vorbesc despre mine; doresc să vorbesc doar despre Heinz”.

„Bine. Atunci vom vorbi despre schimbarea lui Heinz, care a venit din întuneric la lumina minunată a lui Dumnezeu”.

Dintr-odată mă întorc spre Trudy și mă adresez demonilor din ea. În numele lui Iisus le poruncesc să plece și să se întoarcă în iad, unde le e locul. Văd imediat o schimbare pe fața ei. Mirată, mă întreabă: „Este speranță pentru mine?” Apoi cade în genunchi și strigă: „Sunt liberă; slavă Ție, Doamne, sunt liberă!”

Cu adâncă bucurie, Trudy îl laudă pe Domnul, apoi îmi mărturisește că se gândea ca a doua zi să se sinucidă. Uitându-mă în ochii ei, văd că nu e liberă în întregime, dar iese din camera mea lăudându-L pe Domnul. Picioarele îmi tremură. Nu știusem nimic despre această fată și toate acestea păreau că s-au întâmplat în afara mea. Ce victorie! Deși

25

e târziu, mă duc jos să caut pe cineva cu care să mă rog. În sala unde ținem întâlnirile, toți studenții sunt îngenuncheați.

„Am venit să vă spun că Trudy e liberă”.

„Da, știm”.

„Ce știți? Cine v-a spus?”

„Știam că era sub influența demonilor. Când am văzut că merge spre camera ta, ne-am pus în genunchi ca să ne rugăm și l-am cerut lui Dumnezeu să te folosească pentru a o elibera. Dintr-odată, rugăciunea noastră a devenit laudă și am știut că este eliberată”.

„Dar nu este eliberată de tot. Continuați să vă rugați până când va fi liberă pe deplin”.

După trei zile vorbesc la universitatea unde studiază Trudy, dar ea se ascunde în spatele altora. Băieții îmi cer să-i vorbesc, dar nu am nicio călăuzire. După o săptămână mă caută ea, într-un oraș unde lucrez, și Dumnezeu mă folosește pentru a încheia lucrarea începută de El în ea.

Sunt bine încredinţată că nu am darul special al scoaterii demonilor, dar, în momente de urgenţă, trebuie să îndrăznim să ne folosim de promisiunea din Marcu 16: 17: „În Numele Meu vor scoate draci".

Mai mult decât psihologie

Psihologia este profitabilă, chiar necesară, dar nu suficientă. îmi aduc aminte de o conversaţie cu un pastor german. Fusese o sesiune de consiliere aglomerată şi dificilă. Şase oameni se plânseseră de un profund întuneric interior şi de gânduri de sinucidere. Pe unii i-am putut ajuta, dar nu pe toţi.

„Mă poţi ajuta?" l-am întrebat pe pastor. „În asemenea cazuri e mult mai bine să lucrăm împreună. Unul se poate ruga în timp ce celălalt poate alunga demonii".

Pastorul mi-a răspuns cu un discurs în apărarea mecanismelor subconştientului. Asta nu m-a ajutat. Cât de periculos este să încerci să rezolvi probleme mari cu răspunsuri mici.

Un profesor de teologie a fost întrebat: „Vă învăţaţi studenţii să scoată demonii?"

„Nu prea", a răspuns el. „Nici eu nu pot s-o fac".

„Dar aveţi curajul să vă trimiteţi studenţii la congregaţii care sunt pline de practici spiritiste? Credeţi că, dacă au cunoştinţe despre

26 manuscrisele iahviste şi elohiste ale Genezei, acestea îi vor ajuta atunci când se vor confrunta cu demonii care au intrat deja în atâţia oameni în zilele noastre?"

Soldaţi ai lui Hristos, *sculaţi-vă şi puneţi-vă armura*.

Tari în puterea pe care v-o dă Dumnezeu Prin veşnicul Său Fiu;

Tari în Domnul oştirilor.

Şi în marea Lui putere.

Cel care se încrede în puterea lui Iisus Este mai mult decât *biruitor*.

Nu lăsaţi niciun loc nepăzit.

Nicio slăbiciune a sufletului;

Luaţi orice virtute, *orice har*.

Şi întăriţi-vă pe deplin.

Mergeţi din putere în putere Luptaţi-vă şi rugaţi-vă.
Zdrobiţi toate puterile întunericului şi câştigaţi în ziua luptei.
Charles Wesley
Dragostea lui Dumnezeu nu eşuează niciodată

Betsie, sora mea, şi cu mine mergeam odată pe străzile cenuşii ale lagărului de concentrare.

„Corrie, barăcile astea sunt folosite pentru distrugerea vieţilor. Trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dea după război o astfel de tabără, dar în care să reclădim vieţi".

Ce fantezie să poţi vedea asemenea posibilităţi într-un loc atât de groaznic! Nu, nu era o fantezie; era credinţă. Credinţa vede invizibilul, aşa cum radarul unui vapor îşi trimite undele direct prin ceaţă către alte nave. Tot aşa, credinţa ne arată dragostea lui Dumnezeu şi victoria lui Iisus, chiar şi prin haosul vieţii noastre.

După mulţi ani, merg din nou pe străzile unei tabere de concentrare. Războiul s-a terminat, dar a lăsat în urmă numeroase răni în multe naţiuni – probabil cele mai serioase răni fiind ale Germaniei înseşi. În multe ţări sunt refugiaţi, oameni fără case, însă aici problema pare să nu aibă parcă nicio soluţie. Parcă nici nu merită să încerci – dar nu, nu trebuie să spunem asta. Fiecare trebuie să facă atât cât poate.

Dumnezeu mi-a dat o asemenea tabără de concentrare. Era la Darmstadt, unde, la scurt timp după război, le-am întâlnit pe unele dintre fostele mele gardience. Acum ele erau deţinutele; iar eu eram liberă. Fuseseră foarte crude. Dar experienţele din timpul războiului le-au demoralizat. Femei, încă tinere, erau acum închise dincolo de sârma ghimpată; dar, mai mult, erau întemniţate de puterile demonice. Le-am putut vorbi despre victoria lui Isu-s. Despre dragostea Lui pentru păcătoşi şi despre lucrarea terminată de la cruce, unde a purtat păcatele întregii lumi, inclusiv pe ale lor.

După un timp, când m-am întors să vizitez tabăra, era goală. Femeile fuseseră fie eliberate, fie trimise în alte închisori. În aceeaşi săptămână, am închiriat întreaga tabără, iar acum este un loc unde refugiaţii pot locui în timp ce-şi construiesc case în apropiere.

Aflându-mă în Germania, vizitez tabăra. Mă uit în jur. Barăcile

sunt cenuşii, iar străzile dintre ele sunt lipsite de culoare. îi spun lui Walter Zipf, directorul, că încă arată ca o închisoare. Facem planuri şi, chiar în acea săptămână, Dumnezeu îmi dă banii necesari pentru a le realiza.

Cât de mult se poate schimba un loc cu nişte vopsea de un verde aprins şi cu flori, cu multe flori! Două luni mai târziu, primesc nişte fotografii color şi, cu puţină imaginaţie, acel loc pare că seamănă mai mult cu o locuinţă din Hollywood decât cu un lagăr de concentrare.

Dragostea umană a eşuat în această lume, dar dragostea lui Dumnezeu este vărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat (Romani 5: 5). Aşa este dragostea care învinge şi care poate schimba o închisoare cenuşie într-o grădină cu flori.

Întrunirea pastorilor

Lucrul în Germania este o încântare. Mă înţeleg bine cu pastorii, lucrăm, ne rugăm şi depunem efort împreună. Ar fi fost ideal să am o echipă care să mă însoţească, dar, din moment ce acest lucru nu e posibil, Dumnezeu mi i-a dat drept coechipieri pe pastorii în ale căror biserici lucrez. Deşi suntem diferiţi ca origine şi ca instruire, ne uneşte un singur ţel: câştigarea sufletelor pentru eternitate şi ajutarea copiilor lui Dumnezeu să înveţe că Iisus este Biruitorul!

Faptul că trebuie să iau cuvântul la întrunirea pastorilor, este o altă poveste. În mod frecvent, îi întâlnesc printre ei pe cei mai severi critici ai mei şi, uneori, mă confrunt cu opoziţia cea mai puternică. Şi totuşi, pare vital să fiu folosită de Dumnezeu printre ei, deoarece aceşti oameni, care au congregaţii foarte mari şi sunt apăsaţi de probleme, au nevoie să li se reamintească de biruinţa lui Iisus şi de planul Său pentru omenire.

Un grup numeros mă aşteaptă să iau cuvântul. Să încerc să-i conving pe oameni să nu mă asculte pe mine, ci pe Dumnezeu şi mesajul Lui pentru noi?

„Domnilor, sunt o persoană laică, o femeie care nu aparţine clerului, o simplă olandeză. Ar fi cineva aici care nu doreşte să rămână?”

„Intenţionez să vorbesc despre convertire. Probabil mă veţi

eticheta drept o pietistă. Voi vorbi despre revenirea Domnului: unii vor spune că sunt o sectantă. Aş putea vorbi despre răpirea bisericii: asta m-ar face o fanatică; sau despre plinătatea Duhului Sfânt: o penticostală. Ţineţi-vă etichetele la îndemână, domnilor. Dacă veţi fi atinşi în conştiinţele dumneavoastră de cuvintele mele, trebuie doar să-mi puneţi eticheta, puneţi-mă la colţ şi nu veţi avea de ce să vă temeţi".

Se întâmplă ceva ciudat. Feţele critice se relaxează. Se râde, după care ascultăm împreună mesajul lui Dumnezeu despre marea nevoie a Germaniei şi despre Hristos, răspunsul la această nevoie. Istoria lumii este ca o mare broderie a lui Dumnezeu. Din această broderie, nouă ne-a fost descoperită o mică parte prin Cuvântul Său, dar suficientă ca să facem faţă viitorului, cu calm şi siguranţă, ştiind că totul se află în mâinile Lui. Într-adevăr, cea mai bună parte abia acum urmează: o lume plină de cunoştinţa Domnului, asemenea apelor care acoperă fundul mării.

Când termin, toţi se unesc în rugăciune.

Cari

„Iată, văd un ocean de lumină şi de dragoste care se revarsă deasupra unui hău de întuneric şi moarte şi, în el, văd infinita dragoste a lui Dumnezeu, iar ziua în care această dragoste s-a revărsat peste hăul de întuneric şi moarte a fost aceea când Iisus a zis: «S-a isprăvit!»" (Wesley) Peste tot în Germania întâlnesc rănile şi cicatricile lăsate de război. Citesc o scrisoare pe care o mamă a primit-o de la fiul ei, Cari, acum deţinut în Olanda. Fusese gardian în timpul războiului, şi acum era condamnat la şaisprezece ani de detenţie în aceeaşi închisoare unde îşi manifestase cruzimea. El scrie: „Tată, mamă, L-am primit pe Domnul Iisus ca Mântuitor al meu. El m-a făcut un copil al lui Dumnezeu. Mi-am adus toate păcatele la El şi El le-a aruncat în adâncurile mării". După ce citesc scrisoarea, mă decid să-i cer reginei mele amnistia lui. Un copil al lui Dumnezeu are putere în lupta lui împotriva lui Satan. El are autoritate în numele lui Iisus. Aşa cum un poliţist rutier se bazează pe autoritatea legii şi traficul se opreşte la semnalul lui, tot aşa, Satan trebuie să se predea numelui lui Iisus. Orice

copil al lui Dumnezeu se poate folosi de autoritatea numelui lui Iisus, care este mai presus de orice nume. De aceea pot avea încredere în care.

Înainte să-i scriu reginei, mă hotărăsc să merg la Vught şi să-l caut pe care. Văd din nou curtea unde Betsie şi cu mine am stat, neştiind ce se va întâmpla cu noi. Stăteam printre rânduri de bărbaţi care ne spuneau că am putea fi împuşcate. Tremur când văd iarăşi locul. Apoi intru în celula în care se află Carl, fostul meu gardian.

„Vin să-ţi aduc salutări de la părinţii tăi, Cari".

„Vrei să spui că i-ai întâlnit?"

„Da; şi tocmai m-am întors din Germania".

Ochii lui Carl se umplu de lacrimi şi şopteşte: „Ce face mama?"

„E bine, Cari, şi se bucură că L-ai primit pe Iisus şi că acum eşti un copil al lui Dumnezeu". îi descriu vizita făcută părinţilor şi prietenilor lui, şi apoi îi spun: „Şi eu am fost închisă aici".

„Tu, aici? Când?"

„În 1944".

Faţa lui Carl păleşte. „Atunci ne cunoaştem".

„Da, ne cunoaştem".

Amândoi ne amintim de cruzimile lui Carl din acele zile. Dar chipul lui se luminează de bucurie în timp ce-mi spune: „Ce bucuros sunt că păcatele mi-au fost luate".

Nu spun nimic, dar un gând întunecat mi se ridică în minte: e chiar aşa de uşor cum pare? Din cauza barbarismului tău şi cruzimilor celorlalţi, tatăl meu, Betsie, vărul meu Kik şi mulţi prieteni au murit în închisori şi în lagărele de concentrare. Şi tu, acum, nu mai eşti vinovat!

Este o lege neschimbabilă a lui Dumnezeu aceea că un om îşi găseşte pacea doar când este gata, în continuu, să ierte. Imediat îmi dau seama ce fac. Păcatele lui Carl fuseseră aruncate de Iisus în adâncurile mării. Ele sunt iertate şi uitate – iar eu încerc să le pescuiesc din nou. Mă rog: „Tată, în numele lui Iisus, iartă-mi aceste gânduri. Doamne Iisuse, ţinemă aproape de Tine ca mlădiţa în viţă, ca să pot şi eu să iert, să uit şi să-mi iubesc duşmanii".

Abia acum îndrăznesc să vorbesc din nou. „Da, Cari, păcatele

tale au fost luate. Domnul nostru a luat asupra Lui păcatele întregii lumi, inclusiv pe ale tale şi pe ale mele. Trebuie să-ţi mai spun ceva. Mă gândesc să-i scriu reginei şi să-i cer amnistia ta".

Am învăţat o lecţie acolo, în celula lui Carl. Când Iisus ne cere să ne iubim vrăjmaşii, El este cel care ne dă dragostea pe care o pretinde de la noi. Noi suntem doar canalele dragostei Lui, nu rezervoarele. Cu adevărat, dacă eu eram rezervorul, în acel moment s-ar fi produs o mare fisură şi toată dragostea s-ar fi scurs.

Din nou, biletul de tren american îmi oferă răspunsul: „Nevalabil separat de cotor". Eu sunt aceea! Mă desprinsesem. Dar, când sunt unită cu El, Cel care S-a rugat pe cruce: „Tată, iartă-i, căci ei nu ştiu ce fac", pot ierta şi uita şi pot chiar să-mi iubesc duşmanii. Fără El sunt plină de amărăciune şi gata să urăsc. De aceea doresc să rămân întotdeauna aproape de El, aşa cum e mlădiţa în viţă. „Pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, şi bucuria voastră să fie deplină". (Ioan 15: 11) Odată ce învăţăm să ne iubim duşmanii, noi lăsăm oceanul dragostei lui Dumnezeu să curgă ca niciodată înainte.

„*După cum mlădiţa nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa, nici voi nu puteţi aduce roadă, dacă nu rămâneţi în Mine*".

(Ioan 15: 4)

Patru

Furtună

Este aşa de obositor să mă ţin de marginea patului în timp ce vaporul se clatină, încât mă leg cu o centură de saltea. Sunt singura pasageră la bordul unui vas de marfă şi trebuie să împart cabina cu girocompasul. Sunt un slab marinar, şi călătoria pe mare mi se pare o adevărată încercare. Dintr-odată, un val imens se izbeşte de vas şi aud un zgomot ciudat. Girocompasul fluieră zi şi noapte, dar acum e stricat şi sunetul lui este ciudat. Unul dintre ingineri vine să-l repare:

„E furtună mare?", întreb.

„A, nu! E mai nimica. Să vedeţi când forţa vântului ajunge la 14, atunci ştim ce înseamnă să fim legănaţi".

În acel moment, vrând parcă să-i contrazică vorbele, un val uriaş

loveşte vasul dintr-o parte. Aud cum se sparg porţelanuri, iar orice lucru care nu este bine ancorat alunecă într-o parte şi în alta a cabinei.

Furtuna mai scade în intensitate până în dimineaţa următoare, aşa că pot să mă urc pe punte şi să-l întâlnesc pe căpitan. După ce vorbim despre vreme, îi spun: „Domnule căpitan, este duminică. Putem să ţinem un serviciu religios?"

„Ce, un serviciu religios pe vasul meu? Ar fi pentru prima dată în viaţa mea!"

„Atunci", i-am răspuns zâmbind, „e momentul potrivit să începeţi". „Bine. Puteţi folosi sala de mese. Nu mă opun ideii".

Apoi, chiar el a scris pe panoul cu anunţuri că, la ora 11, în acea dimineaţă, va avea loc un program religios în sala de mese. La timpul anunţat nu vine nimeni. Băiatul de serviciu îmi aduce o cană de cafea. Este un vas olandez, iar bucătarul ştie că este ceva tradiţional ca la ora 11 să se bea o cafea.

„Ai de gând să rămâi?" l-am întrebat pe băiat. „Am ceva foarte interesant de împărtăşit".

„Nu vreau să aud lucruri fără sens", spune el. „Nu vreau să am nimic de-a face cu Biblia şi cu treburile lui Dumnezeu". Pare foarte sigur pe el şi pleacă, lăsându-mă singură.

Nu mai văzusem niciodată o biserică aşa de goală; doar o cană de cafea şi eu. Nu sunt deloc înflăcărată pentru Domnul. Dacă aş fi mai entuziastă, m-aş duce pe punte şi aş spune: „Haideţi, domnilor; trebuie să mă ajutaţi să umplu sala de mese. Trimiteţi bărbaţii şi băieţii din echipele dumneavoastră". Dar nu fac asta. Mă întorc în cabina mea şi am rău de mare. Şi asta e tot ce pot să fac în tot restul săptămânii.

Duminica vine din nou. Mă simt descurajată şi ruşinată. „Doamne, mă aflu pe acest vas de aproape zece zile şi n-am făcut nimic pentru a le împărtăşi evanghelia acestor oameni care s-ar putea să-şi piardă sufletele pentru eternitate. Doamne, nu sunt o misionară. Trimite-mă înapoi la repararea ceasurilor. Nu sunt vrednică să fac lucrarea Ta".

În acel moment, găsesc în Biblie o bucăţică de hârtie pe care n-o mai văzusem înainte. Pe ea scrie:

Fricos, încăpăţânat şi slab.
Sunt precum cerul schimbător.
Azi, aşa puternic şi motivat.
Iar mâine nepăsător de-a încerca mereu.
Dar El nu renunţă.
Şi împreună vom învinge.
Iisus şi eu.

Imediat văd! într-adevăr, nu sunt vrednică deloc. Mlădiţa fără Viţă nu poate produce rod, dar pot face totul prin Hristos, care mă întăreşte. Atât cea mai puternică mlădiţă, cât şi cea mai slabă nu sunt nimic fără Viţă; dar, legate de ea, au aceeaşi natură.

Mă duc pe punte. „Domnule căpitan, este duminică. Putem avea un serviciu religios?"

„Iar? într-o biserică la fel de goală ca şi săptămâna trecută?" mă tachinează el.

„Nu, domnule căpitan. Nu goală, ci plină, şi trebuie să mă ajutaţi". O face, şi astfel se adună zece bărbaţi în sala de mese. Când se termină predica, băiatul de serviciu zice: „N-a fost plictisitor deloc!"

Cinci

Ambasadori pentru Hristos

Bermuda – insula bunăstării şi a culorilor strălucitoare, unde marea e de un albastru intens, unde casele au ziduri albe şi sunt o mulţime de flori.

Bermuda – ţara unde soarele zâmbeşte întotdeauna.

Dar Bermuda are şi închisori. Merg să vorbesc într-una dintre ele curând după sosire. În timp ce mărturisesc despre marea dragoste a lui Dumnezeu arătată în Iisus Hristos şi despre bogăţiile care ne sunt puse la dispoziţie în orice situaţie dacă „ne ducem cecurile la bancă" – dacă acţionăm pe baza Cuvântului Său –, Dumnezeu atinge inima directorului închisorii.

„Vă rog să mai veniţi", îmi spune el. „Vorbiţi o limbă pe care deţinuţii o înţeleg".

Sunt dornică să mă reîntorc. „Cât de des pot să vin?"

„Cât de des doriţi".

„De două ori pe zi?” Când mi se oferă un deget, iau toată mâna. Asemenea oportunităţi sunt rare. De obicei, în închisori mi se permite să am o singură prelegere. Şi, adesea, plec cu o inimă împovărată. Cât aş dori să înţeleg mai profund problemele deţinuţilor şi să le dau din oceanul nesfârşit al bogăţiilor dragostei lui Hristos!

Dar iată o ofertă splendidă! „De acord. De două ori pe zi”.

Se organizează o adunare pentru deţinuţi în fiecare dimineaţă, iar în fiecare seară, timp de o oră, îi pot vizita în celulele lor. Uşile celulelor sunt barate cu gratii mari de fier. Stând afară, le citesc celor dinăuntru din Scriptură. Supraveghetorul, un negru înţelegător, mă duce la un om care are nevoie disperată de un cuvânt de încurajare sau la altul care a solicitat să discute cu mine. El dovedeşte mult tact, fiindcă se retrage şi rămâne la o anumită distanţă până când îi fac semn că sunt gata să plec.

Într-o celulă sunt doi negri. Unul stă mai în spate, în timp ce celălalt îmi spune necazurile lui cu mâinile încleştate pe grilaj. Ce bucurie! Ce lucru glorios că pot să-i spun cu toată convingerea că Domnul Iisus a purtat păcatele întregii lumi; şi că Iisus a împlinit această lucrare şi pentru el. Din „Trusa de prim-ajutor spiritual” îi citesc câteva versete ca să-i arăt calea mântuirii. A-i mărturisi şi a-i spune despre propriile mele experienţe poate fi important, dar Cuvântul lui Dumnezeu este „sabia cu două tăişuri”.

În timp ce vorbesc, mă rog în permanenţă. E necesară atât legătura pe verticală, cât şi cea pe orizontală. În cele din urmă, nu sunt eu cea care lucrez, ci Duhul Sfânt lucrează prin mine, folosindu-mă ca pe un canal, ca pe o mlădiţă a Viţei. Mă rog ca Dumnezeu să îndepărteze toate „dacă-urile şi „dar”-urile omului şi astfel calea dinspre întuneric spre lumina Lui minunată să se deschidă. În final el spune: „Da, Doamne Iisuse!”

Nimic mai mult? Nu, nu încă. Dar aceasta înseamnă că el L-a primit pe Domnul ca Mântuitor al Lui şi că este un copil al lui Dumnezeu (Ioan 1: 12); că el şi-a deschis uşa inimii Celui ce stă afară şi bate şi care acum îi promite să vină şi să rămână cu el (Apocalipsa 3: 20).

„Ştii să te rogi?”, îl întreb pe negrul care stă chircit în colţul celulei.

„O, da”.

„Atunci vino, te rog, aici”.

Vine. Apoi îl rog să îl ţină de mână pe colegul lui de celulă în timp ce eu iau mâna lui şi mâna colegului care tocmai se hotărâse pentru Iisus. Un mic cerc de rugăciune printre zăbrelele unei uşi de închisoare.

„Vrei să te rogi primul?”

„Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău…”

Pe coridor se lasă dintr-odată liniştea, în timp ce ceilalţi deţinuţi negri stau după gratii ascultându-l pe unul de-al lor cum se roagă.

„Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ”.

Se roagă şi ceilalţi cu noi? Sunt aţintite minţile lor spre acel moment din viitor când voia lui Dumnezeu se va face pe pământ aşa ca şi în cer? Nu vor mai fi închisori. Pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, aşa cum fundul mării este acoperit de ape.

„Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum iertăm şi noi celor ce ne-au greşit”. Iertare – să nu mai fi vinovat, ci achitat prin har. „Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău”. Posibilitatea victoriei în mijlocul răului.

„Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, în vecii vecilor, amin!”

Deţinuţi vorbindu-i unui Rege! Cei slabi, sărmani rugându-se şi mulţumind pentru putere şi slavă. Este un moment sfânt în închisoarea din Bermuda. Au plecat demonii datorită prezenţei îngerilor? Iisus însuşi este prezent. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor”, a spus El. E bucurie printre îngeri atunci când un păcătos este salvat.

Păcătosul însuşi se roagă acum. Este o rugăciune firavă; prima. Chiar dacă cu bâlbâieli şi poticneli, ea exprimă mulţumirile cuiva care, pentru prima dată, a văzut lumina minunată a dragostei lui Dumnezeu în Iisus Hristos. Şi sună cam aşa: „Îţi mulţumesc Doamne Iisuse pentru

că m-ai salvat şi vei continua să mă salvezi". Văd cumva lacrimi în ochii supraveghetorului în timp ce mă conduce spre alt coridor?

În colţul unei alte celule văd un om cu o figură crispată care are o emblemă roşie pe spatele uniformei de deţinut.

„A încercat să scape?", îl întreb pe supraveghetor.

„Da, dar cum v-aţi dat seama?"

„Şi noi trebuia să purtăm embleme roşii dacă încercam să evadăm din închisoare".

„Acesta este un caz tragic. Omul, un criminal, a fost condamnat la biciuire. I-a fost atât de frică de bătaie, încât a încercat să fugă. Acum trebuie să suporte o pedeapsă dublă".

Sărmanul om! Mă rog: „Doamne, ajută-mă să găsesc calea spre inima acestui om".

Dintr-odată, propriile mele experienţe din închisoare îmi vin în minte. Când colegele noastre deţinute erau torturate, le ceream să ne spună ce s-a întâmplat. Era greu de auzit, dar le ajuta să se elibereze de groaznica experienţă. Dacă-l pot face pe omul acesta să vorbească, poate că voi găsi drumul spre inima lui.

„Bună! Te-au bătut?", l-am întrebat.

„Da".

„A fost rău?"

„Da".

„Vino şi spune-mi, te-au dus la spital după aceea?"

„Nu, n-a fost chiar aşa de rău". Se apropie de gratiile uşii privindu-mă cu ochi întrebători. Ce fel de femeie o fi aceasta de îmi pune asemenea întrebări?

Şi inima mea spune: „Îţi mulţumesc, Doamne; e deja la uşă".

„Nu ţi-au făcut nimic după aceea?"

„Ba da, m-au uns cu o alifie".

Apoi întreb: „Ai ură în inimă?"

„Ură? Sunt plin de ură!"

„Pot să înţeleg asta".

„*Dumneavoastră*...?"

„Sigur, ştiu ce simţi". Apoi îi spun despre bătăile pe care le-am

primit la Ravensbrück şi, mai rău, despre cele primite de biata mea soră, Betsie, pentru că nu mai avea putere să dea la lopată. Ura a încercat apoi să intre în inima mea, dar s-a întâmplat un miracol, fiindcă Iisus mi-a umplut inima de dragostea lui Dumnezeu şi n-a mai fost loc de ură.

Apoi îi spun: „Dacă-L accepţi ca Salvator al tău, El va face asta şi pentru tine".

Îmi iau Biblia şi-i citesc: „«Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.» (Ioan 1: 12) Iisus bate la uşa inimii tale. Dacă-L laşi, El va intra înăuntru (Apocalipsa 3: 20)".

Urmează o luptă pe viaţă şi pe moarte, dar viaţa învinge. Iar el îi spune da lui Iisus şi îngerii din slavă se bucură. Ne rugăm împreună şi rostește şi el, mai greu, o rugăciune. Apoi ne strângem mâinile printre gratii.

„A, doamnă, staţi o clipă. Mai aveţi puţin timp?"

„Desigur, de ce?"

„Pe partea cealaltă a holului, în a treia celulă, e un bărbat în mare necaz. N-aţi vrea să-i spuneţi şi lui aceleaşi lucruri despre Iisus?"

Un prunc în Hristos, născut din nou doar de cinci minute, care are deja o povară pentru suflete. Doar ce a fost mântuit şi vrea să-şi împărtăşească bucuria lui şi cu alţii.

Aşa de des spun oamenii: „Nici eu însumi nu ştiu destul. Sunt prea tânăr în credinţă pentru a le arăta calea şi altora". Apoi, întotdeauna întreb: „Cât de tânără, ca prunc în Hristos, era femeia samariteancă atunci când a spus întregului oraş: «Veniţi de vedeţi un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul»?" Mulţi au venit la Iisus şi apoi au spus: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înşine". Iată un prunc în Hristos, născut de nici măcar o jumătate de oră, care a devenit deja un câştigător de suflete!

Merg apoi la celula de pe cealaltă parte a coridorului şi am o lungă discuţie cu deţinutul. Până la urmă înţelege ce a vrut Iisus să spună când a zis: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară". Şi el, de

asemenea, îl primeşte pe Domnul Iisus.

Înainte să plec din închisoare, mă întorc la criminal şi-i spun: „Ai făcut un lucru minunat când m-ai trimis la omul din celula cealaltă. Şi el s-a decis pentru Hristos". Apoi negrul se uită peste umărul meu şi strigă: „Salut, frate!"

Mă gândesc în acel moment la o poezioară:

Când voi intra în frumosul oraş.
Şi cei mântuiţi mă vor înconjura.
Sper ca vreunul să-mi spună:
„*Sunt aici la invitaţia ta*".

Ce bucurie va fi, când vom ajunge în cer, să auzim pe cineva spunându-ne: „Bună, frate! Bună, soră! Tu m-ai invitat aici". Şi atunci vom şti că nu am trăit în zadar. Nu fân şi nici trestie, ci argint şi aur am zidit pe singura temelie care este Iisus Hristos (1 Corinteni 3: 10 – 16).

Uneori sunt întrebată: „Pot fi oamenii atât de repede mântuiţi?"

Întotdeauna răspund: „Cât i-a luat lui Levi, vameşul? Iisus i-a zis: «Urmează-Mă!», iar el şi-a închis biroul imediat şi L-a urmat pe Domnul".

„Da, dar acela era Iisus".

„Cine crezi că era în închisoarea din Bermuda? Crezi că a fost Corrie ten Boom cea care l-a convertit pe acel om? Nu, ci a fost Iisus, cel care a spus: «Adevărat, adevărat, vă spun că, cine crede în Mine, va face şi El lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.»" (Ioan 14: 12)

Iisus este la dreapta lui Dumnezeu Tatăl şi face lucruri şi mai mari decât cele pe care le-a făcut în timpul celor trei ani şi jumătate cât i-a învăţat pe oameni în Palestina. Dar El lucrează prin Biserica Lui, prin tine, prin mine şi prin toţi aceia care sunt uniţi cu El, mlădiţele Viţei care produc roadă bună.

„Căci Dumnezeu care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Iisus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în nişte vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu şi nu de la noi". (2 Corinteni 4: 6

– 7) Râuri de apă vie vor curge din noi, dacă umblăm, prin viaţă, uniţi cu El.

„*Dumnezeu are planuri – nu probleme. În cer nu se intră în panică*”.

(Ian Thomas)

Şase

Singurătate într-o casă izolată din Canada trăieşte o femeie care are nevoie de ajutorul meu. îmi trebuie câteva ore ca să ajung la ea. Când ajung, o găsesc stând pe un scaun, cu un cot pe masă. Priveşte pierdută pe fereastră la întinsa preerie, care pare nesfârşită. Conversaţia este greoaie, iar în momentele când nu vorbim, tăcerea deprimantă din casă şi dimprejurul ei mă apasă şi pe mine.

Deschid Biblia şi încep să citesc: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine”. (Psalmul 23: 4) „Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul… „sau depresia sau singurătatea? Nu, „ci în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit”. (Romani 8: 35, 37) Apoi începe să vorbească; mai întâi rar şi ezitant – apoi, mai încrezătoare, descrie marele oraş european în care a crescut. Vorbeşte apoi despre căsătoria ei şi imigrarea ulterioară, împreună cu soţul ei, în Canada.

„Am cinci copii. Unul este căsătorit; ceilalţi lucrează toţi aici la fermă. Vor veni acasă deseară, la ora şase, şi cina trebuie să fie gata până atunci. Când sunt toţi acasă, locul acesta nu mai e aşa de liniştit. La început aveam ferma noastră unde nu era linişte deloc, pentru că toţi din familie lucrau în casă sau în jurul ei. Dar acum familia mea lucrează pentru alţi fermieri. Am avut greutăţi şi eşecuri – furtuni, secetă, vite bolnave şi lăcuste. Apoi ne-am mutat aici, un loc aşa de liniştit şi de singuratic”.

Când termină de vorbit, pare mai puţin nefericită. Mă pot ruga cu ea şi ştiu că ascultă. Se roagă oare şi ea? Când mă ridic să plec, mă conduce la uşă. Din maşină, în timp ce pornim, o văd cum stă acolo. Oare soarele care apune îi colorează puţin obrajii? îmi face cu mâna şi

strigă: „Vă mulţumesc!” Voi mai auzi oare de ea?

Da, aud despre ea. Primesc o scrisoare în timp ce mă aflu, singură, într-o cameră mohorâtă de hotel dintr-un mare oraş. Ferestrele mele dau spre o curte interioară unde nu e soare şi aproape nici lumină. Deschid scrisoarea. „Corrie, în seara de după vizita ta, femeia şi-a ucis fiica, împuşcând-o cu o armă. Acum e la un azil”.

Este diavolul victorios? Sărmana femeie! Sărmana familie!

Peste inima mea se aşterne un mare întuneric. Câtă suferinţă este în lume! Ceea ce am auzit este doar un strop din oceanul nefericirii de pe pământ. Eşuasem? Greşisem? Nu plâng des, dar acum nu-mi pot reţine lacrimile. Apoi, iau Cartea care mă mângâie întotdeauna. „Aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre”. Da, nu trebuie să le port eu însămi. El ne-a purtat suferinţele. îmi despachetez valiza minţii în rugăciune şi mă rog pentru harul de a merge mai departe cu ea golită, lăsându-l Lui întristările mele. Apoi citesc mai departe: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi”, spune Iisus (Apocalipsa 21: 5). „Pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului”. (Isaia 11: 9) „El va şterge orice lacrimă din ochii lor”. (Apocalipsa 21: 4)

Mă rog: „Doamne Iisuse, vino repede! E aşa de întuneric în lume!” Apoi citesc psalmii scrişi de oameni care se aflau în întuneric şi în adâncurile nefericirii, dar care au găsit răspuns prin Duhul lui Dumnezeu. „Nu-mi ascunde faţa Ta… Tu eşti ajutorul meu; nu mă părăsi, Dumnezeul mântuirii mele… Nădăjduieşte în Domnul (*aşteaptă-L pe Domnul*, în versiunea engleză, n.trad.)! Fii tare, îmbărbătează-ţi inima, şi nădăjduieşte în Domnul”. (Psalmul 27: 9, 14)

Deşi nu înţeleg încă, totuşi, plină de încredere, îmi pun mâna mea în Mâna Lui, ca un copil trist care ştie că tata nu greşeşte niciodată.

Citesc o altă scrisoare. Un prieten scrie: „În Mexic a avut loc un accident de maşină. Un misionar împreună cu cei patru copii ai săi şi şapte studenţi promiţători ai şcolii biblice au murit”.

În Mexic, acolo unde „holdele sunt deja albe, gata de seceriş, iar lucrătorii sunt puţini”! Care este motivul pentru aceasta, Doamne? Nu înţeleg. „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci

vom vedea faţă în faţă. Acum cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin". (1 Corinteni 13: 12)

Când sunt ispitit de Satan să disper, *Auzindu-mi toate păcatele mele*, *Mă uit în sus* şi *L văd în cer*.

Pe Cel ce-a osândit păcatele-acele.

Şapte

Tânărul canadian îmi plac canadienii. Să fie oare aşa deoarece ei îmbină, într-o oarecare măsură, atitudinea liberă a americanilor cu tradiţiile britanice? în oraşul Victoria am o discuţie cu un om de afaceri. Mă duce cu maşina lui frumoasă la biserica unde urmează să vorbesc în seara aceea.

„Poţi să conduci şi să te rogi în acelaşi timp?", îl întreb.

„O, da. Dar avem timp să parcăm cinci minute. E bine să ne rugăm înainte de a ajunge la biserică".

După ce ne rugăm, se apleacă peste volan şi începe să-mi vorbească despre el.

„Cu ani în urmă, L-am primit pe Iisus Hristos ca Mântuitor. Am citit multe cărţi. Mi-am citit Biblia în timpul meu devoţional şi am ascultat cele mai bune predici care se pot auzi aici, în Victoria. Dar nu e niciun pic de bucurie în mine. Uneori, încerc să-i ajut pe oameni, dar curând îi pasez altora. În inima mea e amărăciune în loc de dragoste. Este… „îmi aminteşti de o mlădiţă a viţei care spune: «Nu înţeleg de ce nu aduc rod.» Ea nu vede că adevărata problemă este dacă se află sau nu în contact cu viţa. Nu te mai gândi la rod, ci doar la Viţă, pentru o vreme, întreabă-te de ce nu eşti legat de Domnul Iisus?"

„Din cauza păcatelor mele. Sunt plin de amărăciune, egoist şi lipsit de bunătate. Ce pot să fac cu păcatele mele?"

„Eu fac întotdeauna ce scrie în 1 Ioan 1: 9: le mărturisesc".

„Dar nu ajută. Rămân tot amărât şi în întuneric".

„Crezi că sângele lui Iisus te curăţă de orice păcat?"

„Sigur că da!"

„Unde sunt păcatele pe care le-ai mărturisit? Ce spune Biblia? Amărăciunea ta este în fundul mării, iertată şi uitată, iar acolo este pus un semn pe care scrie: PESCUITUL INTERZIS. Egoismul tău a dispărut

ca norul pe care l-am văzut pe cer acum cinci minute. Lipsa ta de bunătate este îndepărtată de la tine aşa cum este de departe răsăritul de apus".

„Dar în câteva minute comit aceleaşi păcate".

„Când vine ora trei şi eşti conştient de amărăciunea ta, mărturiseşte-o la ora trei. Ai un avocat la Tatăl – pe Iisus. El ia acel păcat pe umerii Săi şi te curăţă cu sângele Lui. Când diavolul vine să te acuze, trei minute mai târziu, nu mai e niciun pic de amărăciune. Asigură-te că ai venit cu păcatul tău la Tatăl înaintea vrăjmaşului. Poţi spune atunci, cu mâna pe Biblie, că Dumnezeu «L-a făcut păcat pentru noi, pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, pentru ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El, (2 Corinteni 5: 21).

Când Iisus a murit pe cruce, EI S-a identificat cu moartea noastră, iar acum, tu şi eu, trebuie să ne identificăm cu viaţa Lui. Deci, dacă se menţine legătura dintre mlădiţă şi viţă, viţa va aduce rod. Mlădiţa nu ajută viţa. Nici viţa nu ajută mlădiţa. Viţa face totul, iar mlădiţa trebuie să rămână legată de ea.

Becul acela nu ajută generatorul de curent electric. Nici generatorul nu ajută becul. Generatorul însă oferă toată puterea necesară. Becul trebuie doar conectat. Tu nu-L ajuţi pe Duhul Sfânt. Duhul Sfânt nu te ajută pe tine. Duhul Sfânt face totul – singura condiţie este ca tu să rămâi în legătură cu El.

E o aşa mare bucurie să trăieşti prin credinţă, acţionând simplu pe baza a ceea ce spune Biblia. Atunci mâna lui Iisus o ţine pe-a noastră. Mulţumeşte-l pentru asta. În 1 Corinteni 15: 57 scrie: «Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Iisus Hristos.»

Când diavolul mă deprimă, mă gândesc întotdeauna la povestea cu emigrantul şi alunele. Un emigrant împreună cu familia lui se aflau pe un mare vapor. El avea o geantă plină cu alune şi, la fiecare masă, ei mâncau din ele. Desigur că această dietă devenise foarte monotonă şi, într-o zi, emigrantul îl întrebă pe ofiţerul-casier de pe vas cât l-ar costa pe el şi familia lui să servească mâncarea gătită, care mirosea atât de delicios. Ofiţerul i-a răspuns, zâmbind, că nu costă nimic şi că erau

bineveniţi să servească orice meniu, fără a plăti, deoarece masa era inclusă în costul călătoriei, pe care emigrantul îl achitase deja. Nu crezi că omul şi-a schimbat dieta trecând de la alune la mâncarea gătită, care era oferită pe vas?

Iisus a plătit totul când a murit pe cruce. Documentul pe care erau scrise păcatele noastre a fost pironit pe acea cruce. Întoarce-te de la alune. Nu mai încerca de unul singur şi ia bogăţiile care sunt ale tale în Iisus Hristos. În El eşti ceea ce eşti. Trăieşte ca un copil de împărat, nu ca un cerşetor. Norman Grubb a spus: «Desprinde-te de lozinca NU AM.» Când toţi demonii şi toţi oamenii îţi spun: «Nu ai», atunci tu să declari: «Am», pentru că este scris.

Dar nu uita să îndrepţi răul făcut. După ce ţi-ai cerut iertare pentru lipsa ta de bunătate, dacă nu îndrepţi lucrurile cu persoana care a suferit din această pricină, tu laşi unelte în mâna duşmanului. Această restituire se face tot prin legarea mlădiţei de viţă. Un copil al lui Dumnezeu care este legat de Iisus Hristos se află în relaţii bune şi cu Dumnezeu, şi cu oamenii.

După ce ţi-ai mărturisit păcatele, însuşeşte-ţi promisiunea pe care Iisus a făcut-o despre Duhul Sfânt: «Vi-L voi trimite.» (Ioan 16: 7) Duhul Sfânt este aici: Iisus L-a trimis în ziua Cincizecimii. Ascultă de minunata poruncă: «Fiţi plini de Duh» (Efeseni 5: 18), şi apoi roada va veni.

Ce roade are Duhul Sfânt? El are dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioşie, blândeţe şi stăpânire de sine. Iisus le-a întruchipat pe toate acestea când era pe pământ. Am citit odată undeva: «Roada Duhului este un portret perfect al lui Hristos.»

Dragostea este dragostea lui Hristos care întrece orice cunoştinţă. Bucuria este bucuria negrăită şi strălucită. Pacea este pacea care întrece orice pricepere şi despre care Iisus a zis: «Vă dau pacea Mea.» îndelunga răbdare este iertarea – chiar şi a vrăjmaşilor. Aşa cum Iisus i-a iertat pe vrăjmaşii Lui când era pe cruce. Bunătatea este copia bunătăţii lui Iisus. Facerea de bine este aceeaşi ca a lui Hristos – o atitudine amabilă. Următoarea roadă este credincioşia. Ucenicii nu au

fost credincioşi tot r

I mereu. În grădina Ghetsimani, atunci când Iisus a fost trădat, toţi L-au

I părăsit şi au fugit. Dar, la venirea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii, ei

I toţi au devenit credincioşi până la moarte. Blândeţea – nu înseamnă slăbiciune. Şi nici nu este un rod natural al inimii omeneşti. Este un I fruct exotic al cerului. Stăpânirea de sine înseamnă înfrânarea poftelor şi a pasiunilor, în special a celor senzuale.

I Toate aceste roade se pot vedea în tine, dar numai atunci când eşti

I legat de Viţă. Nu eşti folositor «desprins de El, „.

I Deşi aveam o altă predică pregătită, la adunarea din acea seară am

I vorbit despre Viţă şi mlădiţe.

Credinţa în Iisus Hristos oferă o perspectivă bună, *aşteptări măreţe*, *o imagine de sine potrivită şi un viitor glorios*.

Opt

Amintiri dintr-un lagăr de concentrare

Mă duc cu gândul la anii de încarcerare.

Deoarece împreună cu prietenii şi familia am adăpostit şi am ascuns evrei în timpul ocupaţiei naziste, eu şi sora mea am fost trimise în lagărul de concentrare de la Ravensbrück. În nişte barăci construite pentru patru sute de deţinuţi, am fost înghesuite o mie patru sute de persoane.

Era o murdărie de nedescris. Păturile ordinare şi saltelele subţiri pe care ne petreceam zilele şi nopţile, erau pline de tot felul de paraziţi. Păduchii purtători de boli se găseau peste tot. Dar ne şi ajutau într-un fel: „Die Aufseherinnen" (femeile-gardian, în limba germană, n.trad.) şi ofiţerii nu ne onorau niciodată barăcile cu prezenţa lor. Aveau o teamă sănătoasă faţă de paraziţii noştri. Astfel, deşi Biblia era strict interzisă şi poreclită „Cartea minciunilor", puteam ţine studii biblice în barăcile noastre de două ori pe zi. Dumnezeu îi poate folosi şi pe paraziţi pentru scopurile Sale.

Deţinutele veneau din toate părţile şi ascultau în timp ce noi citeam şi interpretam Biblia. Deasupra şi în jurul nostru paturile erau grupate câte trei unul peste altul. Era o linişte respectuoasă şi ştiam că multe femei ascultau vestea cea bună a marii iubiri a lui Dumnezeu prin Iisus Hristos, pentru prima dată în viaţa lor.

Doamna de Boer, o olandeză, m-a abordat într-o seară. Părea disperată, ochii ei erau plini de teamă. „Corrie, mă poţi ajuta? Mi-e frică. Tocmai am văzut o femeie bătută crunt. A fost groaznic!

Când îmi va veni şi mie rândul să fiu omorâtă? Mi-e tare frică de moarte. Ajută-mă. îmi poţi spune ceva din Cartea ta, ceva care să îmi ia frica asta?"

„Da, pot, cum să nu", i-am răspuns. „Cartea aceasta are răspunsul în Ioan 1: 12: «Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.» Dacă eşti un copil al lui Dumnezeu, nu trebuie să te temi de moarte, pentru că în Ioan 14 citim: «în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc», zice Iisus. Copiii lui Dumnezeu sunt acasă în casa Tatălui. Pentru ei, moartea este uşa spre cer".

„Asta nu mă ajută", mi-a spus doamna de Boer. „Eu nu sunt o persoană religioasă; n-am citit niciodată Biblia; nu merg la biserică. Când spui că trebuie să-L primesc pe Iisus, chiar nu înţeleg ce vrei să spui".

M-am rugat pentru înţelepciune. Cum poate această taină să fie înţeleasă? Cât de minunat este să citim în Iacov 1: 5: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată".

„Îţi aminteşti când, cu ani în urmă, domnul de Boer te-a cerut în căsătorie? Cum i-ai răspuns?"

A zâmbit trist şi mi-a răspuns: „I-am spus *da*".

„Exact. Şi când i-ai spus acel mic cuvânt, v-aţi aparţinut unul altuia, tu lui şi el ţie. Azi Iisus te întreabă: «Mă accepţi ca Salvator al tău?» Dacă spui: «Da, Doamne», atunci tu îi aparţii Lui şi El ţie".

„Este aşa de simplu?", a întrebat ea.

„Da. Pentru ca să devii un copil al lui Dumnezeu, trebuie doar să-L accepţi pe El; mântuirea este un dar. Iisus spune în Apocalipsa 3: 20: «Iată Eu stau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi El cu Mine.» Desigur că acesta este doar începutul; sunt multe altele care vin după aceea. După ce ţi-ai acceptat logodnicul, le-ai trimis vorbă tuturor prietenilor, spunându-le că v-aţi logodit. Când îl accepţi pe Domnul Iisus, le spui, de asemenea, şi altora că îi aparţii.

O zi foarte importantă din viaţa ta a fost ziua nunţii tale. Atunci aţi fost uniţi pentru totdeauna la bine şi la rău, la bucurie sau necaz. Când îl iei pe Iisus ca Salvator, păşeşti într-o lume a bunăstării, a bunăstării oferite de Cartea Sa, Biblia. Atunci poţi beneficia de toate promisiunile Sale. Citind Biblia, îţi dai seama că poţi fi un copil liber şi fericit al lui Dumnezeu, atunci când îţi predai viaţa în întregime Lui. îi dai totul Lui: păcatele tale, grijile tale, toată fiinţa ta. Dar cel mai minunat lucru dintre toate acestea este faptul că trebuie să arunci asupra Lui păcatele tale. Dumnezeu este singura fiinţă din lumea asta largă care ştie ce are de făcut cu păcatele noastre”.

Am rămas tăcute timp de câteva momente şi apoi ne-am rugat împreună. S-a rugat şi ea şi I-a spus da lui Iisus. Nimic mai mult? Nu, nu pentru moment, dar când cineva vine pentru prima oară la Iisus cu un *da* sincer, îngerii din cer se bucură pentru sufletul care a fost răscumpărat.

Când am întâlnit-o a doua zi, era cu adevărat fericită şi în pace. „Sunt conştientă”, mi-a spus ea, „că ne pot face orice, chiar să ne ucidă cu cruzime, dar ştiu că nimeni nu-mi poate lua din inimă pacea şi bucuria pe care le-am găsit acum, de când ştiu că Iisus locuieşte în inima mea”. În aceeaşi zi m-am întâlnit cu prietena ei, doamna de Goede. „De ce nu faci şi tu acelaşi pas ca şi prietena ta?”, am întrebat-o. „Ai văzut ce schimbare s-a produs în ea. Şi tu poţi avea aceeaşi pace”.

Faţa ei s-a înăsprit. „Asta nu e pentru mine. Nu ştii nimic despre trecutul meu. Sunt prea rea pentru a deveni o creştină, una din cele pioase. O, nu! Creştinismul este foarte bun pentru sufletele nobile, dar nu pentru mine. Sunt prea rea”, a repetat ea.

„Stai puţin”, am răspuns. „Când citeşti în Biblie, observi că Iisus nu a putut ajuta o singură categorie de oameni – fariseii. În ochii lor ei erau aşa de perfecţi, încât nu aveau nevoie de Mântuitor. Însă păcătoşii nu erau niciodată respinşi de Domnul Iisus. Lor le-a spus El: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară”. (Ioan 6: 37)

„Ştii ce ne spune Biblia despre păcatele pe care le mărturisim? Dumnezeu le aruncă în fundul mării. Şi cât este de departe răsăritul de apus, aşa de mult le îndepărtează El de la noi. El le aruncă înapoia Lui. Le face să dispară ca un nor. Ai văzut norul acela de adineauri? Acum a dispărut. Unde este? S-a dus! Aşa face şi Iisus cu păcatele noastre. Ioan spune: «Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire.» (1 Ioan 1: 9) ” Citim împreună pilda fiului risipitor şi, la rândul ei, femeia ia decizia să-L primească pe Hristos – iar acea decizie este aşa de importantă atât pentru viaţa de aici, cât şi pentru eternitate, din moment ce ea înseamnă că numele noastre sunt scrise în Cartea Vieţii.

După câteva luni, stăteam la poarta Ravensbrückului aşteptând să fiu eliberată. Când poarta urma să se deschidă, aveam să fiu liberă. O prietenă a venit să-şi ia la revedere. Mi-a luat mâna şi m-a întrebat: „Ai auzit că atât doamna de Boer, cât şi doamna de Goede au murit azi?” Foarte şocată, m-am uitat încă o dată spre lagărul crud şi sumbru spunând: „Doamne, îţi mulţumesc că a fost voia Ta ca eu să fiu aici, chiar şi numai pentru aceste două suflete. Dar ştiu că Tu ne-ai folosit pe Betsie şi pe mine pentru a le conduce pe multe alte femei la Tine, şi astfel a meritat toată suferinţa noastră, chiar şi moartea lui Betsie”. Betsie, sora mea, murise cu o săptămână înainte, dar faptul de a fi fost folosită să câştige suflete pentru eternitate a reprezentat ceva pentru care a meritat să trăiască şi să moară.

Acum sunt în America, la Oak Harbor. Oak Harbor se află într-un colţ îndepărtat al Americii, în nord-estul extrem. Călători în câteva ore bune prin regiuni frumoase şi ajung să stau înaintea unui mic grup de oameni dintr-o bisericuţă. Le spun despre experienţele mele din închisoare şi despre convertirea doamnelor de Boer şi de Goede. Sora celei din urmă este prezentă. Ştia că sora ei murise undeva, într-un

lagăr, dar a trebuit ca eu să trec oceanul şi să străbat America spre un loc uitat de lume pentru a-i spune că sora ei a fost mântuită pentru eternitate. Aşa lucrează Dumnezeu.

Mai târziu, stăm împreună pe veranda casei ei şi este foarte mişcată auzind despre suferinţa surorii ei, dar şi despre minunata ei mântuire – salvată prin Hristos Iisus şi strămutată în glorie.

Fiecare inimă răscumpărată este un vast rezervor de posibilităţi pentru Dumnezeu, *păstrat pentru a sorbi din el veşnicele bucurii care vor urma*.

(Mitchell)

Nouă

Sophie într-un sanatoriu din Norton o fată este pe moarte. Nu mai are decât o mică parte a unui plămân; un aparat de oxigen o ajută să respire. E o bucurie să fiu cu ea. În camera ei este acea atmosferă de libertate pe care o dă apropierea morţii atunci când oamenii sunt pregătiţi să moară. Ea stă la hotarele veşniciei, iar astfel de momente ne dau posibilitatea de a avea o perspectivă de sus asupra lucrurilor de pe pământ; vedem realitatea, iar iluziile pământeşti se estompează în fundal.

„Ştii, Corrie, va fi o mare bucurie să lucrez în cer. Cum crezi că va fi?"

„Nu prea ştiu, dar cred că va fi o activitate intensă, fără impedimentele acestei lumi. Va trebui să domnim cu Iisus peste lume şi vom fi atât de puri, atât de plini de Duhul Sfânt, încât vom dispune de orice abilitate de a face orice lucrare aşa cum doreşte El. Aici am obţinut deja victoria prin Iisus Hristos, dar încă se mai dă o luptă împotriva păcatului. În cer nu va mai fi păcat deloc".

„Crezi că vom merge imediat în cer după ce murim?"

„Domnul Iisus i-a spus tâlharului de pe cruce: «Astăzi vei fi cu Mine în rai.» Trupul acelui om era încă pe cruce în momentul în care el se afla deja cu Iisus în paradis. Eu cred că oricine care moare în Iisus înviază imediat în paradis. Pavel tânjea după aceasta când scria: «Ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul.» (2 Corinteni 5: 8) El a scris şi despre venirea Domnului

pentru a-i lua pe ai Săi atunci când trupurile noastre vor fi înviate. Cred că atunci sufletele din paradis vor fi legate de trupurile cereşti din nou şi împreună îl vom întâmpina pe Domnul în văzduh".

„Corrie, ştiu că am viaţa veşnică, căci este scris: «V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică.» (1 Ioan 5: 13) Dar uneori mă tem de momentul morţii. Acesta poate fi întunecos şi pentru copiii lui Dumnezeu".

„Atunci roagă-te ca Domnul Iisus să te protejeze în acel moment de puterile întunericului. Aceasta este o rugăciune căreia i se răspunde întotdeauna. Uită-te spre viitor. Samuel Rutherford a scris în secolul şaisprezece: «Timpul nostru aşa de scurt de suferinţă, nu se poate compara cu prima noastră zi când vom fi primiţi în slavă.» Pavel spune în Romani 8: 18: «Suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care ard să fie descoperită faţă de noi.»" „Corrie, mai citeşte-mi prima parte a capitolului 14 din Ioan".

„Iisus a spus: «Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu, şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc.» Cetăţenia noastră este în ceruri; noi suntem cetăţeni ai cerului. Casa noastră e acolo. Moartea este un tunel. Predicatorul Moody a spus odată: «în valea umbrei morţii trebuie să fie şi lumină, altfel n-ar putea-ţi umbră.» Iisus este lumina noastră.

El «poate să vă păzească de orice cădere», spune Iuda în versetul 24 al Epistolei sale, «ca să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale». Când El ne apucă, El ne şi ţine; când ne ţine, ne şi călăuzeşte; când ne călăuzeşte, ne va şi duce, într-o zi, în siguranţă, acasă. Când mâna Lui ne apucă, «nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul, şi s-ar clătina munţii în inima mărilor» (Psalmul 46: 2)".

„La revedere, Corrie, până când ne vom reîntâlni, atunci când vom fi răpiţi şi L vom întâmpina pe Domnul în văzduh".

O, Doamne, foloseşte-mă, foloseşte-mă chiar şi pe mine, Cum vrei, când vrei şi unde vrei.

Zece

Spune-mi despre Iisus în spatele meu, pe platformă, stau coriştii îmbrăcaţi în robe de culoare maro-roşcat; o doamnă în robă albă îi conduce. O pot studia în timp ce dirijează corul. Felul cum arată este neobişnuit. Poartă multe bijuterii şi, cu multă graţie, îşi mişcă braţele împodobite cu brăţări cu diamante. Pe degete poartă inele strălucitoare; unghiile îi sunt roşii. Pantofii îi sunt transparenţi. Dar cel mai neobişnuit lucru este zâmbetul ei. Zâmbeşte într-o manieră senzuală atunci când tenorii greşesc, în mod încurajator când fragmentul este dificil şi din nou senzual când nu are nimic altceva de făcut.

E ciudat să văd o asemenea femeie lumească într-un cadru atât de sacru. Privind-o, îmi apare ca o vedetă din lumea filmului, unde femeile senzuale joacă un rol important. Deodată cântă şi ea împreună cu corul. Are o voce frumoasă. Deşi stă cu spatele la auditoriu, soloul ei poate fi remarcat deasupra vocilor coriştilor. Pentru un timp, atenţia mea este atât de absorbită de înfăţişarea ei, încât nu aud ce cântă. Acum ascult cuvintele. Ea cântă: „Spune-mi despre Iisus".

Gândurile mele zboară. Parcă nu mai sunt în biserică. Acele cuvinte se învârtesc într-una în mintea mea ca şi când Hollywood-ul mi-ar cere: „Spune-mi despre Iisus". Societatea condamnată la moarte, disperată şi machiată, imploră: „Spune-mi despre Iisus".

Câteva momente mai târziu, când mă ridic înaintea acelei audienţe pentru a aduce mesajul, am în inimă un dor, o rugăciune: „Ajută-mi să le spun – acestei femei şi lumii filmului de la Hollywood – despre Iisus;

despre Cel care a venit, fiindcă Tatăl a iubit această lume sărmană, rea şi disperată".

Datorită trecutului meu din lagăr şi a călătoriilor în jurul lumii, ajung uneori în locuri unde, de obicei, uşile nu se deschid uşor.

Astfel, nu la mult timp după acea rugăciune, stau în faţa unui şemineu. În faţa mea sunt cincizeci de vedete de film. Grupul creştin de la Hollywood îşi ţine întâlnirea evanghelistică. Sunt prezenţi cam douăzeci dintre membri; ceilalţi sunt prieteni şi cunoştinţe care nu-L

cunosc încă pe Domnul. Ne aflăm în casa unei vedete bogate. Una dintre persoanele prezente are un reflector pe care îl îndreaptă asupra mea şi îi studiază efectul.

Le vorbesc despre marea dragoste a lui Dumnezeu în Iisus Hristos, care ne poate ridica din străvechiul cerc vicios al păcatului şi al morţii. Duhul Sfânt ne convinge cu privire la păcat, la neprihănire şi la judecată. Cel mai mare păcat este acela de a nu crede în Iisus.

După întâlnire, se formează grupuri mici. îi văd pe creştini activi şi preocupaţi, cu Bibliile deschise, arătându-le colegilor lor calea mântuirii.

Fac o scurtă plimbare pe terasă cu o tânără. Are multe întrebări de pus. Trecând prin dreptul unei ferestre, văd doi tineri pe-genunchi. Unul este membru al grupului creştin, celălalt, o stea de cinema care ia acea hotărâre ce-i bucură pe îngeri.

Ce bucurie să vedem cum Dumnezeu răspunde la rugăciune!

„*Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre*, *şi căile voastre nu sunt căile Mele*, *zice Domnul*. (*Isaia 55*: *8*)

Unsprezece

Egoism

La Havana, în Cuba, trebuie să vorbesc la o întâlnire de tineret organizată în clădirea Armatei Salvării. Este foarte cald şi sala este mică. Întâlnirea începe la şapte, dar, pe parcurs, tot mai multe grupuri continuă să vină din diferite părţi ale oraşului.

Doi bărbaţi au nişte tobe mari, iar eu stau pe platformă între ei. Un negru bătrân, cu părul alb, încearcă să-şi arate dragostea pentru Domnul bătând energic într-una dintre ele. Sunetul este de nesuportat. Căpitanul are o voce ascuţită, iar tinerii cubanezi cântă tare, bătând mult din palme.

Pe la nouă mă simt extenuată şi mă doare capul. Dar, în timp ce vorbesc, este linişte în sală şi sunt recunoscătoare pentru această şansă de a-mi prezenta mesajul, care este urmat apoi de o prezentare de fotografii din partea unui misionar.

El e puţin cam mândru de lucrarea sa medicală, pentru care nu are studii de specialitate, dar, ca toţi misionarii, trebuie să ştie

suficient pentru a putea interveni în caz de urgenţă. Prezintă fotografii cu mese pline de medicamente. „Acestea mi s-au dat de către dr. Smith”, ne spune el. Tinerii din sală nu sunt câtuşi de puţin interesaţi de aceste cutii, sticle şi flacoane, iar zgomotul pe care-l fac creşte până într-atât, încât misionarul trebuie să strige pentru a se putea face auzit. Se face zece şi jumătate când prezentarea lui ia sfârşit.[1]

Acum, căpitanul le adresează tinerilor invitaţia de a veni în faţă şi de a fi mântuiţi. Un gând teribil de egoist îmi trece prin cap: „Sper să nu vină nimeni în faţă. Vreau să mă duc la culcare”.

Douăzeci de tineri ies în faţă. Văd lacrimi în ochii unui tânăr cubanez. Lucrătorul de lângă el îi vorbeşte foarte convingător; vocea lui este plină de dragoste.

Sunt şocată de egoismul meu. Sperasem ca nimeni să nu fie mântuit, deoarece somnul meu era mai important decât mântuirea păcătoşilor. Cât de egoistă sunt! Dar ce bine că ştiu ce să fac cu păcatul meu. îl mărturisesc Tatălui meu divin în numele lui Iisus, iar El mă iartă şi mă curăţă. Apoi, cu bucurie, mă pot ruga pentru cei douăzeci de tineri care au luat importanta decizie. Pe la unsprezece şi jumătate întâlnirea se încheie.

În dimineaţa următoare, mă aflu într-o biserică frumoasă, frecventată de cei mai proeminenţi oameni ai Havanei. În revista parohiei, oferită tuturor celor care intră, citesc un articol introductiv despre Corrie ten Boom. Scrie aşa: „Cea mai populară evanghelistă a lumii... neobosită şi complet lipsită de egoism în dedicarea ei absolută faţă de cauza evangheliei...”!

Înainte să-mi prezint mesajul, nu mă pot abţine să râu citesc cu voce tare acea prezentare şi să spun: „Câteodată am migrene din cauza căldurii aureolei pe care oamenii mi-o pun în jurul capului. Aţi vrea să ştiţi cum este de fapt Corrie ten Boom?” Şi le spun ce mi s-a întâmplat în seara precedentă; cum propriul meu somn era mult mai important

---

[1] Grad în Armata Salvării, mişcare creştină fondată în 1865 de către Wîlliam Booth, care are drept scopuri promovarea credinţei creştine, oferirea de ajutoare umanitare şi desfăşurarea unor activităţi caritabile (n. trad.).

în ochii mei decât mântuirea tinerilor. „Aceasta", am zis eu, „este Corrie ten Boom. Ce egoism! Ce dragoste de sine! Dar bucuria este că ea ştie cum să procedeze cu păcatele ei. Când ne mărturisim păcatele Tatălui nostru ceresc, ne dăm seama că Avocatul nostru, Iisus Hristos, este viu. El ia păcatele noastre asupra Lui".

Dintr-odată se produce legătura cu audienţa. Nu mai suntem doar o biserică frumoasă, cu membri marcanţi şi o evanghelistă foarte cunoscută, ci suntem toţi nişte păcătoşi care ştiu că Iisus a murit pentru a ne salva din cercul vicios al păcatului şi al morţii.

Doisprezece

San Bartolo de la Barranca

„La ce vrei să foloseşti cuţitul ăla?"

„Ca să mă apăr de hoţi şi de animale sălbatice; dar azi am de tăiat nişte cactuşi care ar putea fi periculoşi pentru hainele şi pielea doamnei Corrie ten Boom".

Îl urmez pe mexicanul cu pălărie mare şi cu cuţitul lung. N-am mai văzut aşa cuţit lung până acum. Este foarte ascuţit, şi bucăţile de cactus se tot împrăştie în jurul lui până când ajungem la marginea canionului. Jos de tot, oamenii lucrează pentru a face un drum către un orăşel din vale. Acesta fusese cândva un centru al crimei organizate, al omorurilor şi al hoţiei. Era tare greu de ajuns într-un astfel de loc cunoscut doar de câţiva oameni. Cu opt ani în urmă, Dumnezeu le-a dat unor creştini ideea de a merge şi de a locui acolo, unde era „scaunul de domnie al Satanei" (Apocalipsa 2: 13). Ei puteau ajunge în orăşel doar călare, după o călătorie foarte obositoare prin păduri şi printre stânci periculoase.

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să închirieze sala publică pentru o întâlnire. Când oamenii locului au venit, le-au spus creştinilor: „Nu durează mult şi terminăm cu voi!" Persecuţia la care au fost supuşi a fost teribilă, dar au rămas fermi. Într-un timp scurt, Dumnezeu a înfăptuit minuni, iar acum oraşul este creştinat. Primarul este pastorul; judecătorul este asistentul lui şi toţi poliţiştii sunt diaconi.

Deşi este foarte departe, pot vedea o mare biserică. E o clădire

ciudată, dar are spaţiu pentru multe persoane. Oamenii au văzut pericolul izolării şi au încercat să ia legătura cu alţi creştini, pe care i-au invitat să vină şi să-i viziteze. Cei mai curajoşi dintre aceştia au avut şansa de a vizita oraşul, însă călătoria călare fusese deosebit de periculoasă şi incredibil de grea. Prin urmare, credincioşii din oraş le-au promis musafirilor lor că, dacă vor mai dori să vină şi în anul următor, le vor face un drum prin junglă.

Planul a fost făcut cunoscut, iar guvernul statului respectiv a întrebat dacă era adevărat că aceşti creştini făceau o şosea prin junglă, deşi „şosea" este un termen mult prea generos pentru a descrie drumul, deloc lin, pe care încercau să-l croiască prin sălbăticie. Creştinii au fost dornici să ofere informaţii guvernului şi au spus că sunt gata să lucreze fără plată, dar că nu au bani să acopere costurile. Oficialul guvernamental a fost atât de impresionat, încât a promis materiale şi personal calificat pentru a ajuta la realizarea construcţiei.

Lucrarea principală se află sub supravegherea specialiştilor; dinamita şi uneltele au fost oferite de stat, iar creştinii din peste 130 de congregaţii diferite cooperează la realizarea proiectului. Fiecare congregaţie contribuie cu câte-o săptămână de muncă. Femeile vin şi ele împreună cu bărbaţii pentru a găti şi a avea grijă de ei. Pe o stâncă, scrise cu litere uriaşe, se pot citi următoarele cuvinte: NOI LUCRĂM PENTRU DUMNEZEU, NU PENTRU OAMENI".

În această ţară romano-catolică protestanţii se află uneori în situaţii dificile. Lucrarea acestor creştini credincioşi a determinat deja guvernul să observe, cu uimire, cât de utili pot fi ei societăţii. Participanţii la un congres al primarilor au fost invitaţi să vină să vadă lucrările şi chiar în acea zi a fost dat în folosinţă primul pod; pe el au fost scrise cuvintele: TOT CEEA CE FACEŢI, SĂ FACEŢI DIN TOATĂ INIMA.

Un bătrân cu barba lungă mă duce la lucrători. Străbate drumul cu greu pe povârnişul abrupt. Când oamenii din vale ne văd, strigă: „Aleluia!", şi noi răspundem cu acelaşi salut. Ecoul sunetului se aude printre munţi: „Aleluia! Aleluia! Aleluia!"

În tabără, acolo unde stau femeile, ni s-a pregătit de mâncare. O

femeie macină porumbul între nişte pietre, în timp ce o alta coace tortilla. Deşi tabăra este murdară, atmosfera este una veselă – câtă credincioşie!

„Toţi membrii bisericii iau parte la construcţie?", întreb eu.

„Da! Dar, dacă unul nu poate, un altul îi ia imediat locul. Ei spun: «Noi lucrăm fiindcă îl iubim pe Dumnezeu, ne iubim vecinii şi ne vom servi astfel societatea.»".

În doi ani va exista o şosea care va lega San Bartolo de la Barranca de restul lumii. Sărăcia va scădea atunci când comerţul se va dezvolta, însă oamenii se aşteaptă la mai mult decât atât: ei doresc ca acest oraş să fie un plăcut exemplu pentru toţi cei care vor veni în contact cu el.

La plecare, le spun câteva cuvinte de rămas bun din 1 Ioan 5: 4 – 5: „Şi ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?" Aici ni se arată o frântură din ceea ce va fi mileniul, momentul când copiii lui Dumnezeu vor domni pe acest pământ cu Iisus Hristos şi când lumea va fi „plină de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă".

„*Cel înţelept câştigă suflete*". (*Proverbe 11*: *30*)

Treisprezece

La picnic în America, atunci când oamenii se duc la picnic, iau maşina. Cât de diferiţi sunt de europenii care merg pe jos, cu rucsacurile în spinare. Câteodată mă tem că americanii nu sunt în stare să meargă pe jos! Maşinile lor îi duc peste tot.

Merg la un grătar cu tinerii de la biserică. Prăjim cârnaţii înfipţi în frigări improvizate din crengi rupte din copaci, pe care le ţinem deasupra jăraticului. E un grup vesel. După picnic stăm în jurul focului, şi conversaţia se concentrează în jurul câştigării sufletelor. O studentă spune: „Eu nu sunt o evanghelistă şi nu am avut călăuzire să merg la o şcoală biblică, dar vorbesc cu multe persoane tinere pe care aş vrea să le ajut. Mi-aţi putea recomanda o carte bună despre câştigarea sufletelor?" „Da, chiar mai multe. Una este *The Consuming Fire* (Focul mistuitor, n.trad.), de Oswald J. Smith. În ea se află un capitol intitulat

«Evanghelizarea la ora întrebărilor», care este un ghid scurt, dar eficient, pentru câştigarea sufletelor prin intermediul discuţiilor personale.

În primul rând, autorul recomandă să nu vă angajaţi într-o dispută. Mulţi vor încerca să aducă diverse argumente pentru a evita esenţa problemei. Pun cele mai imposibile întrebări. Nu încercaţi să le răspundeţi. Promiteţi că o veţi face mai târziu, dar arătaţi-le mai întâi că au nevoie de mântuire.

De asemenea, încredeţi-vă în Duhul Sfânt. Doar El poate convinge pe cineva de păcat şi-l poate schimba pe om – voi nu puteţi.

Rugaţi-vă mult. Rugaţi-vă înainte de discuţie, în timpul ei şi după aceasta. S-ar putea să fie nevoie de exerciţiu în această direcţie, dar asiguraţi-vă că aveţi stabilite atât de legătura pe orizontală, cât şi de cea pe verticală în acelaşi timp.

Puneţi diagnosticul şi căutaţi remediul. Lăsaţi ca Biblia să vorbească.

Uneori puteţi întâlni patru categorii: cei nemântuiţi, cei căzuţi, cei nesiguri şi cei învinşi.

Prima categorie, cei nemântuiţi, sunt cei care nu-L cunosc pe Domnul Iisus Hristos ca Mântuitor personal; sunt cei care nu-şi spun creştini. Aceştia trebuie chemaţi să se pocăiască. Citiţi împreună cu ei Ioan 1: 12. «Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.»

A doua categorie sunt cei căzuţi. Ei s-au îndepărtat de Domnul. Ei şi-au pierdut dragostea de la început şi s-au răcit în lucrarea lor pentru evanghelie, neglijează citirea Bibliei şi rugăciunea şi nu-L mărturisesc pe Domnul niciodată. Unii trăiesc cu totul în lume. Ei trebuie să fie readuşi în părtăşie cu Dumnezeu. Motivul căderii lor este întotdeauna păcatul. Citiţi-le 1 Ioan 1: 7 – 9. Arătaţi-le că trebuie să-şi mărturisească păcatele care i-au dus la cădere. În cazul în care nu simt nicio bucurie după mărturisirea păcatelor, spuneţi-le să-l mulţumească lui Dumnezeu pentru iertarea Lui. Deseori, bucuria vine doar după ce ei îi mulţumesc, bazându-se ferm pe promisiunile Bibliei.

Al treilea grup este cel al nesigurilor – cei care nu ştiu dacă sunt

mântuiţi sau pierduţi. Ei nu au siguranţa mântuirii, într-o zi simţind că sunt copii ai lui Dumnezeu, iar în altă zi că sunt pierduţi. Ei se află într-o stare de permanentă incertitudine. Ei trebuie să fie chemaţi să se reîntoarcă, deoarece nu-I vor fi de niciun folos Domnului până când nu vor conştientiza faptul că au venit din întuneric la lumină. Spuneţile că nu trebuie să se încreadă în sentimentele lor, ci în Cuvântul lui Dumnezeu.

Sentimentele vin şi sentimentele trec, *Sunt tare-nşelătoare*. *Garanţia mea e Cuvântul Domnului*, *La nimic altceva nu dau crezare*.

Citiţi-le 1 Ioan 5: 13: «V-am scris aceste lucruri ca să ştiţi că voi, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi viaţa veşnică.» Nu sentimente, nici minunate experienţe emoţionale sau revelaţii neobişnuite, ci ceea ce «este scris».

Ce este scris nu poate fi schimbat. Sentimentele şi emoţiile sunt schimbătoare. Învăţaţi-i să acţioneze pe baza Cuvântului. Creştinii nu sunt permanent pe vârful muntelui. Fără văi, n-ar exista nici munţi. Dacă temelia noastră ar fi sentimentele noastre, atunci am putea fi copii ai lui Dumnezeu doar dacă ne-am afla permanent pe munte. Ioan spune: «V-am scris aceste lucruri, ca să ştiţi că aveţi viaţa veşnică.» Nu că aţi putea avea cândva viaţa veşnică, ci faptul că o aveţi aici şi acum. Este foarte important să-i arătaţi celui nesigur aceste lucruri din Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu. Se poate folosi de oameni nesiguri. Cei care nu au siguranţa mântuirii nu-i pot ajuta pe ceilalţi. Ei trebuie să ştie că au trecut din întuneric la lumină, iar cunoaşterea aceasta vine prin credinţa în ceea ce spune Biblia.

Apoi mai avem categoria celor învinşi. Arătaţi-le 1 Corinteni 15: 57: «Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Iisus Hristos.» Nu încercând din greu, prin eforturile şi energia noastră, ci prin El, Domnul nostru. Biruinţa este un dar, ca şi mântuirea – nu o putem câştiga. Dumnezeu ne-o dă prin Fiul Său. Chiar şi Pavel a strigat: «O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?» (Romani 7: 24), dar a adăugat imediat: «Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, Domnul nostru.»

Noi L-am primit pe Iisus ca Mântuitorul nostru; acum trebuie

să-L acceptăm şi ca Biruinţa noastră. Când facem acest lucru, El îşi trăieşte viaţa învingătoare prin noi: El – Viţa, noi – mlădiţele. Mlădiţa fără Viţă nu are nicio valoare, dar Viţa are o valoare veşnică. Când este conectată la Viţă, mlădiţa dobândeşte aceeaşi natură, aceeaşi viaţă şi acelaşi zel de a rodi ca şi Viţa însăşi. «Despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic», spune Iisus. Dar eu pot face totul prin Hristos, care mă întăreşte. Aleluia!" în timpul discuţiei noastre focul se stinge treptat. Vedem acum clar frumosul cer înstelat. Înainte de a pleca, cântăm împreună:

Este viaţa ta un canal al binecuvântării?
Dragostea lui Dumnezeu curge prin tine?
Le spui celor pierduţi despre Mântuitorul?
Eşti gata să faci lucrarea Lui?
Fă-mă un canal al binecuvântării Tale.
Fă-mă un canal al binecuvântării, Te rog;
Ia viaţa mea în stăpânirea Ta, *binecuvântează slujirea mea*, *Fă-mă un canal al binecuvântării astăzi*.

„*Făgăduinţele lui Dumnezeu*, *oricâte ar fi ele*, *toate în El sunt* «*da*»; *de aceea şi* «*amin*», *pe care-l spunem noi*, *prin El*, *este spre slava lui Dumnezeu*".

(2 Corinteni 1: 20)

Paisprezece

Ingredientele rugăciunii într-o celulă de închisoare, o femeie stă întinsă pe un pat îngust, având o expresie plictisită pe faţă. Ţine în mână un roman ieftin, dar care n-o interesează prea mult. Lucrul de mână îi stă neglijat pe un scaun. Este cald şi este duminică. îi lipseşte oare munca de zi cu zi care, cu toate că e monotonă, o ajută să treacă mai uşor de la o zi la alta? Este olandeză, însă nu a participat la întâlnirile mele.

După ce-mi prezint mesajul, vizitez celulele – un privilegiu rar. Deşi mi se permite să vorbesc la întâlnirile organizate din închisori, munca de după aceste întâlniri este lăsată în grija evangheliştilor care lucrează în mod obişnuit în penitenciare. Mă aşez lângă femeia de origine olandeză şi, pentru scurt timp, iau parte şi eu la viaţa ei din

mica celulă – lipsită de culoare, monotonă, fără nicio fereastră. Ştiu aşa de bine cum este într-un asemenea loc, din propria mea experienţă. Simt o mare dragoste şi compasiune pentru această femeie şi mă rog lui Dumnezeu să-mi dea intrare în inima ei.

Gheaţa s-a spart mai repede decât m-am aşteptat şi putem avea o discuţie de la inimă la inimă. Pentru început, conversaţia este despre prăjituri – o reacţie tipică a foamei care rezultă dintr-o dietă monotonă. Cu grijă, încerc să duc discuţia spre lucruri profunde. Descopăr că are cunoştinţe biblice destul de bune şi îmi este relativ uşor să-i vorbesc despre adevărurile eterne. Ştie că Iisus a murit pentru ea pe cruce, dar este una dintre aceia care au căzut pe calea credinţei.

„Îţi foloseşti uneori timpul, când eşti singură, pentru a te ruga?", o întreb.

„Nu ştiu cum să mă rog. Spune-mi câte ceva despre viaţa ta de rugăciune".

„Dacă pentru prăjituri ai nevoie de ingrediente, tot aşa este şi cu rugăciunea. De exemplu, ingredientele pentru rugăciune pot fi:

1. Promisiunile lui Dumnezeu.
2. Problemele şi nevoile noastre.
3. Credinţa de a le aduce pe acestea împreună.

Dacă nu mă înţelegi, îţi voi da un exemplu.

Ieri eram într-o stare întunecată, foarte deprimată. Nu ştiam ce să fac. Când mi se întâmplă ace St lucru, stau câteva minute în linişte, încercând să aflu cauza. îmi imaginez o femeie bogată care îşi strânge toate facturile o dată pe săptămână şi scrie câteva cecuri. Biblia mea este ca un carnet de cecuri; grijile şi problemele mele sunt ca facturile acelei femei. Diavolul îmi spune că Biblia este un capital îngheţat, dar el este un mincinos. Toate promisiunile sunt, în Iisus, *da* şi *amin*. îi cer Domnului să-mi arate motivul stării mele de întuneric. Dumnezeu le dă copiilor Lui un răspuns clar atunci când sunt gata să asculte. Vreau să valorific timpul de părtăşie cu Dumnezeu. Apoi aştern pe hârtie gândurile care-mi vin în minte. Găsirea motivului din spatele acelei stări de întuneric este o adevărată muncă de eliberare. După ce scriu

lista, îmi iau Biblia «pentru a-mi plăti datoriile».

Primul lucru pe care l-am scris a fost acela că mă tem pentru sănătatea mea. Săptămâna viitoare trebuie să merg în Japonia şi mă întreb dacă voi suporta diferenţa de climă fiindcă nu mai sunt tânără. Am citit Romani 8: 11: «Şi dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Iisus din morţi, va învia (*va întări şi va înviora*, versiunea Phillips) şi trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuieşte în voi.» Am spus: «îţi mulţumesc, Doamne. Asta este pentru mine.» Acel «îţi mulţumesc» a însemnat că eu am scris un cec.

Următorul lucru de pe listă a fost că mă simţeam descurajată. Biserica unde vorbesc săptămâna asta a organizat o întâlnire de rugăciune. M-am dus la întâlnirea respectivă, însă n-a venit nimeni.

A trebuit să mă rog singură. Apoi am citit în Romani 8: 27 că Duhul se roagă pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu, şi în versetul 34, din versiunea Phillips că «Hristos se roagă pentru noi». Am înţeles că acolo a avut loc o întâlnire de rugăciune, pentru că dacă tu te rogi, Hristos. Se roagă şi Duhul Sfânt. Se roagă, formând astfel o celulă de rugăciune. Am spus: «îţi mulţumesc, Doamne», şi astfel s-a mai plătit o factură.

În al treilea rând, erau sentimente de vinovăţie. Fusesem ispitită să bârfesc. Nu nu era vorba de ponegrire. Tot ce fusese spus era adevărat, dar era negativ. Pavel scrie în Romani 14: «Cine eşti tu să-l critici pe slujitorul altuia, în special când stăpânul lui e Dumnezeu? El e dator faţă de stăpânul său să-i slujească bine sau rău. Şi nu pune tu la îndoială felul cum slujeşte el, fiindcă Dumnezeu este capabil să-i transforme pe oameni în slujitori care să-i aducă satisfacţie.» (versiunea Phillips)

Apoi mai erau şi alte păcate pe care le comiteam pentru a nu ştiu câta oară; îngrijorare, egoism etc. Am citit Romani 8: 1 (versiunea Phillips): «Acum nu mai planează nicio condamnare asupra celor ce sunt *în* Iisus Hristos. Pentru că noul principiu spiritual de viaţă *în* Hristos mă scoate din cercul vicios al păcatului şi al morţii.» Am spus:

«îţi mulţumesc, Doamne. Diavolul este foarte puternic, dar Tu eşti biruitorul.»

Ultimul lucru pe care îl scrisesem şi era acolo adânc în inima mea, era acela că mi-era frică să merg în Japonia. Nu ştiu nici limba, nici la ce să mă aştept acolo. Mă întrebam dacă voi fi ajutată de cineva şi dacă mă voi putea descurca. Ce ruşine să am asemenea îndoieli! Domnul a fost cu mine prin cele mai groaznice momente din închisoare. Numi va purta El de grijă şi în Japonia? Am citit cuvintele biruinţei de la finalul capitolului 8 din Romani: «Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos?… Totuşi în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.» îmi plătisem toate facturile, scrisesem toate cecurile. Întunericul dispăruse cu totul. Am văzut din nou că promisiunile lui Dumnezeu sunt realităţi mai mari decât problemele noastre. Cât de extraordinar de bogaţi suntem când nu limităm promisiunile Bibliei prin necredinţa noastră".

„Când te aud vorbind aşa, îmi doresc să încep să trăiesc viaţa creştină din nou. Voi face tot ce ţine de mine".

Mă uit la ea zâmbind. „Vezi băţul acesta? Crezi că poate sta în poziţie verticală fără a fi ţinut? Desigur că nu, pentru că nu e în natura băţului să poată sta astfel prin sine însuşi. El poate sta drept doar când eu îl ţin ferm în mâna mea. Nu este în natura fiinţelor umane să stea drepte prin ele însele. Ele pot face lucrul acesta doar când se predau Mâinii care le va păzi de orice cădere. Uite ce scrie în Iuda, la versetul 24: «Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale…»".

Pentru moment, rămânem amândouă gânditoare şi ştiu că Duhul Sfânt lucrează în inima ei. Apoi ea I se predă Mâinii care a fost străpunsă pentru a o salva.

Notez în Biblia ei:

Important nu este ceea ce încercăm, ci ceea ce credem.

Nu ce înfăptuim, ci ceea ce a fost deja înfăptuit.

Căci Dumnezeul nostru a pregătit pentru noi o mare biruinţă prin Fiul Său iubit.

Ochii noştri trebuie să fie îndreptaţi spre Dumnezeu, aşa cum

ochii muzicianului sunt îndreptaţi spre dirijor.

Cincisprezece

Ascultare

Viaţa călăuzită de un Dumnezeu care nu greşeşte niciodată este o viaţă minunată. Singura condiţie pe care trebuie s-o îndeplinim este ascultarea.

„Când le vei duce şi japonezilor acest mesaj?", m-a întrebat un prieten după ce a auzit una dintre prelegerile mele. Până în acel moment, lucrasem doar în Europa şi America, Japonia fiind departe de gândurile mele.

În timpul meu de părtăşie cu Dumnezeu, porunca vine foarte clară: „Du-te în Japonia!" Aproape că am răspuns: „Da, dar… „Ascultarea spune: „Da, Doamne", şi eu am învăţat să ascult. Vreau să spun: „Da, dar nu cunosc pe nimeni acolo; nu vorbesc limba şi este aşa de scump". Iar şi iar încep să calculez şi uit că Trezorierul meu ceresc gândeşte altfel decât mine. Banii vin, suficienţi pentru un zbor la Tokio, unde ajung cu bine.

Plouă, iar de sus, Tokio pare întunecos şi mohorât. Nu sunt deloc sigură de mine. La vamă un bărbat mă întreabă unde să-mi ducă valiza, îi spun că nu ştiu.

„Vă aşteaptă cineva?"

„Nu, nimeni".

Îi pare rău de mine şi se oferă să-mi caute un hotel.

„Da, vă rog – şi, dacă se poate, să fie unul unde să se vorbească engleza, germana sau olandeza".

Mă duce cu maşina lui la un hotel. E mic, murdar şi întunecos, dar şeful ştie ceva engleză. În sufletul meu este un conflict. A fost cu adevărat călăuzirea lui Dumnezeu? Dacă a fost o greşeală? De-abia îndrăznesc să ies pe uşă, de teamă să nu mă rătăcesc. Cine m-ar înţelege? Devine o adevărată ispită din partea lui Satan.

Cât de ispitiţi sunt copiii lui Dumnezeu în asemenea împrejurări! Parcă Satan ar şti că nu mai are mult timp la dispoziţie. Apoi citesc în 1 Petru 1, în versiunea parafrazată a lui Phillips, *Letters to Young Churches* (Scrisori către tinerele biserici, n.trad.), despre

glorioasa moştenire rezervată în ceruri pentru mine şi, în acelaşi timp, despre faptul că suntem păziţi de puterea lui Dumnezeu, până când vom intra pe deplin în posesia moştenirii – singura asigurare de viaţă de care putem beneficia după moarte.

Aceasta este o mare bucurie pentru voi, ştiu, chiar dacă acum sunteţi hărţuiţi temporar prin tot felul de încercări şi ispite. Nu e un accident – se întâmplă pentru a fi dovedită credinţa voastră care este mult mai preţioasă decât aurul, căci aurul, precum ştiţi, chiar dacă este pieritor, trebuie purificat prin foc. Această dovedire a credinţei voastre este menită să vă aducă laudă şi onoare şi slavă în ziua când Iisus Hristos. Se va descoperi.

Nu accidental – ci planificat! Nu e ceva întâmplător? Este planul lui Dumnezeu? Dar de ce? Pentru a I se aduce laudă şi glorie în marea zi a reîntoarcerii lui Hristos. Ce minunat să putem înţelege o frântură din acel mare plan şi să ne vedem necazurile ca o mică parte a acestui plan. Dumnezeu nu greşeşte!

Cum se întâmplă, eu nu ştiu, însă încrederea ia locul îndoielii şi pot spune: „Doamne, ştiu că sunt în siguranţă în braţele Tale veşnice. Tu eşti cel care mă călăuzeşte şi îmi vei arăta limpede următorul pas”.

Apoi îmi vine în minte: „David Morken”. Este acesta răspunsul lui Dumnezeu? Cu ani în urmă l-am cunoscut pe David la o întâlnire a organizaţiei *Tineri pentru misiune* şi îmi spusese atunci că s-ar putea să fie trimis în Japonia. Din fericire, cartea de telefoane este tipărită în engleză, iar numele lui se află acolo: „David Morken, Directorul organizaţiei *Tineri pentru misiune*, Tokio”.

Minunat! Cel puţin ştiu dar care este următorul pas. Iau telefonul şi aud o voce spunând: „Maşi, maşi, muşi, muşi”. Confuză, pun receptorul în furcă. Nu pot nici măcar să dau un telefon în această ţară ciudată, a unor oameni ciudaţi, care vorbesc o limbă ciudată. În cele din urmă, şeful hotelului formează numărul şi vorbesc cu David Morken.

„Bună ziua, sunt Corrie ten Boom”.

„Ce?! Unde eşti?”

„Aici, în Tokio”.

„Cu cine?”

„Singură”.

„Dar, Corrie, cum ai reuşit? Nu vorbeşti japoneza. Dar parcă nu aş şti că aşa eşti tu, să vii singură într-o ţară unde nu ştii limba!”

„Nu e lucrarea mea. Nu mă bucur deloc de ea. Faptul că sunt aici este lucrarea lui Dumnezeu”.

„Bine. Să asculţi întotdeauna de ceea ce Dumnezeu îţi spune să faci. Te voi ajuta. Du-te la gara centrală şi te voi lua de acolo cu maşina”.

Nu s-a oferit să vină la hotel fiindcă este greu de găsit o adresă în Tokio. Prima casă construită pe stradă are numărul 1, a doua numărul doi, chiar dacă se află la o jumătate de kilometru distanţă. Din acest motiv numerele nu au nicio importanţă.

„Cum ajung la gară?”

„Ia un taxi”.

„Ce trebuie să-i spun şoferului?”

„Ekki”.

Zis şi făcut. Chem un taxi şi spun doar: „Ekki” şi ajung la gară, unde David Morken mă aşteaptă. În ziua aceea sunt musafira lui, apoi îmi rezervă o cameră la o casă a misiunii creştine InterVarsity.

În prima săptămână am trei prelegeri, în a doua optsprezece şi în a treia douăzeci şi şase. Mă aşteaptă un timp neobişnuit de binecuvântat. Cât mă bucur că am zis: „Da, Doamne”, în loc de: „Da, dar…”!

Una dintre cele mai mari binecuvântări în Japonia este aceea că Dumnezeu mă foloseşte pentru a-i ajuta pe trimişii lui speciali, misionarii. Pot să-i inspir, arătându-le din propria mea experienţă că victoria lui Iisus este o realitate mai mare decât problemele noastre.

Mulţi misionari trebuie să-şi petreacă primii ani în Japonia învăţând limba. Această perioadă poate fi foarte grea, pentru că nu-şi pot face lucrarea cu adevărat. Ei merg într-o ţară păgână cu inimile arzând de dorinţa de a salva suflete pentru eternitate şi iată-i stând în băncile şcolii, învăţând dificila limbă. Să fim foarte credincioşi în mijlocirea noastră pentru ei, deoarece trec prin perioade în care sunt

asaltaţi de îndoială, gândindu-se dacă a fost cu adevărat voia lui Dumnezeu să se implice în lucrare.

Amnistie

Vorbesc despre iertarea păcatelor unui grup de deţinuţi politici, în ziua următoare, soseşte o scrisoare într-o olandeză perfectă, cu următoarea solicitare: „N-aţi vrea să-i scrieţi reginei despre mine? Doar ea mă poate graţia". Expeditorul este unul dintre cei 260 de deţinuţi japonezi condamnaţi de guvernul olandez pentru crimele de război din Indonezia, ţară cunoscută în trecut sub numele de Indiile Olandeze de Est. Ei se află acum într-o închisoare japoneză.

Nu prea ştiu ce să fac. Neavând un răspuns, urmez exemplul lui Ezechia care, în timpul asedierii Ierusalimului, a primit o scrisoare de la Rabşache şi „a întins-o înaintea Domnului".

„Ce trebuie să fac, Doamne?", întreb.

Răspunsul vine clar: „Cere graţierea tuturor celor 260 de deţinuţi, nu doar a acestui om".

Mă duc la consul să-i cer ajutorul în alcătuirea scrisorii, fiindcă nu-i scriu în fiecare zi unei regine. „Aceşti oameni sunt vinovaţi", scriu eu, „dar în Dumneavoastră văd un monarh creştin al unei ţări creştine. Poate că ei vor înţelege mai bine mila Domnului nostru Iisus, dacă veţi binevoi să le acordaţi libertatea, şi aceasta va fi spre gloria şi onoarea lui Dumnezeu".

Regina îmi răspunde că va face tot ce poate pentru a-mi onora cererea, dar trec cel puţin doi ani până când aceşti bărbaţi sunt eliberaţi.

Totuşi, în săptămâna aceea sunt chemată în faţa comitetului care răspunde de toţi deţinuţii din Japonia. Mi se dă permisiunea de a vorbi în toate închisorile; de fapt, mi se alcătuieşte chiar un itinerar. Mă pot bizui pe întreaga lor cooperare, ca semn de apreciere pentru ceea ce am făcut pentru deţinuţii lor politici. Ce binecuvântare! Când un misionar sau un pastor ţine o prelegere, fiecare deţinut este întrebat dacă e interesat de religia creştină. De obicei nu vin decât câţiva. Dar, din moment ce lucrarea mea este considerată mai mult sau mai puţin oficială, prezenţa este obligatorie pentru toţi deţinuţii, iar

uneori chiar şi pentru supraveghetori. Ce şansă!

Închisorile sunt, în general, departe una de alta. Viaţa e foarte diferită aici, faţă de ceea ce am trăit la Tokio. În marile oraşe obiceiurile şi manierele europenilor sunt bine cunoscute, iar japonezii sunt cei mai politicoşi oameni din lume. Aşa că, atunci când sunt musafiră într-o casă japoneză, mi se oferă un scaun, deşi obiceiul lor este să stea direct pe podea, şi deseori găsesc o lingură lângă farfurie, ca să pot mânca într-un stil european mai confortabil, decât să manevrez beţişoare. Dar acum planurile, foarte bine puse la punct, mă duc departe de marile oraşe. O maşină a poliţiei mă aşteaptă la gară şi mă duce la o închisoare. De obicei sunt transportată cu maşini de teren acolo unde drumurile au denivelări. Mă gândesc că salturile sunt un exerciţiu bun, dar, totuşi, nu-mi plac deloc.

În mod obişnuit se pregăteşte o cină în cinstea mea. Directorul şi oficialii stau cu mine pe podea şi mâncăm cu beţişoare. Japonezii sunt cultivaţi şi discuţia este stimulatoare. Ei vorbesc despre „Het Spinhuis", penitenciarul din Amsterdam, acolo unde, încă din secolul al şaisprezecelea, deţinuţii nu erau doar închişi, ci şi educaţi în acelaşi timp. Ei îi apreciază pe olandezii care, chiar în acele timpuri, au întrezărit oportunităţile, acum universal acceptate, de educare a deţinuţilor. Nu mă aşteptam la o asemenea conversaţie în acest colţ îndepărtat al celei mai nordice insule a Japoniei.

„Astăzi vă veţi adresa unui număr de o sută patruzeci de răufăcători", mă avertizează directorul. Japonezii, înghesuiţi unul în altul, stau pe jos, aşezaţi în rânduri lungi. Prima mea reacţie este: „Ce întunecime!" Oameni cu feţe crude mă fixează cu privirea.

Cei pierduţi! Lumea nu are decât un răspuns: să-i ţină în spatele sârmei ghimpate. Apoi inima mi se umple de bucurie. Am un mesaj pentru ei – răspunsul la problemele lor. Un ocean de păcat şi întuneric a fost acoperit de un ocean şi mai mare de dragoste şi lumină atunci când Iisus a murit pe cruce. El a murit şi pentru ei, purtând păcatele lor. Le spun despre acest ocean al dragostei. „Sufletele voastre sunt preţioase în ochii lui Dumnezeu. Primiţi-L pe Iisus ca Domn şi Mântuitor şi El vă va da putere să deveniţi copii ai lui Dumnezeu. Inima

de tată a lui Dumnezeu, plină de dragoste, tânjeşte după dragostea voastră".

Aproape că văd schimbarea pe feţele lor. Văd dragostea lui Dumnezeu la lucru, în timp ce dragostea Lui se revarsă din inima mea ca niciodată înainte. Ce bogăţii! Deţinuţii aplaudă. Este singurul gest care li se permite, iar aplauzele lor sunt lungi şi zgomotoase.

Nefiind niciun hotel acolo, traducătorul şi cu mine suntem cazaţi în casa guvernatorului. În seara aceea, la cină, el spune: „În timp ce vorbeaţi, mă gândeam că aş vrea şi eu să fiu mântuit".

„Se poate. Iisus a murit pentru păcatele întregii lumi, deci şi pentru ale dumneavoastră. Credeţi în Domnul Iisus şi veţi fi mântuit".

„Mă gândesc să-mi aleg un mântuitor, însă nu m-am hotărât dacă acesta să fie Hristos sau Buddha. Nu-i aşa că nu contează pe cine alegem, atâta timp cât suntem sinceri?"

„Credeţi că nu contează?" Mă rog pentru înţelepciune şi îmi reamintesc o ilustraţie.

„Doi oameni construiau o casă. Deodată schela s-a rupt. Unul dintre ei s-a prins de o frânghie care era legată bine şi şi-a salvat viaţa. Celălalt s-a prins şi el de o frânghie, dar care nu era legată, şi a căzut la pământ cu tot cu ea, murind. Dacă-L alegeţi pe Iisus ca Mântuitor veţi fi mântuit pentru eternitate. Dar, dacă-l alegeţi pe Buddha, mă tem că veţi fi pierdut pentru eternitate. Credeţi că Buddha este viu?"

Răspunsul lui e tipic: „Trebuie să-l întrebaţi pe ministrul educaţiei. El ştie tot despre Buddha – eu nu ştiu nimic despre el".

„Credeţi că Iisus trăieşte?"

„Da; sunt sigur de lucrul acesta. L-am văzut în ochii deţinuţilor atunci când le vorbeaţi despre El".

„Atunci, de ce este aşa de greu să faceţi o alegere? Ştiţi că Iisus este viu, dar nu ştiţi dacă Buddha trăieşte sau nu".

„Nu, alegerea nu e grea", spune el şi, după ce ne rugăm, el ia acea decizie care-i face pe îngeri să se bucure.

Mai târziu el mă întreabă: „Mai pot face şi altceva pentru dumneavoastră?"

„Da. Poate mai sunt deţinuţi care ar vrea să mă întâlnească.

Mi-ar plăcea să-i mai ajut. O singură discuţie nu este suficientă". Într-adevăr, sunt paisprezece oameni care doresc să-mi vorbească şi mi se acordă o oră întreagă, deşi este împotriva regulamentului ca deţinuţii să-şi părăsească celulele după ora cinci. Simt că trebuie să valorific fiecare minut.

„Prieteni, aş avea nevoie de luni de zile pentru a vă învăţa ceea ce simt că ar trebui să ştiţi, însă avem doar o oră la dispoziţie. Spuneţi-mi, care dintre voi doreşte să se decidă pentru Domnul, fiindcă apostolul Ioan spune: «Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu»?"

„Toţi vrem, de aceea suntem aici", zice unul dintre ei.

Ioan 6: 37 b 1 Ioan 1: 7, 9 Ioan 14: 6 Apocalipsa 3: 20

Ioan 1: 12 Romani 3: 23 Ioan 3: 16 1 Timotei 1: 15

„Foarte bine, avem de lucru atunci. Voi trebuie să fiţi ambasadori pentru Hristos. Sunt multe suflete în această închisoare care trebuie salvate pentru eternitate. Vă voi trimite o Biblie şi un material de studiu biblic. Pentru început, iată opt pasaje pe care le puteţi folosi pentru a-i aduce pe alţii la Hristos:

Când veţi termina primul studiu biblic, vă voi trimite un altul despre câştigarea sufletelor. Între timp voi trebuie să fiţi mijlocitori pentru restul deţinuţilor. De exemplu, vă strângeţi împreună la masă. Poate puteţi aranja să staţi aproape unul de altul, în calitate de creştini, formând celule de rugăciune. Rugaţi-vă împreună timp de cinci minute sau chiar şi numai un minut, dacă nu puteţi altfel. Iisus a spus: «Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor.»

Ştiu cum vă simţiţi atunci când sunteţi singuri în celule după ora cinci. Şi eu am petrecut patru luni singură într-o celulă. Acesta este un timp în care vă puteţi ruga pentru alţii. Rugaţi-vă pentru ceilalţi deţinuţi, în special pentru cei cărora le-aţi vestit evanghelia. Rugaţi-vă pentru cei care vă supraveghează şi pentru cei dragi de acasă, dacă îi mai aveţi.

Sunt multe de făcut pentru Domnul, dar ţineţi minte că El îi poate folosi doar pe cei cu inima curată. Iar acest lucru vă este cu

putinţă. Mărturisiţi-vă păcatele. Oricine îşi mărturiseşte păcatele va descoperi că Dumnezeu este credincios şi îl va ierta, iar sângele lui Iisus îl va curăţa de toate păcatele. Când mărturisiţi, El vă dă acea inimă nouă în care doreşte să locuiască. Dar voi nu trebuie să vă compromiteţi niciodată, niciodată".

Păstrăm un moment de linişte, apoi mulţumim împreună.

„Acum", întreb eu, „cine s-a predat în mod necondiţionat Domnului?" Paisprezece mâini sunt ridicate demonstrând o predare fermă şi totală.

Paisprezece răufăcători, criminali! Paisprezece deţinuţi pe viaţă!

Paisprezece oameni dispreţuiţi, pierduţi?

Nu, paisprezece ambasadori pentru Hristos!

Vor auzi ei într-o zi cuvintele: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri"?

Îi voi vedea oare, cândva, împreună cu aceia pe care îi vor fi adus ei înşişi la Domnul?

După un an, primesc o scrisoare şi nişte bani. Sunt din partea unuia dintre deţinuţi. El scrie: „Am fost eliberat în mod neaşteptat. Mi-am găsit de lucru, iar primii bani câştigaţi în libertate vi-i trimit dumneavoastră. Vă rog să-mi trimiteţi o Biblie. Diferenţa de bani folosiţi-o în lucrarea pe care o faceţi.

Când ne-aţi vorbit în închisoare, L-am primit pe Iisus ca Mântuitor al meu. L-am slujit în spatele gratiilor, iar acum mă gândesc să-L slujesc şi ca om liber".

Îi scriu unui misionar recomandându-i-l pe acest fost deţinut pentru a fi primit în părtăşia unei congregaţii vii şi pentru a fi pus la lucru acolo pentru Domnul său. Ce privilegiu, să pot vedea unele dintre roadele binecuvântate pe care Viţa le produce prin mlădiţe!

Adevăratul copil al lui Dumnezeu… se află în însăşi grija Fiului lui Dumnezeu, şi cel rău trebuie să stea la distanţă.

(1 Ioan 5: 18, versiunea Phillips)

Şaisprezece

Puterea numelui lui Iisus

Cât de dificil este să te obişnuieşti să vorbeşti prin interpreţi. E

ca şi când vrei să atingi oamenii aflaţi după colţ. Dat fiind faptul că ochii ascultătorului sunt fixaţi asupra traducătorului, vorbitorul nu prea este în contact cu audienţa. Are totuşi un avantaj; se poate ruga în timpul prelegerii.

Azi am un interpret foarte deosebit. El îl iubeşte pe Domnul cu toată inima şi e o adevărată încântare să lucrăm împreună – nu tot aşa e cu traducătorii indiferenţi. Suntem musafiri în aceeaşi casă şi, fiindcă deseară trebuie să vorbim din nou, avem puţin timp să mai discutăm. Deodată îl întreb: „De ce este aşa de mult întuneric în tine?"

„Ce vrei să spui?"

„Nu văd în ochii tăi bucuria Domnului. În pilda Viţei şi a mlădiţelor, Domnul spune: «Pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, şi bucuria voastră să fie deplină.» Unde este acea bucurie?"

„Nu ştiu".

„Cred că eu ştiu. Pot să spun? Atunci când ai venit la Domnul, din şintoism, le-ai întors spatele demonilor, însă demonii nu ţi-au întors şi ei spatele ţie".

Surprins, mi-a răspuns: „E adevărat. Dar, te rog, nu le spune asta misionarilor. Ei ar putea crede că m-am întors înapoi la şintoism".

„Demonii nu sunt ceva ce se termină cu «ism». Ei sunt la fel de reali ca îngerii, la fel ca tine şi ca mine. Tu nu cunoşti bogăţiile pe care le ai. Nu mai trebuie să rămâi niciun moment în întuneric. În numele lui

Iisus şi prin sângele Mielului avem victoria. În numele Lui poţi alunga demonii şi-i poţi rezista diavolului".

Citim şi ascultăm împreună glorioasa promisiune şi poruncă din Marcu 16: 15 – 18, iar Domnul face minunea eliberării complete a copilului Său.

După câteva săptămâni ne reîntâlnim. „Nu numai că eu sunt liber", îmi spune, „dar şi soţia şi copiii mei, de asemenea". Lăudaţi puterea numelui lui Iisus! Minunatul nume al lui Iisus este atotputernic în ceruri şi pe pământ. Acel Nume care e mai presus de orice nume.

Mulţi misionari au renunţat la tot, la bani, la familie, la patria lor,

însă ei nu iau toate bogăţiile oferite în Cuvântul lui Dumnezeu. Teologic, pregătirea lor este deseori una de bază, însă nu cumva studierea învăţăturii Cuvântului Fui Dumnezeu în privinţa alungării demonilor şi a vindecării bolnavilor i-ar face mai rodnici?

Cât de multe puteri ale întunericului sunt în lume! Şi totuşi, nu avem de ce să ne temem. Teama de demoni vine chiar de la demoni. Noi biruim prin sângele Mielului, iar sângele Lui ne păzeşte. Şi ce bucurie este aceea de a avea autoritate în numele lui Iisus.

Acei ce sunt cu noi sunt mai mulţi decât cei ce sunt împotriva noastră. De partea noastră se află puternicul nostru Mare Preot şi legiunile Sale de îngeri.

Îmi măsor influenţa pe baza numărului celor care au nevoie de rugăciunile mele ţi al celor care se roagă pentru mine.

Şaptesprezece

Mijlocirea necesară

Tokio este un oraş zgomotos. Sunetul difuzoarelor de pe stradă, din care răsună o muzică asurzitoare, depăşeşte hărmălaia de jos. Peste drum de casa în care locuiesc este o şcoală de muzică. Este iulie şi căldura e foarte mare. Ferestrele sunt larg deschise peste tot şi sunetele amestecate ale trompetelor, ale muzicuţelor şi ale viorilor se revarsă nemilos în camera mea fierbinte. E aproape insuportabil. Serile sunt momente de chin, pentru că toate lucrurile par să lucreze împreună spre rău.

Înainte am locuit cu patru misionare, iar una dintre ele, cu ajutorul unei fete japoneze, se ocupa de gătit. Am avut meniuri delicioase, datorate mai mult minunatei părtăşii pe care o aveam în jurul micii mese din acea cămăruţă cu covor, decât calităţii mâncării. Din fericire pentru mine, am putut trece cu vederea experienţele neplăcute, în timp ce citeam Biblia împreună, ne spuneam necazurile şi L lăudam pe Domnul pentru binecuvântările împărtăşite cu copiii Lui.

Dar acum sunt singură. Celelalte persoane au plecat într-o zonă mai răcoroasă, cu dealuri, în timp ce eu trebuie să-mi termin seriile de prelegeri începute la universitate, la un seminar biblic şi la un club studenţesc. Încerc să gătesc ceva în aşa-zisa bucătărie, dar nu prea am

succes. Nu sunt prea avansată în ştiinţa gătitului şi, în mod evident, ideea japonezilor cu privire la curăţenie diferă de a mea, fiindcă orice gătesc are gust de peşte. Un gândac iese grăbit din dulap, după ce mi-a făcut câteva găuri în cea mai bună rochie pe care o am. Încep să mă descurajez.

Nopţile sunt nespus de călduroase. Ferestrele, lipsite de plase, permit roiurilor de ţânţari să intre nestingherite. Autocompătimirea creşte din ce în ce mai mult în inima mea şi îmi şopteşte: *de ce trebuie să lucrez aici pe o asemenea căldură ucigătoare*? *Nu mai sunt tânără*, *iar acomodarea nu mai e aşa de uşoară*. *De ce trebuie să fiu singură*? *De ce*? *De ce*? *E tare rău*, *Corrie*!

Autocompătimirea creează întuneric şi chiar boală. Este un păcat foarte respectabil, logic şi convingător, şi care pune şinele pe tron.

Într-o seară toţi vecinii şi-au dat drumul la radio pentru a acoperi zgomotele venite dinspre şcoala de muzică. Asta e prea de tot! Nicio fiinţă umană nu poate rezista la aşa ceva!

Dintr-odată, mă uit în oglindă şi izbucnesc în râs. Ce faţă lungă am! Ce greşeală să mă autocompătimesc în aşa hal! încerc să acopăr hărmălaia cântând şi văd că merge. Căldura nopţii poate fi suportată pentru că din inima mea se înalţă o rugăciune: „Doamne Iisuse, Tu ai suferit aşa de mult pentru a mă face un copil al Tău. Eu de ce n-aş putea să îndur puţin disconfort în ducerea mesajului Tău la alţii? E bine, Doamne. Tu n-ai avut unde să-ţi pleci capul. Eu am un pat şi o cameră, chiar dacă sunt pline de ţânţari".

După două săptămâni, primesc o scrisoare de la Toronto. O prietenă îmi scrie: „Azi m-a sunat o cunoştinţă să mă întrebe dacă te cunosc. I-am spus că suntem prietene. Ea nu te-a întâlnit niciodată, însă tocmai a terminat de citit cartea ta, *Amazing Iove*, şi de atunci se roagă neîncetat pentru tine. Am invitat-o să mă viziteze şi ne-am rugat împreună pentru tine".

Nu-i aşa că e minunat?! Citim în Isaia 59: 16: „EI Se miră că nimeni nu mijloceşte". Ce importantă e mijlocirea. În Tokio, o fiică a lui Dumnezeu se descurajează şi cade în păcatul autocompătimirii.

Desigur că Dumnezeu o poate salva, dar mai întâi El trimite o poruncă spre Toronto: „Rugaţi-vă pentru ea”. Şi, abia când aceste două fiice ale lui Dumnezeu ascultă, El o salvează pe Corrie ten Boom, aflată la Tokio.

Aşa sunt căile lui Dumnezeu.

Optsprezece

Clubul y, Crinul din vale”.

Pe o stradă din Japonia mă întâlnesc cu un grup de băieţi şi fete având coşuri pline cu tractate şi Evanghelii după Ioan. Ei doresc să lase în fiecare casă o Evanghelie şi un tractat. Lucrează pe baza unui plan bine organizat şi, după ce le vor distribui în fiecare sâmbătă după masă, timp de zece luni, fiecare casă din Nagaoka va avea un exemplar al Evangheliei după Ioan.

Ei sunt doar copii, dar Domnul îi foloseşte. îşi spun Clubul „Crinul din vale”. Conducătorul este un băiat de optsprezece ani, Daniel. Fusese cândva un fumător de opiu. Dar, în clipa când L-a primit pe Domnul, a fost eliberat, iar acum lucrează cu normă întreagă pentru Domnul şi pentru biserică.

Într-o casă se află o femeie care, cu ani în urmă, a devenit creştină, dar I-a întors spatele Domnului. Primeşte şi ea o Evanghelie după Ioan şi începe să o citească. Duhul Sfânt foloseşte această lectură şi, mai târziu, ea îşi cheamă soţul şi copiii spunându-le ce a citit. Apoi, ea îi face o vizită pastorului şi acum toată familia merge la biserică.

În ceruri, membrii clubului „Crinul din vale” vor auzi din multe părţi: „Voi m-aţi invitat aici!”

Mai este şi o femeie credincioasă care vizitează săptămânal şaisprezece sate pentru a le duce evanghelia. E o femeie bolnavă care suferă de tuberculoză la ambii plămâni.

„Nu pot sta în pat gândindu-mă că sunt bolnavă, atâta timp cât sunt aşa de mulţi oameni care nu-L cunosc pe Domnul”, îmi spune ea.

Ce eroi sunt în împărăţia lui Dumnezeu!

Un băieţel, Steven, nu poate merge încă la şcoală fiindcă este prea mic – are doar cinci ani. E un omuleţ deştept şi, de aceea, mama lui, o misionară americană, îl învaţă limba japoneză pentru a-l ţine ocupat. Steven îmi spune: „Învăţ limba japoneză pentru că voi fi

misionar". „Dar de Rusia ai auzit, Steven? N-ai vrea să fii misionar şi acolo?" „Bineînţeles că voi fi!", spune băieţelul.

„Dar atunci trebuie să înveţi şi limba rusă. Vrei?"

„Mami, nu crezi că ar fi bine să mai aştept până voi avea şase ani?"

Lovitura decisivă

În timpul călătoriei mele din Formosa (fosta denumire a Taiwanului, n.trad.) spre Australia, am ocazia de a sta cinci zile în Hong Kong. Pe această insulă, bogăţia şi sărăcia stau alăturate. Are cele mai frumoase vitrine din lume, dar şi multe mahalale pline de refugiaţi. Este o bucată a Chinei libere, dar cu mari probleme.

Timpul meu petrecut acolo este foarte încărcat. Sunt în contact cu mulţi creştini consacraţi. Întâlnirile sunt foarte bine organizate, fiecare minut din zi fiind valorificat la maximum.

Într-o seară Duhul Sfânt lucra în mod evident într-un grup de tineri creştini care-l primiseră de ceva timp pe Iisus Hristos ca Salvator. Ca urmare, ei au ajuns la o predare deplină şi L-au acceptat pe El ca Biruitor al lor. „Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Iisus Hristos!" (1 Corinteni 15: 57)

Cineva a întrebat: „Ce se aşteaptă acum de la noi?"

„Domnul vă va arăta. Aşteptaţi răbdători călăuzirea Lui. Dar este un lucru despre care v-aş spune să-l faceţi acum, şi anume, să organizaţi celule de rugăciune. Rugăciunea nu este nici prefix, nici sufix; este lucrul central. Peste tot în lume observ că Dumnezeu le dă copiilor Lui celule de rugăciune. Nu doar comuniştii formează celule, ci, ori de câte ori doi sau trei se adună împreună în numele lui Iisus, acolo se formează o celulă pentru El. În veşnicie vom vedea cât de importante au fost întâlnirile de rugăciune".

Un grup de studenţi din Chicago s-a rugat în fiecare săptămână pentru un număr de colegi nemântuiţi. În cele din urmă, toţi cei de pe listă au fost salvaţi. Unul dintre ei a fost Dr. Torrey Johnson, fondatorul organizaţiei *Youthfor Christ* (Tineri pentru Hristos, n.trad.). Oriunde am călătorit în lume, am văzut cât de binecuvântată a fost această lucrare. Mii şi zeci de mii de oameni L-au găsit pe Mântuitorul prin

această organizaţie. Care a fost cauza principală? Torrey Johnson? Nu, au fost rugăciunile acelor tineri din Chicago. Mijlocirea este atât de importantă, încât în Isaia 59: 16 ni se spune: „EI Se miră că nu mijloceşte nimeni".

„Dacă vreţi să lucraţi pentru Dumnezeu, formaţi un comitet. Dacă vreţi să lucraţi cu Dumnezeu, formaţi un grup de rugăciune".

În seara aceea am făcut planuri pentru o întâlnire săptămânală de rugăciune, iar mai târziu am aflat că au mai început şi altele. Cel mai mare lucru pe care îl putem face unii pentru alţii este să ne rugăm. Rugăciunea înseamnă aplicarea loviturii decisive asupra duşmanului nevăzut; slujirea noastră constă în a strânge apoi rezultatele.

Primul pas spre victorie este recunoaşterea duşmanului.

Douăzeci

Bumerang

La o conferinţă a studenţilor de la o şcoală biblică, am nevoie de un traducător, iar fata care face lucrul acesta înţelege cu greu engleza mea. Când folosesc o ilustraţie despre radarul vapoarelor, ea devine confuză, ca şi când n-ar mai fi auzit niciodată de radare.

Încerc să o ajut şi-i spun: „Nu-i nimic; încercăm altceva. Căpitanul unui vas stătea pe punte… „Dar ea nu mai auzise niciodată nici de puntea unui vas, aşa că tăcea.

Îi spun: „Citeşte din traducerea Phillips, Iacov 1: 5: «Dacă vreunul dintre voi nu ştie cum să rezolve o anumită problemă, trebuie doar să-L întrebe pe Dumnezeu – care oferă soluţii tuturor oamenilor, fără a râde de ei sau a-i învinovăţi – şi va putea fi sigur că înţelepciunea de care va avea nevoie îi va fi dată.» Ţie-ţi lipseşte înţelepciunea de a putea traduce pentru Corrie ten Boom. Ai aici adresa de unde poţi s-o obţii".

Dar e prea târziu. Izbucneşte în lacrimi. Când japonezii se consideră umiliţi, i-ai pierdut; nu mai poţi face nimic cu ei. Am întrebat persoana care coordona conferinţa dacă mai au vreun traducător, dar nu mai aveau.

Aşa că, iată-mă aici, cu un mesaj pentru tinerii din faţa mea. Unii au probleme, iar răspunsurile la ele sunt în Biblia pe care o ţin în

mână.

Din ce motiv nu pot să le aduc mesajul lui Dumnezeu? Aici diavolul este la lucru. Primul pas în drumul spre victorie este recunoaşterea duşmanului. Diavolul este un duşman înfrânt, iar noi avem privilegiul şi autoritatea să-l înfruntăm în numele Domnului Iisus.

Mă întorc spre fată şi spun:

„Putere a întunericului care o împiedici pe această fată să traducă mesajul lui Dumnezeu, îţi poruncesc în numele Domnului Iisus să o laşi în pace! Ea este menită să fie un templu al Duhului Sfânt, nu templul tău!"

În timp ce vorbesc, fata este eliberată. E capabilă să traducă fluent, iar noi avem parte de o întâlnire foarte binecuvântată. Aşa că lucrul pe care diavolul l-a vrut ca o demonstraţie a victoriei sale, devine un bumerang care arată puterea lui Iisus Hristos şi a numelui Lui.

Să nu devii victima activităţii.

Când Satan nu te poate face să greşeşti, te ţine ocupat.

Douăzeci şi unu

Lailani

Honolulu este o insulă frumoasă. Cu mult soare şi o varietate de culori! Natura oferă o abundenţă de flori în tot timpul anului. Apa albastră, munţii – o adevărată simfonie de culori strălucitoare. Tinerii poartă la gât ghirlande de flori făcute uneori din orhidee frumoase, pe care şi le prind şi în păr. Hainele lor sunt multicolore.

Viaţa turistului este una superficială, însă eu vin în contact mai mult cu creştini care-şi educă atent copiii, ţinându-i departe de lumea turiştilor. Sunt câteva grupuri de studiu biblic şi rugăciune.

Într-o seară discuţia se poartă în jurul rugăciunii. Lailani spune: „Cred că e foarte greu să te rogi".

„Fără îndoială. Nici ucenicilor nu li s-a părut uşor. Ei I-au cerut Domnului să-i înveţe cum să se roage. Este un lucru strategic. Diavolul se bucură atunci când suntem prinşi până peste cap în activităţile noastre, dar tremură atunci când ne rugăm. Câteodată mă gândesc că

există câte o hartă a lumii şi în cer, şi în iad. Cele mai importante puncte de pe hartă nu sunt nici Kremlinul din Moscova, nici clădirea Pentagonului din Washington, ci locurile unde doi sau trei sau mai mulţi sunt adunaţi în numele lui Iisus la grupurile de rugăciune".

Când americanii au venit în Germania după război, s-a dat o lege privind interzicerea fraternizării. În familia unui pastor erau doi copii adolescenţi. La şcoală auziseră tot felul de lucruri groaznice despre americani. Într-o zi una din fete l-a văzut pe un ofiţer american venind spre casa lor şi a strigat: „Uite, tată! Vine la noi acasă!"

„Nu te teme. Americanii nu sunt barbari".

Ofiţerul a intrat în casă şi, când a venit în camera unde se aflau, a zis: „Nu avem voie să vorbim sau să luăm masa împreună, dar nimeni nu ne interzice să ne rugăm împreună".

El a îngenuncheat, iar pastorul şi familia i-au urmat exemplul, în acel moment, în inima copiilor a pătruns o mare dragoste pentru americani. Rugăciunea este ca scara lui Iacov. Îngerii urcă şi coboară pe ea, dar Dumnezeu este cel care o poziţionează.

„Dar nu găsesc timp pentru rugăciune", zice Lailani.

„Îmi aminteşti de un pastor german, cu o biserică foarte mare, care spunea că are prea mult de lucru pentru a se mai şi ruga. El era plin de teologie, dar nu şi de «genunchiologie». Acest fel de viaţă este tot aşa de lipsit de roadă, precum este o lampă frumoasă fără electricitate.

Programul meu încărcat şi călătoriile permanente dintr-un locîntraltul mă pot pune în acelaşi pericol. Dimineaţa trebuie să mă scol devreme pentru a mă pregăti de plecare; seara mă arunc în pat moartă de oboseală. În asemenea împrejurări, am încercat din greu să găsesc timp pentru rugăciune, până când am înţeles că lipsa rugăciunii este păcat. Ştiu ce să fac cu păcatele mele. Nu încerc să le biruiesc, ci să le confrunt, iar 1 Ioan 1: 7 şi 9 îmi oferă răspunsul. Un păcat mărturisit Domnului este un păcat iertat; un păcat iertat este un păcat curăţat. În momentul în care-mi mărturisesc lipsa rugăciunii, găsesc timp pentru a mă ruga.

Încercarea de a recupera rugându-mă în autobuz, tren sau

avion, după ce ziua de lucru a început, este un lucru care nu rezolvă problema. Noi trebuie să ne începem ziua acordându-ne instrumentul cu ajutorul marelui Dirijor. Rugăciunea este cheia pentru fiecare zi şi încuietoarea pentru fiecare noapte. Când Satan nu ne poate împiedica să facem o lucrare pentru Domnul, el vine în spatele nostru şi ne împinge să facem şi mai multă treabă, şi mult din ceea ce facem nu e bine. În cazul acesta, trebuie să ne rugăm împreună cu omul care era prea ocupat şi care a spus:

Opreşte-mă, Doamne, că prea repede alerg.

Nici nu-l pot vedea pe fratele meu trecând pe lângă mine.

Pierd prea multe lucruri bune zi de zi.

Nu pot recunoaşte o binecuvântare când vine în calea mea.

«Poţi face mult mai mult decât să te rogi, după ce te-ai rugat. Nu poţi face niciodată mai mult decât să te rogi, înainte de a te ruga.»" După discuţia avută, cântăm cu un grup:

Revarsă peste noi rouă odihnei Tale.

Până când strădaniile noastre încetează;

Ia din sufletele noastre istovirea şi îngrijorarea.

Şi fă ca astfel, vieţile noastre liniştite să oglindească Frumuseţea păcii Tale.

Lailani cântă cu noi şi ştiu că inima ei se roagă.

„Şi acum, copilaşilor, rămâneţi în El, pentru ca atunci când. Se va arăta El, să avem îndrăzneală, şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtaţi de El".

(1 Ioan 2: 28)

Douăzeci şi doi

Colonia leproşilor în Formosa este o colonie de leproşi aflată sub supravegherea guvernului, unde o misionară curajoasă, doamna Dixon, face minuni, înainte de a ajunge acolo, leproşii trebuiau să-şi poarte singuri de grijă, locuind înghesuiţi în cea mai mare mizerie. Ea a adus saltele de dormit noi şi a pus nişte scânduri în jurul paturilor pentru ca şobolanii să nu poată urca în ele cu uşurinţă. împreună cu leproşii a făcut nişte alei, pe care picioarele lor rănite să poată păşi mai confortabil. A organizat nişte grupuri în care leproşii mai puţin afectaţi

de boală să-i ajute la gătit mâncarea pe cei care nu mai aveau degete.

Acum lucrează aici şi nişte asistente germane şi s-au făcut multe îmbunătăţiri. Cei aflaţi în stadiile timpurii ale bolii se pot vindeca, datorită faptului că noile medicamente fac minuni pentru ei, dar majoritatea cazurilor sunt mult prea grave. Viaţa le este înseninată de o bibliotecă şi de nişte înregistrări muzicale bune. Cazurile de sinucidere au scăzut mult de când sărmanii leproşi au văzut că sunt oameni cărora le pasă de ei. Cea mai importantă lucrare a misionarei este biserica de pe deal, unde, zi de zi, creştinii se adună împreună.

Încerc să-mi petrec tot timpul liber lucrând în colonia aceasta. La început mi-e teamă. Mă tem de infectare. Dar, când văd cum ceilalţi oameni lucrează fără nicio frică, mă ruşinez şi încep să-i vizitez pe cei bolnavi care nu pot merge la biserică. Am o mare bucurie conducând întâlnirile. Observ o mare foame după evanghelie. Când vorbesc despre oceanul dragostei lui Dumnezeu în Iisus Hristos, feţele lor strălucesc de

bucurie. Privirile îmi sunt atrase de un om a cărui faţă exprimă o mare bucurie, deşi aspectul ei este respingător – boala i-a distrus nasul. Acest bărbat este unul dintre martorii curajoşi ai lui Hristos şi a adus peste cincizeci de oameni la Domnul.

Într-o împrejurare, un evanghelist le-a vorbit acestor leproşi din 1 Ioan 2: 28: „Şi acum, copilaşilor, rămâneţi în El, pentru ca atunci când se va arăta El, să avem îndrăzneală, şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtaţi de El”.

El a întrebat: „Se teme careva dintre voi de faptul că, dacă Iisus ar veni azi, ar rămâne de ruşine?”

Un om a ridicat mâna; era curajosul câştigător de suflete.

„De ce ţi-ar fi frică?”

„Am făcut aşa de puţin pentru Domnul”.

Ce lecţie pentru aşa de mulţi creştini care fac puţin sau nimic în privinţa aducerii altora la Domnul! Acest om este un lepros, un om bolnav care nu mai are mult de trăit, dar face ce poate. Şi e aşa de smerit. Când va ajunge în cer, mulţi îi vor spune: „Tu m-ai invitat aici”.

Când părăsesc colonia, mulţi leproşi vin la poartă. Nu li se permite să iasă din colonie. Unii sunt soldaţi care au o cruce roşie pe uniformele lor, ca semn că au şi ei lepră, fiind ţinuţi în colonie ca şi ceilalţi. De fiecare dată când plec, îmi fac cu mâna – unele mâini sunt fără degete – şi cântă: „Să nu te temi de ce-ar veni. Tatăl nostru. Se va-ngriji de tine".

Credinţa ne poate purta pe nişte drumuri care ne ameţesc raţiunea.

Douăzeci şi *trei*

Rezistenţă

E o mare bucurie să lucrez în Formosa, deoarece chinezii sunt mult mai liberi şi mai deschişi decât japonezii. Japonezii pot duce politeţea la asemenea extreme, încât adesea nu ştii ce gândesc cu adevărat. Ei cred că lucrul cel mai rău care li se poate întâmpla este să-şi piardă respectul celorlalţi şi au aceeaşi teamă şi pentru musafirii lor. De aceea, mai tot timpul, sunt de acord cu tot ce se spune – doar din politeţe.

Chinezii sunt diferiţi. Ei pot fi foarte nepoliticoşi.

La o şcoală teologică spun ceva ce-i irită pe studenţi. Le spun că e greşit să studieze teologia fără să creadă evanghelia. Le arăt pericolul de a preda altora Cuvântul lui Dumnezeu fără a-l crede ei înşişi. S-ar putea ca în ziua judecăţii să aflăm că aceia care i-au învăţat pe alţii, fără ca ei înşişi să creadă, să fi dus multe suflete în rătăcire şi să aibă de dat socoteală pentru multe.

Studenţii de pe un întreg rând îşi iau caietele în acel moment şi încep să scrie în mod ostentativ, pentru a-mi arăta foarte clar că nu mai sunt dispuşi să asculte.

Aceasta este ultima mea prelegere aici, în şcoală, şi e un eşec. Am greşit cumva? Poate Dumnezeu nimeri drept la ţintă cu un băţ strâmb şi poate binecuvânta Cuvântul Lui chiar şi când acesta este prezentat de necredincioşi? O, de aş mai avea încă o oportunitate să le vorbesc. În timpul acelei săptămâni, mă rog mult pentru studenţi.

Într-o dimineaţă sună telefonul.

„Aşteptam un vorbitor, dar se pare că nu poate veni. Vreţi să vorbiţi în locul lui la şcoala teologică?”

Iată răspunsul! mai am timp să le cer câtorva prieteni să mă susţină în rugăciune pe parcursul prelegerii.

Când ajung acolo, iau taurul de coarne şi spun: „Domnilor, mi-aţi arătat foarte clar că nu aţi fost de acord cu ceea ce am spus ultima dată. Aţi vrea să fiţi politicoşi acum şi să nu începeţi să scrieţi sau să citiţi, ci să ascultaţi ce vrea Dumnezeu să vă spună? Rugaţi-vă ca El să vorbească şi ca Duhul Sfânt să lucreze, aşa încât toţi să înţelegem, nu ceea ce vrea să spună Corrie ten Boom, ci ceea ce are El de spus”.

Şi acum Domnul îmi dă un mesaj. Nu e mai slab ca data trecută. Nu retractez cele spuse atunci, dar e mai multă dragoste şi înţelegere în cuvintele mele. Văd că toţi ascultă şi avem parte de o mare binecuvântare.

„Biblia nu este la fel ca alte cărţi. Ea este Cuvântul lui Dumnezeu, sabia Duhului. Trebuie să o mânuim cu reverenţă. Când o citim şi o explicăm altora sub călăuzirea Duhului Sfânt, ea este o sabie cu două tăişuri. Pavel ne spune clar acest lucru în primele două capitole din 1 Corinteni. El ne spune că este o diferenţă între cunoaşterea prin credinţă şi cunoaşterea prin simţuri. Ceea ce vedem prin credinţă este o realitate invizibilă, mult mai importantă decât gândirea noastră logică. Credinţa ne poate purta pe nişte drumuri care ne ameţesc raţiunea.

Imaginaţi-vă un căpitan care nu se poate încrede în radarul lui şi nu doreşte să-l folosească în timp ce navighează cu vaporul, ci se bazează pe ochii lui şi pe ceea ce pot vedea aceştia. Vasul lui s-ar putea ciocni violent de un altul pe timp de ceaţă. Nebunia lui Dumnezeu este cu mult superioară înţelepciunii înţelepţilor.

Împărtăşirea evangheliei înseamnă că Duhul Sfânt vorbeşte prin noi. Cine vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El există. Chiar şi psihologia ne arată că este imposibil să spui evanghelia altora fără să o crezi. Un bun om de afaceri crede în marfa lui. Un doctor crede în medicamentele pe care le prescrie; şi este cu mult mai important să fim aduşi pe teritoriul sfânt de către Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem

cânta muzica lui Dumnezeu, dacă nu suntem acordaţi de către Duhul Sfânt armoniei Sale cereşti. Domnul Iisus spune: «Dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu.»".

Ce bine că Dumnezeu răspunde la rugăciuni şi că mi-a dat această oră în plus! După prelegere are loc o binecuvântată discuţie şi ştiu că Dumnezeu va duce la bun sfârşit ceea ce a început în acea dimineaţă.

Preţul acceptării este mare, dar preţul respingerii este şi mai mare.

Douăzeci şi patru

Respingerea jugului nepotrivit

Două fete vin la mine să-mi ceară sfatul, spunându-mi despre greutăţile lor.

Una zice: „Sunt creştină. Părinţii mei sunt budişti. Când merg la templu să se închine la altar, ei se aşteaptă să-i însoţesc. Eu nu cred în Buddha şi aş vrea să ştiu dacă e greşit să merg cu ei, fără să cred ce se spune acolo. Merg doar pentru a-i mulţumi pe părinţi şi mă gândesc că nu mi se poate întâmpla niciun rău".

Mă rog pentru înţelepciune, iar apoi îi spun: „Domnul Iisus te-a cumpărat cu sângele Lui – un preţ mare. El are dreptul legal de a te stăpâni în totalitate. Nu poţi să faci niciun compromis cu El. El însuşi avertizează: «Nu puteţi sluji la doi stăpâni.» Pierzi ceva dacă eşti de acord cu acest lucru? Da, asta înseamnă că, de dragul lui Iisus, îţi pierzi viaţa ta, dar câştigi o viaţă şi mai bună. Costă scump să accepţi? Da, dar costă şi mai scump să respingi".

Cealaltă fată îmi povesteşte de un conflict chiar şi mai mare. „Sunt logodită cu un budist. El crede că e bine să-L urmez pe Iisus. îmi permite să merg la biserică şi mi-a promis că după ce ne vom căsători îmi va acorda o libertate deplină. Ce părere aveţi?"

„Biblia ne spune că nu e bine să ne înjugăm la un jug nepotrivit cu un necredincios. Ştii ce e un jug nepotrivit? Atunci când două animale cu puteri diferite sunt puse împreună pentru a trage un car, ele trag în direcţii opuse, într-un jug nepotrivit, şi îşi produc suferinţă unul altuia. Este cu adevărat ceva imposibil. Domnul Iisus a precizat

foarte clar

I

I acest lucru. Cei care îl urmează trebuie să-l aparţină şi să-L urmeze în

I toate. Cel care-şi pierde viaţa de dragul Domnului Iisus, îl are pe El ca

I Domn şi Rege în toate aspectele vieţii sale, fiind astfel un partener de jug cu Iisus. Ce bogăţii! Cu El suntem mai mult decât biruitori".

După ce ne rugăm, amândouă fetele îşi predau în întregime vieţile în mâinile Salvatorului – o predare absolută.

După o lună, mă întâlnesc cu sora uneia dintre fete în Hong Kong. îmi spune: „După ce şi-au predat vieţile Domnului, amândouă sunt deosebit de fericite. Scrisorile lor sunt pline de bucurie. Una mi-a scris că i-a spus logodnicului ei că nu se poate căsători cu el şi acum inima ei este plină de pace".

Ce înseamnă predarea totală? O experienţă minunată.

Şi să mă rog să-ţi schimbi Tu, *Tată*, *voia*.

Pentru a fi la fel cu voia mea?

Dar eu aceasta nu doresc. *Mai bine*.

Te rog, *inundă-mi voia mea cu voia Ta*.

Jugul Lui este bun. Sarcina lui este uşoară.

El ştie, *iubeşte*, *îi pasă*.

Nimic nu umbreşte acest adevăr.

El le dă tot ce-i mai bun acelor Care-L lasă pe El să aleagă mereu.

Eugenia Price a scris: „Am ajuns să înţeleg că Iisus Hristos nu ne cere niciodată să renunţăm la ceva, fără a ne înlocui lucrul respectiv cu o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va revărsa pe deasupra".

Un om l-a văzut pe un băieţel purtând un bagaj prea greu pentru el. El a luat într-o mână bagajul şi cu cealaltă a luat mâna băieţelului.

Aşa este predarea totală – siguri în mâinile lui Iisus.

„*Puterea ta să ţină cât zilele tale*". (*Deuteronom 33*: *25*)

Douăzeci şi *cinci i*

Martiraj

Annie Johnson Flint a scris următoarele versuri:

El dă har mai mult când povara e grea.

Trimite mai multă putere când lupta e mare.

Noua durere o alină cu o nouă milă, încercărilor înmulţite, le înmulţeşte pacea.

Când ni s-au terminat proviziile de răbdare.

Când în mijlocul zilei puterea ni s-a dus.

Când am ajuns la capătul resurselor ascunse.

Atunci binecuvântarea Tatălui începe să curgă de sus.

Dragostea Sa nu are limite, harul nu cunoaşte măsură.

Puterea Lui nu cunoaşte nicio îngrădire.

Pentru că din bogăţiile Sale infinite în Iisus.

El dă, şi dă, şi iarăşi dă nespus.

Cât de mult vom suferi noi, creştinii, pentru credinţa noastră? Chinezii din Formosa (Taiwan), vorbesc despre martirajul creştinilor din China şi, în acea zi, am un mesaj din Matei 5: 11 şi 12: „«Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni… Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi.» Există o singură condiţie pentru putere în martiraj, şi aceasta este a fi plin de Duhul Sfânt. Nu vă temeţi de viitor. Trăiţi în prezent. «Puterea ta să ţină

cât zilele tale.» (Deuteronom 33: 25) Când suntem plini de Duhul Sfânt, El ne dă toată puterea şi harul de care avem nevoie pentru clipa de faţă".

Îi văd pe unii foarte nefericiţi, ca şi când se îndoiesc de ceea ce le spun.

„Poate că vă va ajuta să vă spun unele din experienţele mele. În timpul ultimului război mondial, eram într-un lagăr de concentrare din Germania, unde Biblia era o carte interzisă. A fost un miracol că am reuşit să-mi strecor Biblia înăuntru. Când ne-au percheziţionat, L-am rugat pe Dumnezeu să-şi trimită îngerii să mă înconjoare şi, deşi

femeia din faţa mea şi sora mea, care era după mine, au fost percheziţionate, eu nu am fost observată. Acest lucru s-a întâmplat de două ori.

Când am ajuns la barăcile lagărului, am văzut că 1.400 de oameni erau înghesuiţi pe 400 de locuri. Era incredibil de murdar şi, curând, au început să apară păduchii. Acest lucru era în sine însuşi un dezastru, dar, în cele din urmă, a lucrat înspre bine, pentru că gărzile şi ofiţerii nu intrau în barăcile noastre, de teamă să nu ia păduchi. În consecinţă, am putut avea câte o discuţie din Biblie de două ori pe zi. Pentru a împlini acest scop, Dumnezeu S-a folosit de îngeri şi de păduchi!

Dumnezeu. Se poate folosi de orice. Şi ce privilegiu a fost pentru mine să le pot aduce Cuvântul lui Dumnezeu acelor sărmane femei disperate – să le spun despre Iisus Hristos, care a frânt cercul vicios al păcatului şi al morţii când a murit pentru noi şi care acum trăieşte pentru noi!

Odată ni s-a adus o supraveghetoare nouă, o deţinută care trebuia să asigure ordinea în barăci. Se numea Loni. Era o femeie rea, care purta tot timpul o curea în mână cu care ne bătea, şi le raporta ofiţerilor tot ce făceam.

Într-o zi mi-am deschis Bibiia, şi prietenele mele mi-au şoptit: «Ai grijă; Loni e în spatele tău. Dacă-ţi vede Biblia, le va spune gardienilor şi te vor duce sigur în buncăr.» Buncărul era o celulă de unde nu mai ieşea nimeni viu.

«*O*, *Doamne*,» *m-am rugat eu cerând înţelepciune*, «*ştii că nu putem trăi fără lumina Cuvântului Tău în această neagră închisoare*. *Păzeştene de Loni*. *Fă în aşa fel încât să nu ne ia Biblia şi să nu le spună ofiţerilor despre ea*.» *Rugăciunea aceea mi-a dat curajul de care av*eam *nevoie*.

Am citit din Biblie, m-am rugat, am oferit explicaţii şi, după aceea, am cântat cântarea olandeză «încredinţează-ţi soarta în mâna Domnului».

Când am terminat de cântat, am auzit o voce: «încă un cântec din ăsta.» Era Loni. îi plăcuse cântarea noastră şi, în ziua aceea, am

cântat mai mult ca în orice altă zi până atunci. Ulterior am avut ocazia să-i vorbesc şi să-i arăt calea mântuirii. Am avut parte de un final fericit.

Dar nu sunt o eroină. Când ştii că orice cuvânt pe care-l rosteşti poate să-ţi aducă o moarte crudă, atunci fiecare cuvânt devine la fel de greu ca plumbul; însă niciodată până atunci sau de atunci încolo nu am mai avut aşa o pace în inimă. Dumnezeu mi-a dat harul de a fi o martiră. Totuşi, în clipa asta nu am nevoie de harul de a fi o martiră – am nevoie doar de harul de a vă vorbi şi de a nu mă teme de păianjenul care e pe peretele din spatele meu şi care sper să nu se strecoare în mâneca hainei mele". (Formosa are păianjeni uriaşi.) „Dar ceea ce ştiu din experienţă este că, dacă mâine sau la anul Dumnezeu mă va chema să fiu o martiră, El îmi va da toată puterea şi harul de care voi avea nevoie".

Prelegerea mea a reuşit să spargă gheaţa, iar acum câţiva taiwanezi iau cuvântul. Unul spune: „Odată erau zece chinezi care urmau să fie împuşcaţi pentru că L mărturisiseră cu curaj pe Iisus Hristos. Înainte ca să dea comanda de tragere, căpitanul a spus: «Dacă vreunul dintre voi vrea să-şi scape viaţa, să renunţe la Iisus.» Unul dintre chinezi a păşit înainte şi a renunţat la Iisus. Mulţi priveau scena şi, imediat, cineva din mulţime i-a luat locul omului respectiv.

«Ce faci?»

«Am văzut o coroană căzând şi am ridicat-o», a răspuns chinezul.

Atunci s-a auzit comanda: «FOC!» Zece chinezi au căzut seceraţi".

„Zece chinezi au primit coroane de martiri", am comentat eu, „şi aceasta este cea mai mare onoare pentru un copil al lui Dumnezeu".

A fost ca şi când o rază de lumină a făcut ca întunericul să dispară. Am continuat discutând despre gloria martirajului. Nu mai era nicio urmă de teamă. Duhul Sfânt ne deschisese ochii.

Nu privesc 'napoi; *Dumnezeu vede tot viitorul*.
Drumul, *fie scurt sau lung*, *mă va duce acasă*;
Şi El va suferi cu mine în orice încercare.

Şi va purta cu mine greutăţile ce vor veni.

După. Întâi. nire> ° femeie în vârstă spune: „Păianjenul nu a intrat în mâneca; a dispărut într-o crăpătură din perete”.

Nu există nimic prea mare pentru puterea Sa.

Nu există nimic prea neînsemnat pentru dragostea Sa.

Douăzeci şi şase

Broderia lui Dumnezeu în Noua Zeelandă sunt mulţi imigranţi din Olanda. Primii ani sunt grei, mai ales pentru cei care nu sunt căsătoriţi. Viaţa de familie are o importanţă şi mai mare în această ţară decât în patria lor, unde sunt multe alte lucruri care pot să le umple viaţa. Niciun olandez de acasă nu-şi poate imagina cât de singuratică poate fi viaţa la ferme.

La o întâlnire vorbesc despre rugăciuni ascultate. Seara este călduţă şi, înainte să mergem la culcare, stăm afară şi mai vorbim puţin.

Un tânăr imigrant spune: „Chiar poţi să-L deranjezi pe Dumnezeu cu lucrurile mici ale vieţii? îndrăznesc să-l vorbesc lui Dumnezeu despre sufletul meu, însă îmi port singur întristările zilnice”.

„V-aţi gândit vreodată ce înseamnă dragostea lui Dumnezeu pentru noi? Dragostea cere dragoste, şi nu credeţi că putem să-l bucurăm inima de tată a lui Dumnezeu, arătându-l dragostea noastră prin faptul că îi spunem necazurile noastre? Părinţii pământeşti se bucură atunci când copiii lor aşteaptă mult de la ei. În Psalmul 147: 11, scrie: «Domnul iubeşte pe cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui.»

Nu uitaţi că Dumnezeu. Se uită la necazurile noastre prin ochii noştri. Imaginează-ţi o fetiţă care vine la mama ei cu păpuşa stricată. Mama ei nu-i spune: «Hai, nu fii prostuţă; păpuşa aia nu face nici doi bani. Nu are rost să plângi pentru ea.» Nu, ea înţelege perfect că păpuşa este comoara fetiţei ei şi încearcă să o mângâie, spunându-i: «Hai să vedem ce s-a-ntâmplat şi cum putem repara păpuşa.»

Fiindcă o iubeşte, mama vede catastrofa prin ochii copilului. Dumnezeu ne iubeşte mai mult decât un tată sau o mamă de pe pământ. Iar dragostea Lui face ca problema noastră să se mărească în

ochii Lui şi să se micşoreze în ai noştri.

Să vă spun ceva ce s-a întâmplat când eram deţinută în lagărul de concentrare împreună cu sora mea, Betsie.

Într-o dimineaţă eram foarte răcită şi i-am spus lui Betsie: «Ce să fac? Nu am nicio batistă.»

«Roagă-te», mi-a spus ea. Am zâmbit, dar ea s-a rugat: «Tată, Corrie a răcit şi nu are batistă. Vrei, Te rog, să-i oferi una? în numele lui Iisus, amin!»

Nu m-am putut abţine să nu râd, dar când a zis: «Amin!», mi-am auzit numele rostit. M-am dus la geam şi acolo era prietena mea care lucra la spitalul lagărului.

«Hai, repede! Ia pacheţelul ăsta; e un mic cadou pentru tine.» Am deschis pacheţelul şi înăuntru era o batistă.

«Cum de mi-ai adus aşa ceva? Ţi-am cerut eu? Ştiai că sunt răcită?»

«Nu, dar împachetam batiste la spital şi am auzit o voce în inima mea, spunându-mi: *du-i una lui Corrie ten Boom*.»

Ce minune! Vă puteţi da seama ce mi-a spus acea batistă în acel moment? Mi-a spus că în cer este un Tată iubitor, care aude când unul dintre copiii Lui de pe această mică planetă se roagă pentru un lucru foarte neînsemnat; o batistă. Şi acel Tată îi spune unui alt copil al Său să-i ducă o batistă lui Corrie ten Boom. Noi nu putem înţelege, dar nebunia lui Dumnezeu este cu mult superioară înţelepciunii celor înţelepţi.

Dumnezeu vede lucrurile în alte proporţii decât le vedem noi. Poate că Noua Zeelandă este la fel de neînsemnată ca şi o batistă. Nu ştiu. Dar ştiu un lucru: Dumnezeu răspunde la rugăciuni şi promisiunile Lui sunt o realitate mult mai importantă decât problemele noastre".

„Ne dă Dumnezeu tot ce cerem în rugăciune?"

„Nu tot mereu. Uneori El spune: «Nu.» Asta pentru că El ştie ceva ce noi nu ştim. Dumnezeu ştie tot. Uitaţi-vă la această broderie. Dosul ei este un haos. Dar priviţi ce frumoasă este faţa cealaltă, adevărata faţă.

Viaţa mea-i o ţesătură între Dumnezeul meu şi mine.

Nu eu aleg culorile, ci El le potriveşte.

Uneori El ţese întristări, iar eu, în mândria mea.

Uit că El vede partea de sus, iar eu pe cea de jos.

Doar atunci când războiul îşi va fi încetat lucrul şi suveica zborul, Dumnezeu va desfăşura pânza şi va explica motivul.

Firele negre sunt la fel de necesare în mâna marelui Ţesător.

Ca şi firele aurii şi argintii în modelul pe care El l-a gândit.

Noi acum vedem partea urâtă; Dumnezeu însă vede partea Lui tot timpul. Cândva vom vedea broderia din perspectiva Lui şi îi vom mulţumi pentru orice rugăciune la care am primit sau n-am primit răspuns. Dar, chiar şi acum, Dumnezeu ne dă răspunsuri în Biblie, pentru a vedea, în linii mari, modelul Său. De exemplu, pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu, toate lucrurile lucrează împreună spre bine. Credinţa este ca radarul care vede drept prin ceaţă – realitatea lucrurilor care se află la distanţă şi pe care ochiul omenesc nu le poate vedea.

Când mă aflam într-o închisoare din Olanda, în timpul războiului, m-am rugat adesea: «Doamne, nu lăsa ca vrăjmaşul să mă ducă într-un lagăr de concentrare din Germania.» Dumnezeu a răspuns negativ acestei cereri. Dar, în lagărul din Germania, am fost în mijlocul multor femei care nu auziseră niciodată de Iisus Hristos. Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi folosit pe Betsie şi pe mine ca să le aducem la El, ele nu ar fi auzit niciodată de El. Multe au murit sau au fost ucise, dar multe au murit având pe buze numele lui Iisus. A meritat să suferim pentru ele şi a meritat chiar ca Betsie să moară. Merită să trăieşti şi să mori pentru a fi folosit să salvezi alte suflete pentru eternitate. Astfel, am putut privi lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu şi l-am putut mulţumi pentru că nu mi-a răspuns la rugăciune.

Lucrul îmbucurător este acela că, în tot timpul cât trebuie să luptăm lupta credinţei, Dumnezeu vede cealaltă parte a broderiei. Dumnezeu nu are nicio problemă în privinţa vieţilor noastre – doar planuri. În cer nu se intră în panică. Şi cred cu certitudine că într-o zi, când vom fi cu Domnul, ne vom uita în urmă şi vom vedea întreaga

istorie a omenirii.

Atunci vom înţelege scopul lui Dumnezeu cu această lume. Dar deja, chiar acum, Dumnezeu ne permite să-l cunoaştem planul.

În Efeseni, în versiunea Phillips, citesc: «Dumnezeu ne-a permis să cunoaştem secretul planului Său, care este acesta: El urmăreşte, în voia Lui suverană, ca întreaga istorie a umanităţii să se desăvârşească în Hristos, ca tot ce există în cer sau pe pământ, să-şi afle perfecţiunea şi împlinirea în El. Şi acesta este lucrul uimitor – că în tot ceea ce îi va aparţine Lui odată, ni se promite şi nouă o parte.» (Efeseni 1: 9 – 11) în Anglia a fost cândva un rege care trebuia să fie încoronat. El a întrebat: «Unde va sta mireasa mea în timpul încoronării?» Răspunsul a fost: «Tradiţia spune că mireasa nu poate sta lângă rege.» Şi el a replicat: «Atunci nu voi fi încoronat fără ea.»

Ştiţi că despre ziua încoronării Regelui regilor, Iisus spune la fel? «Nu voi fi încoronat fără mireasa Mea.»

«Acesta este lucrul uimitor – că în tot ceea ce îi va aparţine Lui odată, ni se promite şi nouă o parte.» Lucrul cel mai bun urmează să vină".

Acolo unde mă conduce, pot merge jură teamă, Iar în binecuvântata veşnicie voi afla De ce, în înţelepciunea Lui, m-a călăuzit aşa.

Douăzeci şi şapte

Aventuri din călătorii

Cine se încrede în Dumnezeu nu pierde nimic; încrederea în oameni, uneori, poate fi foarte riscantă. Hudson Taylor a spus: „De ce să apelăm la ajutorul unui om neputincios când avem un Dumnezeu atotputernic?"

Pot să afirm cu o certitudine glorioasă că toate călătoriile mele misionare, lucrarea de la Bloemendaal şi tabăra de refugiaţi de la Darmstadt depind în întregime de Dumnezeu. În ceea ce mă priveşte, mesajul a fost foarte clar, că nu trebuie să cer niciodată bani. Deseori, când vorbesc în biserici, gazdele mele propun câte o colectă, dar eu nu cer niciodată. De fapt, îi avertizez pe cei care îmi resping mesajul, fie că e vorba de o chemare la credinţă, fie de o dedicare faţă de Hristos, să

nu dea niciun ban. Satan poate induce ideea că oferirea de bani îl va satisface pe Dumnezeu, când, de fapt, El ne vrea pe noi cu totul. A ne pierde viaţa de dragul lui Iisus este o cerinţă care nu se poate evita. Dar cât de mare este câştigul! Nici nu ne dăm seama cât pierdem atunci când ne convingem pe noi înşine că oferirea de bani ar fi suficientă!

Hudson Taylor ne reaminteşte: „Noi nu avem nevoie de o credinţă mare, ci de credinţă într-un Dumnezeu mare!" Este credinţa mea neclintită mereu? Nu, desigur! Corrie ten Boom, puţin credincioasa, nemaiavând bani în Formosa, şi-a scuturat de cel puţin trei ori poşeta şi şi-a mai verificat încă o dată carnetul de cecuri.

Mâine trebuie să fac o scurtă călătorie şi să plătesc chiria camerei unde locuiesc. Nu am nevoie de mulţi bani, dar nu-i am. Să-i întreb

pe prietenii mei care sunt aşa de drăguţi cu mine? „Oare să nu le spun, Tată, că am nevoie de bani?" mă rog eu. Dar răspunsul e clar: „Încredete în Mine".

Este o zi încărcată – trei întâlniri şi câteva discuţii cu oamenii. Obosită, mă reîntorc în cameră. Mă aşteaptă corespondenţa, douăzeci şi şase de scrisori, primele care au sosit de când sunt în Formosa. Nu am timp să le citesc acum pe toate, dar din primul plic pe care-l deschid cade un cec de 50 de lire sterline!

În dimineaţa următoare deschid şi alte scrisori. Una vorbeşte despre o colectă atât de generoasă, încât pot să călătoresc pe jumătate de glob. La agenţia de voiaj îmi comand biletul. „Vă rog să-mi aranjaţi zboruri din Formosa în Insulele Filipine; apoi la Auckland, Noua Zeelandă; la Sydney, Australia; la Johannesburg, Africa de Sud; la Tel Aviv, Israel; la Barcelona, Spania; şi la Amsterdam, Olanda".

Funcţionara, o chinezoaică, îşi notează itinerariul. „Care este destinaţia dumneavoastră finală?", întreabă ea.

„Cerul", îi răspund eu.

„Cum se scrie?"

Îi spun pe litere: „C-E-R".

Ea zâmbeşte şi-mi spune: „Nu, nu m-am referit la asta”.

„Dar eu am vorbit serios”, îi răspund, „dar nu trebuie să-mi rezervi bilet. Am deja rezervarea făcută”. Ea se uită la mine întrebătoare. „Acum 2000 de ani Domnul Iisus a murit pe cruce pentru a-mi pregăti un loc în cer. Tot ce am avut de făcut a fost să accept biletul”.

„Aşa e”, spune un chinez care tocmai trecea pe acolo. Este un angajat al agenţiei.

Îl întreb: „Tu ai rezervarea pentru cer?”

„Da, o am”, mi-a răspuns el. „L-am primit pe Iisus Hristos ca Salvator şi El m-a făcut un copil al lui Dumnezeu. Fiecare copil al lui Dumnezeu are o rezervare în casa Tatălui”.

„Atunci uite ce trebuie să faci. Această tânără nu are bilet. Ai grijă să nu vină prea târziu”.

Mă întorc din nou spre tânăra femeie şi-i spun: „Mă confrunt cu mari greutăţi atunci când vreau să zbor undeva şi nu am rezervare. Dar tu te vei confrunta cu şi mai mari dificultăţi dacă nu-ţi faci rezervare din timp pentru cer. În Ioan 1: 12 ni se spune că acelora care L-au primit pe Domnul Iisus li se dă dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu, în Ioan 14: 2 – 3, Iisus spune: «Mă duc să vă pregătesc un loc… Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi.» Vezi, El ne asigură şi transportul”.

Când vin să-mi iau biletul, văd că ruta este schimbată: Sydney, Tel Aviv, Johannesburg. Funcţionara îmi spune că nu sunt zboruri directe din Australia în Africa de Sud. Călătoria peste Oceanul Indian este prea lungă: „Avem nevoie de o insulă pentru a putea ateriza”.

Râzând, îi spun: „Bine, atunci trebuie să ne rugăm pentru o mică insulă în Oceanul Indian, pentru că traseul meu este Australia, Africa de Sud şi apoi Tel Aviv”.

Mai târziu mă sună şi mă întreabă: „V-aţi rugat pentru o insulă? Este una, totuşi. Tocmai am aflat că liniile aeriene australiene, Qantas, au început să opereze o rută directă între Melbourne şi Johannesburg încă de luna trecută şi folosesc Insulele Cocos, astfel că vă puteţi urma traseul iniţial”.

Când ajung la Sydney, aud că toată călătoria va dura patru zile. Toate lucrurile de care am nevoie le-am pus într-un singur bagaj, plus nişte literatură, caiete de notiţe, Biblii şi poze. Am făcut poze color în multe ţări şi le folosesc adesea în cadrul întâlnirilor. Sunt averea mea cea mai de preţ. Manuscrisele cu predici sunt şi ele foarte valoroase. Deşi rar le citesc în timp ce vorbesc, prefer să le am în faţa mea. Am fost criticată că mă urc pe platformă cu trei Biblii şi cinci caiete după mine, dar nu e chiar aşa de rău. Întâlnind aşa de mulţi oameni, aud multe şi încerc să notez cât pot.

Îndreptându-mă spre avion, un pilot se oferă să-mi ducă bagajul. „E prea greu pentru dumneavoastră. Aveţi încredere în mine; îl veţi găsi la locul pe care-l aveţi rezervat". Dar îl văd că se îndreaptă într-o altă direcţie! îmi observă neliniştea. „Staţi liniştită, doamnă, aveţi încredere în mine. Trebuie să mă opresc şi la birou. Bagajul vă va aştepta în avion!"

Dar nu-l găsesc la locul meu! întreb însoţitoarea de zbor. Nu putem da de urma lui, dar mă asigură că a fost pus cu celelalte bagaje. La Melbourne, totuşi, primesc o adevărată lovitură. Un mesaj telefonic de la Sydney anunţă că bagajul lui Corrie ten Boom a rămas acolo.

„Când poate fi trimis?"

„Îl putem trimite cu un avion în Anglia, apoi în Italia şi de acolo în Israel", şi apoi mi-au înşirat o listă lungă de opriri şi transferuri de la o linie aeriană la alta. Geanta mea preţioasă! Şi nici măcar nu e încuiată! în ea sunt toate posesiunile mele pământeşti. Sunt nefericită şi supărată.

În timpul călătoriei am discutat cu stewardesa despre ce înseamnă să fii un copil al lui Dumnezeu salvat prin Iisus Hristos. Nu ar fi fost recomandabil să afişez o faţă mânioasă, aşa că mi-am înghiţit cuvintele tăioase şi am încercat să spun cu voioşie: „Probabil că asta s-a întâmplat pentru vreun motiv; nu e nimic la întâmplare". Sunt perfect conştientă că aceasta nu e o victorie. Ar fi fost o victorie dacă nu aveam niciun resentiment.

Avionul se înalţă, iar eu mă pregătesc cât de bine pot pentru noapte. Cât de dependent eşti în avion! Mă rog sincer pentru protecţie

şi pentru o călătorie bună. După un pui de somn mă trezesc şi simt un evident miros de fum. Ceilalţi pasageri sunt şi ei treji şi, curând, stewardesa vine şi-mi spune: „Am veşti bune pentru dumneavoastră. Ne întoarcem la Sydney să vă luăm bagajul".

„Da, asta e o veste bună pentru mine. Dar, spuneţi-mi, nu suntem cumva într-un mare pericol?"

„Nu, avem doar nişte probleme la sistemul hidraulic. Ne oprim pentru reparaţii la Sydney".

Ulterior am aflat care au fost problemele respective. Tot mecanismul care depindea de sistemul hidraulic nu mai funcţiona. Trenul de aterizare a fost coborât manevrând manual un dispozitiv. Copilotul stătea la geam cu o lanternă în mână. Şi la fiecare cinci minute ni se spunea: „Nu e absolut niciun pericol. Vom ateriza în siguranţă".

Mă gândesc: „*Cred că regina face prea multe jurăminte*" (replică din piesa Hamlet de Shakespeare, n.trad.) şi nu sunt prea liniştită. Sub noi e marea. Un avion, în cele din urmă, e un lucru foarte mic. Unde putem merge în caz de incendiu?

Nu mă tem de moarte. Ca deţinută a trebuit s-o înfrunt adesea. Moody a spus: „Valea umbrelor morţii nu este întunecoasă pentru copilul lui Dumnezeu. Trebuie să fie lumină, pentru că altfel n-ar fi umbre". Iisus este lumina. El a biruit moartea.

Mă rog: „Dragă Doamne, s-ar putea să te întâlnesc foarte curând. îţi mulţumesc pentru tot". Viaţa mi se desfăşoară ca o panoramă înaintea ochilor. Ce lucru glorios că păcatele mele au fost spălate în sângele Mielului! „Promovat în glorie" s-a scris pe actul de deces al unui soldat din Armata Salvării. O, moarte, unde îţi este boldul? O, mormânt, unde îţi este victoria? îi mulţumesc Dumnezeului meu pentru victoria lui Iisus Hristos!

Apoi, dintr-odată, mă gândesc la ceilalţi pasageri din avion. Sunt ei gata să moară? Mă rog: „Doamne, îndură-Te de noi, prelungeşte ziua harului pentru aceia care încă nu Te cunosc. Ajută-ne să aterizăm cu bine". Uitându-mă în jur, e uimitor cum reacţionează ceilalţi. Nu e niciun semn de panică. Nimeni nu doarme, totuşi; toţi stau liniştiţi la

locurile lor. Doamnele sunt preocupate să se rujeze sau să-şi pudreze nasurile.

O întreb pe doamna de lângă mine: „Credeţi că e important să păşiţi în eternitate cu buzele rujate?”

„La ce vă referiţi?”, mă întreabă ea.

„E clar că, dacă focul ăsta continuă, vieţile noastre sunt în pericol”.

„O, dacă nu-mi rujez buzele, am impresia că vestimentaţia mea nu e completă!”

În momentul acela simt că ar fi foarte necesar să mă ridic şi să le spun celor din jurul meu: „Prieteni, s-ar putea ca în câteva momente să păşim în eternitate. Ştiţi unde mergeţi? Sunteţi pregătiţi să staţi înaintea lui Dumnezeu? Mai aveţi încă timp să-L primiţi pe Domnul Iisus ca Mântuitor al vostru. El a murit pe cruce pentru păcatele omenirii, deci şi pentru ale voastre. Credeţi în El şi veţi fi mântuiţi. El e capabil să vă ofere viaţa veşnică”. Ştiu că ar trebui să spun asta, dar nu o fac. În acel moment de criză mă ruşinez de evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos. În inima mea există teamă de oameni.

Nu pot spune că am aterizat chiar bine la Sydney, dar toţi ne-am dat jos din avion întregi. Avem să mai stăm acolo două zile, aşa că ni s-au rezervat camere la un hotel bun. Acum putem face tot ce dorim. îmi recuperez geanta, dar nu mă bucur deloc. Mi-e ruşine.

„Dragă Doamne, trimite pe altcineva; nu sunt potrivită să fiu misionară. Tocmai am stat la porţile veşniciei împreună cu atâţia oameni şi, cu toate acestea, n-am avertizat pe nimeni. Trimite-mă acasă, Doamne. Lasă-mă să repar ceasuri. Nu sunt vrednică să fiu evanghelista Ta”.

Citesc o notiţă făcută cândva pe marginea unui caiet: „A călători cu alţii prin deşert, a înseta, a găsi un izvor, a bea din el şi a nu spune altora că pot fi salvaţi este acelaşi lucru cu a te bucura de Hristos şi a nu spune altora despre El”.

Mai târziu, în sala de aşteptare, vine la mine un doctor evreu şi întreabă: „Ştiţi ce e frica?”

„O, da. Mi-a fost frică de multe ori”.

„Dar în seara aceasta nu v-a fost frică. M-am uitat la dumneavoastră în toate acele ore în care ne aflam în pericol şi am văzut că nu eraţi nici neliniştită, nici temătoare. Care e secretul dumneavoastră?”

O rază de lumină! Poate, totuşi, e o speranţă! îi spun: „Sunt creştină.

Ştiu că Mesia, Iisus, Fiul lui Dumnezeu, a venit. El a murit pe cruce pentru păcatele lumii, ale dumneavoastră şi ale mele. Citim în Biblie: «Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu», iar eu L-am primit. Dacă avionul nostru în flăcări ar fi căzut în mare, eu aveam siguranţa că merg în cer. Iisus a spus: «în casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Eu mă duc să vă pregătesc un loc.»

Şi nu numai că a murit pentru mine; El a şi promis că în numele Lui am puterea de a mă împotrivi celui rău. Când teama îşi făcea loc în inima mea în timp ce eram în avion, am spus: «în numele lui Iisus, pleacă!» Chiar şi Satan se teme la auzul numelui lui Iisus. «Toată puterea în cer şi pe pământ Mi s-a dat» – aceste cuvinte se află în spatele aceşti”:

Nume”.

Doctorul evreu mai vine încă de patru ori şi, de fiecare dată, cererea lui e aceeaşi: „Mai spuneţi-mi despre Iisus”.

Am fost, în cele din urmă, găsită vrednică să duc vestea bună! în lumea noastră, pentru a fi acceptaţi, trebuie să trecem prin examene. Dumnezeu ne cere uneori să cădem la examene şi doar după aceea ne foloseşte. Pavel spune: „Căci când sunt slab, atunci sunt tare”. (2 Corinteni 12: 10) Astfel învăţ că fără El nu pot face nimic, dar că „pot totul în Hristos, care mă întăreşte”. (Filipeni 4: 13)

Îi mărturisesc marele păcat al neglijenţei, Lui, care este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire.

(1 Ioan 1: 9)

Ştiind că biruinţa este rezultatul vieţii lui Hristos trăite de cel credincios, este absolut crucial să înţelegem că biruinţa, şi nu

înfrângerea, este scopul lui Dumnezeu pentru copiii Lui.

Douăzeci şi opt

Bătrânul bur în Africa de Sud lucrez o vreme alături de Dr. J. Edwin Õrr. Am multe de învăţat de la acest evanghelist energic şi foarte cunoscut, care are un dar deosebit al învăţării altora şi un încântător umor irlandez. L-am rugat să nu-mi aranjeze nicio întâlnire timp de opt zile, deoarece vreau să-l ascult.

Într-o seară vorbeşte din 1 Corinteni 3: 14, folosind traducerea Phillips: „Dacă lucrarea pe care o face cineva deasupra temeliei rezistă testului, el va fi răsplătit". Trăiesc o experienţă ciudată, deoarece el vorbeşte despre mine. El îmi citează cuvintele: „«Sper să nu mă reîntorc niciodată în Germania. Sunt gata să merg în orice altă parte a lumii, dar nu acolo.» Şi totuşi, în acel loc unde a suferit, într-un lagăr de concentrare, acolo a trimis-o Dumnezeu. Ea s-a dus; le-a dus duşmanilor ei mesajul iertării păcatelor şi şi-a făcut mulţi prieteni. Era ea copilul lui Dumnezeu în timp ce nu-L asculta? Mulţi se tem că nu mai sunt copii ai lui Dumnezeu atunci când păcătuiesc, deşi sunt creştini. Când băiatul meu nu mă ascultă, nu rămâne el copilul meu? Din fericire, Corrie nu a persistat în neascultarea ei, ci s-a dus în Germania. Acesta a fost un lucru fericit pentru ea, fiindcă altfel şi-ar fi pierdut răsplata în ceruri". Apoi se uită la mine. „Vino în faţă, Corrie, şi spune-ne mărturia ta. Ai zece minute".

Astfel ajung să stau în faţa multor oameni, cu unii dintre ei mă reîntâlnesc ulterior şi, curând, primesc multe invitaţii pentru a vorbi.

Într-o seară, în timp ce vorbesc despre dragostea pe care trebuie să o avem pentru duşmanii noştri, relatez povestea lui Carl. Văd pe feţele ascultătorilor mei că Duhul Sfânt este la lucru. După întâlnire, un bur (burii sunt urmaşi ai coloniştilor olandezi stabiliţi în Africa de Sud, n.trad.) vine la mine.

„În urmă cu cincizeci de ani i-am văzut pe britanici omorându-mi copiii", îmi spune el, „şi timp de cincizeci de ani m-am luptat cu ura mea. Cincizeci de ani lungi am încercat să-mi iubesc duşmanii, dar n-am reuşit niciodată. Azi am văzut calea. Este Iisus! Ceea ce El a făcut pentru tine poate face şi pentru mine. El este Calea!"

Dacă el a fost singurul om pentru care a trebuit să vin până în Africa de Sud, a meritat tot efortul şi cheltuiala. Iisus este răspunsul pentru Africa de Sud la toate tensiunile şi problemele ei.

Coliba kaffir-ilor într-o colibă dintr-un sat de negri se ţine o întâlnire. Tineri şi bătrâni stau înghesuiţi în două camere mici. Stau în uşa dintre cele două camere şi vorbesc despre dragostea lui Iisus şi suferinţa Lui de pe cruce.

O fetiţă de vreo şase ani îi ţine capul surorii ei mai mici care doarme pe bancă lângă ea. Căldura este mare şi sufocantă şi, curând, fetiţa mai mare adoarme şi ea. Mâna care-i ţinea capul celeilalte fetiţe se relaxează şi bebeluşul cade pe podea, lovindu-se serios la cap. Ţipă cât de tare poate. O asemenea căzătură poate fi periculoasă. Mă sperii şi, înainte de a continua, mă rog: „O, Doamne, atinge acest copilaş cu Mâna Ta vindecătoare". Imediat fetiţa tace. Tatăl ei o strânge în braţe şi ea adoarme liniştită din nou.

Douăzeci şi nouă

Mândrie spirituală

Un tânăr cadet din marină vine la mine cu problemele lui. „Poate mă veţi putea înţelege. Viaţa mea e tare întunecată. Nu văd nicio lumină". „Spune-mi problemele tale. Poate găsim împreună răspunsul". „Primul lucru este că nu ştiu când trebuie să mărturisesc. Sunt momente când deschid gura şi nu scutesc pe nimeni, dar imediat mai târziu când trebuie să mărturisesc, tac".

„Tu eşti o mlădiţă a Viţei. Imaginează-ţi o mlădiţă care e tăiată şi care încearcă totuşi să aducă roadă. Ce copilărie! Tu trebuie să fii unit cu Viţa, cu Domnul Iisus, apoi El va aduce roada".

„Dar cum pot fi în unire neîntreruptă cu Viţa?"

„Biblia spune: «Fiţi plini de Duh.» Duhul Sfânt doreşte să trăiască în inima ta. Amy Carmichael a spus: «El este gata să intre în inima fiecărui copil al lui Dumnezeu, tot aşa cum lumina intră în orice cameră care i se deschide.» Dar în inima plină de păcat nu este loc pentru El. Mai întâi tu trebuie să ai o inimă curată".

„Aşa e. De exemplu, mândria mea. Eu nu vreau să fiu mândru, dar ea vine, îmi stă tot timpul în cale. Tatăl meu este pastor şi, datorită

acestui fapt, simt că trebuie să fiu un adevărat martor pentru Hristos; dar mândria mă împiedică".

„Crezi că mândria va dispărea doar pentru că doreşti acest lucru? Iisus a murit pe cruce pentru a rezolva problema păcatelor noastre. Uite, am la mine o lanternă care nu merge. O deschid şi scot dinăuntru o bucată de zdreanţă pe care scrie «mândrie». Apoi scot altele pe care scrie «îngrijorare», «descurajare», «inferioritate», apoi «adulter» şi «necinste». Apoi mai scot una galbenă pe care scrie «ură». Toate acestea erau înăuntru, lângă baterii – nu-i de mirare că lanterna nu funcţionează. Tot aşa, doar într-o inimă curată e loc pentru Duhul Sfânt.

Ce bine e să avem un răspuns la problemele păcatului. «Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire.» «Sângele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curăţeşte de orice păcat.» (1 Ioan 1: 9, 7) Sângele Lui nu curăţă scuze, ci doar păcate mărturisite.

Două dintre bateriile din lanternă reprezintă convertirea şi naşterea din nou. Mai întâi, avem de luat o decizie, care e prima baterie. În Ioan 1: 12 citim: «Dar tuturor celor ce L-au primit… le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.» Asta se poate înţelege uşor. Chiar şi un avocat pământesc nu face nicio tranzacţie în numele cuiva fără ca acea persoană să-i arate că are încredere în el pentru a-i încredinţa o sarcină. Apoi, când îl primim pe Domnul, se întâmplă acel lucru important despre care El vorbeşte, că noi suntem «născuţi din nou». Născuţi chiar în familia lui Dumnezeu, a doua baterie. Astfel suntem copii ai lui Dumnezeu.

Eu nu voi putea fi niciodată o prinţesă a Casei de Orania (dinastia princiară din care se trage familia regală olandeză, n.trad.), chiar dacă ar fi să dau milioane sau să studiez la o sută de universităţi. O prinţesă se naşte prinţesă, iar un copil al lui Dumnezeu trebuie să fie născut ca un copil de Dumnezeu – «născut din nou», cum spune Iisus. Din momentul în care îi spunem da Domnului Iisus, Duhul Sfânt realizează miraculosul act al naşterii din nou. În momentul în care ne naştem în familia lui Dumnezeu, toate promisiunile din Biblie sunt

scrise în numele nostru şi semnate de către Iisus. Noi nu trebuie să începem de jos, ci de sus, de acolo de unde Hristos a terminat la cruce.

Una dintre bogăţiile moştenite prin aceste promisiuni este aceea despre care Iisus a spus: «Vă voi trimite un Mângâietor, pe Duhul Sfânt»; şi cea mai minunată poruncă dată nouă este: «Fiţi plini de Duh.»

Cea de-a treia baterie este plinătatea Duhului Sfânt. Noi trebuie să ne mărturisim păcatele. El ne iartă şi ne curăţă, iar drept consecinţă noi îl lăudăm şi-l mulţumim. Duhul Sfânt va umple orice inimă care este spălată în sângele lui Iisus.

Uite, acum sunt trei baterii în lanternă, şi ea merge".

„Toate astea sună minunat, dar în timpul meu de părtăşie cu Dumnezeu sunt aşa de ocupat cu păcatele pe care le am de mărturisit, încât îmi rămâne puţin timp pentru laudă şi mulţumire".

„Acesta este încă unul dintre şiretlicurile lui Satan – să ne facă introspectivi. Dacă ne uităm în noi înşine, găsim din ce în ce mai mult păcat. Pavel ne îndeamnă în Evrei 12: 2 să ne uităm la Iisus, Autorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre. De ce să nu ne rugăm ca psalmistul: «Cercetează-mă, Doamne, şi cunoaşte-mi inima.» El îţi va arăta păcatele tale. Nu toate dintr-odată, dar treptat le vei recunoaşte, şi acest lucru se va întâmpla în lumina lucrării terminate de la cruce a lui Iisus. Apoi Dumnezeu îţi arată clar unde ai de restituit ceva şi, astfel, vei putea fi în relaţii bune cu Dumnezeu şi cu oamenii.

Până la sfârşitul zilelor noastre ne vom confrunta cu o luptă împotriva păcatului, dar cu o luptă victorioasă. Doar dacă ne punem toată armura lui Dumnezeu (Efeseni 6: 11 – 18), abia atunci vom merge din biruinţă în biruinţă. Curăţă punţile păcatelor tale. Fii plin de Duhul Sfânt şi de roada Duhului, care este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, autocontrolul. (Galateni 5: 22 – 23)".

„Aş mai fi avut şi alte probleme pe care să le discut cu dumneavoastră, dar acum văd răspunsul. Am trăit ca un cerşetor, când eu sunt cu adevărat un copil al Regelui".

„Da. Suntem ceea ce suntem prin Iisus Hristos. Dumnezeu «L-a

făcut păcat pentru noi, pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El, (2 Corinteni 5: 21)".

„Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăieşte".

(Luca 15: 10)

Treizeci

Adevărul e aşa de simplu în clădirea Poştei din Johannesburg se ţine săptămânal un studiu biblic. Pereţii frumoasei biblioteci răsună de muzica imnurilor creştine. Creştinii se întâlnesc acolo şi-şi invită toţi colegii de muncă – o şansă enormă pentru evanghelie. Văd că lucrul acesta se întâmplă în multe oraşe din Africa de Sud. Creştinii se adună în clădirile gărilor şi în birourile firmelor de asigurări în timpul meselor de prânz.

După ce îmi termin prelegerea, o tânără care e liberă în după-amiaza aceea mă duce acasă. În maşină vorbim despre întâlnire.

„Ştiţi", îmi spune ea, „merg în fiecare săptămână la întâlnirile din timpul meselor de prânz şi ascult cu mare interes, dar nu m-am decis încă să devin creştină".

„Te poţi opri puţin lângă movila aceea? Vreau să-ţi arăt ceva din Biblie".

Oprim la umbra unui copac. Deschid Biblia şi îi citesc Isaia 53: 6: „«Noi rătăceam cu toţii, ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui.» Ai mers pe drumul lui Dumnezeu sau ţi-ai văzut de drumul tău?"

„Am mers pe drumul meu".

„Toţi am făcut aşa, dar e bine că ţi-ai dat seama. Dacă nu ai fi înţeles, nu prea te-aş fi putut sfătui mai departe. Să citim mai departe: «Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.»".

Iau o carte în mâna dreaptă şi o pun în mâna stângă.

„Uite, Dumnezeu ţi-a luat păcatele şi le-a pus asupra Fiului Său Iisus Hristos, aşa cum eu am pus cartea în mâna stângă. În această dimineaţă ai auzit cum Iisus a murit pe cruce purtând păcatele noastre, ale tuturor – Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii".

Citim împreună Ioan 1: 12: „Dar tuturor celor ce L-au primit,

adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu".

„Ce scrie aici? A dat El dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu celor care încearcă să fie buni şi să trăiască o viaţă mai bună sau celor care sunt membri într-o biserică? Nu; doar celor care îl primesc pe Iisus. Te întreb iar, vrei să-L primeşti acum? Iisus a înfăptuit tot ceea ce trebuia pentru ca bariera păcatului să dispară. Din acest motiv Dumnezeu te iartă".

Ea îşi închide ochii şi se roagă: „Doamne Iisuse, vrei să îmi ierţi păcatele? Te primesc ca Mântuitor şi Domn".

„Să mai citim încă o dată Ioan 1: 12. Ce eşti tu acum?"

„Un copil al lui Dumnezeu", răspunde ea.

„Îi vei mulţumi pentru aceasta?"

Îşi închide ochii din nou: „Îţi mulţumesc, Doamne Iisuse, pentru că m-ai mântuit şi m-ai făcut un copil al lui Dumnezeu". Apoi spune: „Ce bucuroasă sunt că acum ştiu sigur. Chiar simt că acum sunt un copil al lui Dumnezeu".

„Cât de adesea am experimentat faptul că atunci când noi aducem laude şi mulţumiri, Duhul Sfânt mărturiseşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Acesta este un început fericit pentru tine. Acum du-te înainte pe această cale. Citeşte Biblia cu credincioşie. Această carte vorbeşte despre tine şi este scrisă pentru tine. Mărturiseşte-l Lui toate păcatele tale, iar El te va ierta şi te va curăţa. Nu menţiona păcatele în general, ci pe acelea pe care Domnul ţi le arată.

Apoi alătură-te unei biserici. Acest fapt nu este însă temelia – pentru că tu eşti un copil al lui Dumnezeu, deoarece L-ai primit pe Iisus – ci este necesar pentru că avem nevoie de hrană, de învăţătură şi de părtăşie cu ceilalţi copii ai lui Dumnezeu. Biblia ne spune în Evrei 10: 25: «Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei» sau cum citim în versiunea Phillips: «Să nu ne ţinem departe de adunările bisericii, aşa cum fac unii.»".

În drum spre casă, ea îmi spune: „Cât de simplu este, nu-i aşa?"

„Da, complicaţiile vin din partea ta, a mea şi a diavolului. Adevărul este

aşa de simplu, şi totuşi aşa de profund, încât avem nevoie de Duhul Sfânt pentru a ne ajuta să vedem adevărul în simplitatea lui".

Îmbătarea cu bârfa este la fel de rea ca şi îmbătarea cu lichior. Bârfa este cea mai vicleană dintre toate metodele de apărare a unui complex de inferioritate.

Nu e doar un păcat – e o nebunie.

Treizeci şi unu într-o tabără de vară a studenţilor stăm împreună şi vorbim despre ziua care a trecut. Ar fi timpul să mergem la culcare, dar e încă foarte cald. Deasupra lacului secera lunii străluceşte. Crucea Sudului este chiar deasupra orizontului. Unele dintre constelaţii se văd la fel ca şi din Olanda, dar unghiurile lor sunt uşor diferite.

Vorbim despre întâmplările zilei, iar o studentă glumeaţă îi critică pe vorbitorii conferinţei. Remarcile ei sunt aşa de corecte, încât nu putem decât să fim de acord cu ea şi comentăm de zor. Dar, în acelaşi timp, ceva din bucuria zilei se strică.

Lângă mine stă Shirley, o fată tăcută, dar cam iritată. Nu prea o cunoaştem, dar, profitând de o pauză în discuţie, îi adresez o întrebare pentru a-i distrage şi pe ceilalţi de la sporovăială lor negativistă.

„Spune-ne ceva despre tine, Shirley".

Aşteaptă un moment şi parcă e prea timidă ca să vorbească. Dar apoi începe.

„Ştiţi, eu nu m-am gândit niciodată să studiez dreptul. Când eram mică, îmi doream să devin asistentă medicală şi, ca studentă, am ajuns să fac practică într-un mare spital. În timpul liber mergeam pe o plajă apropiată. Întotdeauna m-am simţit inferioară faţă de celelalte asistente deştepte şi aveam un teribil sentiment că tot ceea ce fac şi spun nu este bine. Nu puteam să fiu deloc de acord cu celelalte. Multe vorbeau despre alţi oameni, despre cât de plictisitori şi dificili erau pacienţii, le criticau sever pe asistentele mai în vârstă şi aveau întotdeauna ceva şocant de spus despre moralitatea doctorilor.

Într-o zi m-au întrebat despre o studentă nou-venită. M-am simţit flatată că mi s-a cerut părerea şi le-am spus toate greşelile pe care biata fată le făcuse în prima săptămână, în spital. Deodată am

remarcat că toate mă ascultă; am şi exagerat pe ici, pe colo, aşa încât bârfa mea devenise denigrare. Dar reuşisem să le câştig atenţia şi să fiu puţin în centrul atenţiei. Una dintre fete mi-a şi spus: «Ei, şoricico, în spatele feţei tale liniştite se ascund mai multe decât am crezut.»

În următoarea zi a trebuit să lucrez cu fata cea nouă şi am observat şi mai multe dintre greşelile ei. Uneori, prietenele de pe plajă se uitau la mine şi ştiau când fata mai făcuse vreo prostie. Timp de şase săptămâni lucrurile au mers bine – ba nu, trebuie să admit că rău. Eu devenisem şi mai populară, iar noua studentă şi mai afectată. După o mustrare aspră din partea unei asistente mai bătrâne, ea a plecat acasă. Mai târziu a fost internată într-un spital de boli psihice.

După plecarea ei am înţeles cât de mult greşisem. M-am decis că nu voi mai vorbi de rău pe nimeni. Însă nu mă puteam opune acestui mod de viaţă din spital, aşa că am plecat şi am decis să studiez dreptul".

„Mă tem că vei eşua ca avocată, dacă vei vorbi întotdeauna de bine şi niciodată de rău", spune unul dintre băieţi.

„Nu mi-e frică de asta. Una e să vezi ceva rău şi să lupţi împotriva lui cu un scop bun, şi cu totul alta e să spui lucruri rele în scopul de a deveni popular şi de a-ţi gâdila eul".

Discuţia ne cuprinde pe toţi. Le spun cum, cu ani în urmă, într-o tabără de vară a fetelor, atmosfera s-a stricat din cauza vorbelor rele pe care acestea le spuneau unele despre altele. Aşa că am instituit o regulă a taberei, ca înainte să spunem ceva rău, să menţionăm neapărat zece virtuţi ale persoanei în cauză. Uneori era imposibil să găsim zece virtuţi, aşa că lucrul negativ nu se mai spunea. Iar în încercarea de a găsi zece virtuţi, eram aşa de impresionate de ceea ce aflam, încât ni se părea că ar fi păcat să mai pomenim lucrul negativ!

O studentă ne spune că în campusul ei, dacă vreo persoană bârfeşte în timpul mesei, cineva spune: „Dă sarea!" Acesta este mesajul codificat prin care oamenii sunt avertizaţi că bârfa este prezentă. Această idee e foarte simplă şi practică.

După aceasta un băiat citeşte din *Scrisori către tinerele biserici*, de Phillips, din Romani 14:

Primiţi bine pe omul care are o credinţă slabă, dar nu cu scopul de a-i contrazice părerile… De fapt, cine eşti tu să-l critici pe slujitorul altuia, în special când stăpânul lui e Dumnezeu? El e dator faţă de stăpânul său să-i slujească, bine sau rău. Şi nu pune tu la îndoială felul cum slujeşte el, fiindcă Dumnezeu este capabil să-i transforme pe oameni în slujitori care să-l aducă satisfacţie… De ce atunci să critici faptele fratelui tău, încercând să-l cobori în ochii celorlalţi? într-o zi toţi vom fi judecaţi, dar nu după standardele altora sau ale noastre, ci după standardul lui Hristos… Doar în faţa lui Dumnezeu trebuie să răspundem pentru faptele noastre.

În Efeseni 4: 30 – 32 (versiunea Phillips), Pavel scrie: „Să nu mai fie niciun resentiment, nicio mânie sau izbucnire, nicio autoimpunere violentă, nicio denigrare sau remarci răutăcioase. Fiţi buni unii cu alţii; fiţi înţelegători. Fiţi gata să-i iertaţi pe alţii, aşa cum şi Dumnezeu v-a iertat, de dragul lui Hristos".

Cât de clar ne spune Domnul Iisus în Predica Lui de pe Munte: „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi".

Una dintre fete remarcă: „Sunt aşa de mulţumitoare că am vorbit despre aceste lucruri. Nu am înţeles niciodată aşa de clar că bârfa este contrară învăţăturilor Bibliei. Ne-ar fi teamă să furăm bani unii de la alţii, dar nu ne gândim deloc la furtul bunului nume al cuiva şi nu ştiu care dintre cele două lucruri e mai grav. Ce putem face pentru a opri acest lucru?"

„Cred că Psalmul 141: 3 ne dă răspunsul: «Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, şi păzeşte uşa buzelor mele!» Oamenii care aruncă cu noroi au întotdeauna mâinile murdare. Nu vă puteţi albi pe voi înşivă înnegrindu-i pe alţii. Fiţi răbdători cu greşelile altora – şi ei trebuie să fie răbdători cu voi.

Înainte de a spune un lucru, gândiţi-vă: *e adevărat*, *e bun*, *e necesar*? Dacă nu, lăsaţi-l nespus.

Când vă îndreptaţi degetul către cineva, amintiţi-vă că celelalte trei arată înspre voi". 131

le criticau sever pe asistentele mai în vârstă şi aveau întotdeauna ceva şocant de spus despre moralitatea doctorilor.

Într-o zi m-au întrebat despre o studentă nou-venită. M-am simţit flatată că mi s-a cerut părerea şi le-am spus toate greşelile pe care biata fată le făcuse în prima săptămână, în spital. Deodată am remarcat că toate mă ascultă; am şi exagerat pe ici, pe colo, aşa încât bârfa mea devenise denigrare. Dar reuşisem să le câştig atenţia şi să fiu puţin în centrul atenţiei. Una dintre fete mi-a şi spus: «Ei, şoricico, în spatele feţei tale liniştite se ascund mai multe decât am crezut.»

În următoarea zi a trebuit să lucrez cu fata cea nouă şi am observat şi mai multe dintre greşelile ei. Uneori, prietenele de pe plajă se uitau la mine şi ştiau când fata mai făcuse vreo prostie. Timp de şase săptămâni lucrurile au mers bine – ba nu, trebuie să admit că rău. Eu devenisem şi mai populară, iar noua studentă şi mai afectată. După o mustrare aspră din partea unei asistente mai bătrâne, ea a plecat acasă. Mai târziu a fost internată într-un spital de boli psihice.

După plecarea ei am înţeles cât de mult greşisem. M-am decis că nu voi mai vorbi de rău pe nimeni. Însă nu mă puteam opune acestui mod de viaţă din spital, aşa că am plecat şi am decis să studiez dreptul".

„Mă tem că vei eşua ca avocată, dacă vei vorbi întotdeauna de bine şi niciodată de rău", spune unul dintre băieţi.

„Nu mi-e frică de asta. Una e să vezi ceva rău şi să lupţi împotriva lui cu un scop bun, şi cu totul alta e să spui lucruri rele în scopul de a deveni popular şi de a-ţi gâdila eul".

Discuţia ne cuprinde pe toţi. Le spun cum, cu ani în urmă, într-o tabără de vară a fetelor, atmosfera s-a stricat din cauza vorbelor rele pe care acestea le spuneau unele despre altele. Aşa că am instituit o regulă a taberei, ca înainte să spunem ceva rău, să menţionăm neapărat zece virtuţi ale persoanei în cauză. Uneori era imposibil să găsim zece virtuţi, aşa că lucrul negativ nu se mai spunea. Iar în încercarea de a găsi zece virtuţi, eram aşa de impresionate de ceea ce aflam, încât ni se părea că ar fi păcat să mai pomenim lucrul negativ!

O studentă ne spune că în campusul ei, dacă vreo persoană bârfeşte în timpul mesei, cineva spune: „Dă sarea!" Acesta este mesajul codificat prin care oamenii sunt avertizaţi că bârfa este prezentă.

Această idee e foarte simplă şi practică.

După aceasta un băiat citeşte din *Scrisori către tinerele biserici*, de Phillips, din Romani 14:

Primiţi bine pe omul care are o credinţă slabă, dar nu cu scopul de a-i contrazice părerile… De fapt, cine eşti tu să-l critici pe slujitorul altuia, în special când stăpânul lui e Dumnezeu? El e dator faţă de stăpânul său să-i slujească, bine sau rău. Şi nu pune tu la îndoială felul cum slujeşte el, fiindcă Dumnezeu este capabil să-i transforme pe oameni în slujitori care să-l aducă satisfacţie… De ce atunci să critici faptele fratelui tău, încercând să-l cobori în ochii celorlalţi? într-o zi toţi vom fi judecaţi, dar nu după standardele altora sau ale noastre, ci după standardul lui Hristos… Doar în faţa lui Dumnezeu trebuie să răspundem pentru faptele noastre.

În Efeseni 4: 30 – 32 (versiunea Phillips), Pavel scrie: „Să nu mai fie niciun resentiment, nicio mânie sau izbucnire, nicio autoimpunere violentă, nicio denigrare sau remarci răutăcioase. Fiţi buni unii cu alţii; fiţi înţelegători. Fiţi gata să-i iertaţi pe alţii, aşa cum şi Dumnezeu v-a iertat, de dragul lui Hristos".

Cât de clar ne spune Domnul Iisus în Predica Lui de pe Munte: „Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi".

Una dintre fete remarcă: „Sunt aşa de mulţumitoare că am vorbit despre aceste lucruri. Nu am înţeles niciodată aşa de clar că bârfa este contrară învăţăturilor Bibliei. Ne-ar fi teamă să furăm bani unii de la alţii, dar nu ne gândim deloc la furtul bunului nume al cuiva şi nu ştiu care dintre cele două lucruri e mai grav. Ce putem face pentru a opri acest lucru?"

„Cred că Psalmul 141: 3 ne dă răspunsul: «Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele, şi păzeşte uşa buzelor mele!» Oamenii care aruncă cu noroi au întotdeauna mâinile murdare. Nu vă puteţi albi pe voi înşivă înnegrindu-i pe alţii. Fiţi răbdători cu greşelile altora – şi ei trebuie să fie răbdători cu voi.

Înainte de a spune un lucru, gândiţi-vă: *e adevărat*, *e bun*, *e necesar*? Dacă nu, lăsaţi-l nespus.

Când vă îndreptaţi degetul către cineva, amintiţi-vă că celelalte

trei arată înspre voi".

Cei care ne critică sunt gardienii neplătiţi ai sufletelor noastre. Dacă ceea ce spun ei este adevărat, rezolvă; dacă nu, uită. (*E. Stanley Jones*)

Treizeci şi *doi* j

Trei scrisori

Programul meu nu este întotdeauna planificat cu exactitate. Cel mai important lucru este să merg acolo unde mă trimite Dumnezeu. Dacă se aprinde culoarea verde, atunci, curajoasă, trec strada. Dacă e roşu, atunci, ascultătoare, aştept.

Câteodată sunt momente când nu văd calea. În curând trebuie să particip la nişte conferinţe, însă între ele am două luni libere. Mă aflu în Anglia şi nu sunt prea mulţi cei cu care am putut lua legătura. Un pastor mă invită să stau la parohia lui, care se află într-unul dintre acele vechi oraşe englezeşti cu multe internate şcolare. Invitaţia pare foarte atrăgătoare, din moment ce pot fi în legătură cu aceiaşi oameni timp de două luni, mă pot integra în viaţa parohiei şi pot învăţa de la cei care lucrează mereu în acelaşi loc. Accept invitaţia plină de mulţumire.

În prima zi nu am nimic de lucru şi, fiind singură în camera mea, găsesc că e un timp nimerit pentru a medita în linişte la Dumnezeu şi a studia Biblia. Dar vine sfârşitul săptămânii şi tot nu am nimic de făcut. Nu pot să iau legătura cu nimeni. Când vin vizitatori pe la casa parohială, mie mi se trimite mâncarea în cameră. Nu ştiu nici dacă această parohie are vreo activitate; dacă are, atunci eu nu o văd.

Pastorul şi soţia lui sunt foarte de treabă, dar simt o oarecare împotrivire din partea lor şi, astfel, am parte de neobişnuita experienţă de a sta şi a aştepta. În multe alte ţări e de lucru pentru mine. Uneori programele sunt aşa de încărcate, încât a răspunde la toate invitaţiile şi a potrivi totul este un adevărat joc de puzzle.

I îmi cercetez inima să văd dacă nu cumva mă simt ofensată. Poţi, cu

I uşurinţă, să te simţi prea important pentru a fi folosit de Dumnezeu.

I însă nimeni nu poate fi prea mic pentru slujba Lui. Chiar atunci primesc

I o scrisoare de la un prieten din Olanda. El scrie: „Corrie, toată munca

I ta e o pierdere de vreme. Toată preumblarea ta prin lume nu e decât o

I dorinţă după aventură. Faci atât de multe lucruri greşite, încât îţi pierzi respectul celorlalţi, dar asta şi meriţi. Cel mai rău este că numele lui Dumnezeu este dezonorat prin purtarea ta".

Aşa să fie? Ce bine că am timp să mă gândesc la lucrurile astea şi să vorbesc cu Tatăl meu ceresc! Sunt obişnuită să-mi mărturisesc imediat păcatul de care-mi dau seama. Sunt aşa de sigură că atunci când ne mărturisim păcatul vedem cum Dumnezeu este drept şi credincios, că ne iartă păcatele noastre şi ne curăţă de orice nelegiuire, încât eu mă gândesc foarte rar la trecut.

Dar acum am parte de curăţenia de primăvară şi mă rog: „Cercetează-mă, Doamne, şi cunoaşte-mi inima; încearcă-mă şi cunoaşte-mi gândurile; vezi dacă sunt pe o cale rea şi du-mă pe calea I veşniciei". Când Duhul Sfânt ne arată păcatele noastre, întotdeauna o face în lumina lucrării terminate de la Calvar. Sfinţirea nu este un jug greu, ci o eliberare plină de veselie.

În ziua următoare mai primesc o scrisoare. Este din partea unei familii la care am stat ca musafiră o săptămână – un fost guvernator al I unei închisori din India, pensionat acum, care locuieşte cu cele două

fiice. „Dumnezeu a binecuvântat foarte mult vizita dumneavoastră la noi, astfel că atât eu, cât şi fiicele mele ne-am născut din nou. Acum toţi trei îl vom sluji pe Domnul. Eu mă voi întoarce în India, acolo unde am slujit lumii atâţia ani şi unde îl voi sluji pe Dumnezeu în viitor. Ştiu limba acelor oameni şi îmi voi petrece ultimii ani ai vieţii locuind cu ei şi împărtăşindu-le evanghelia".

În seara aceea mă rog: „Doamne, eu sunt o mlădiţă a Viţei – nici mai mult, nici mai puţin. Dă-mi mâine două suflete pentru a le salva, ca semn că încă mă poţi folosi".

În următoarea dimineaţă sosește o a treia scrisoare. E din

partea unei tinere. Ea îmi spune: „Dumnezeu a folosit cuvintele dumneavoastră pentru a mă trezi. Sunt mult mai activă acum. Azi am avut minunata experienţă de a aduce două fete la Domnul”.

Acesta este răspunsul. Indirect, Dumnezeu m-a folosit pentru două suflete. Pot să merg mai departe liniştită. Dumnezeu lucrează.

În ultima săptămână petrecută la parohie, pastorul îşi schimbă atitudinea. Mă pune în legătură cu şcoli, cluburi şi o casă pentru soldaţi. Timpul meu de meditaţie a trecut, dar ce binecuvântat a fost! După acest atac mă duc mai departe într-o şi mai mare dependenţă de El, care este Viţa noastră. Fără El nu putem face nimic; cu El suntem mai mult decât biruitori.

Milioane nefericite aşteaptă venirea luminii care va face toate lucrurile noi.

Hristos aşteaptă şi El, dar oamenii sunt înceţi şi puţini. Am făcut noi tot ce am putut?

Am făcut eu? Ai făcut tu?

Treizeci şi trei

Pregătiţi pentru a doua venire a lui Iisus

„Oamenii schimbaţi duc la schimbarea oraşelor; oraşele schimbate duc la schimbarea ţărilor; ţările schimbate duc la schimbarea lumii”, spune un tânăr pastor.

Ne aflăm într-o casă din Anglia la o reuniune. Mulţi tineri ascultă cuvintele pastorului. Mă uit în jurul meu. Unii rămân indiferenţi; alţii sunt plini de entuziasm. Este acesta răspunsul la problemele vremii noastre, al erei atomice, când lumea se îndreaptă spre cea mai mare criză din istorie?

Mai târziu, când rămân singură cu pastorul, îl întreb: „Chiar crezi ce ai spus? Eu nu cred că e adevărat. Timpul harului trece şi lumea nu va fi schimbată de oamenii schimbaţi. Doar când vremea neamurilor se va împlini şi Iisus. Se va întoarce, ne-a promis El: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.» (Apocalipsa 21: 5)

Sunt ferm convinsă că va veni o trezire peste întreaga lume şi că Dumnezeu o va folosi pentru a aduce la plinătate neamurile, deoarece trezirea este adevărata pregătire pentru a doua venire. De aceea

fiecare creştin trebuie să fie un evanghelist, în măsura în care Dumnezeu îi dă oportunităţi. Atunci venirea acestui timp va fi grăbită. După cum scrie în 1 Ioan 3: 3: «Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat.»

Adevărul este cel care îl poate elibera pe un om, nu idealismul. Aşteptarea celei de-a doua veniri a Domnului îi schimbă pe oameni, din persoane legate de cele pământeşti, în persoane ai căror ochi sunt focalizaţi pe lucrurile viitoare ale Domnului şi deschişi în mod glorios pentru a vedea imensa valoare a ducerii veştii bune unei lumi nefericite. Oamenii înţeleg astfel că aducerea altora la Iisus Hristos este cea mai importantă slujbă a fiecărui copil al lui Dumnezeu".

„Nu înţeleg cum de crezi atât de ferm că venirea lui Iisus va avea loc curând. Desigur că El va veni în inimile noastre când ne punem încrederea în El şi, din nou, în momentul morţii".

„Îngerul ne-a spus altceva. În Fapte 1: 11 este scris că atunci când ucenicii au privit uimiţi spre cer după înălţare, îngerul le-a spus: «Acest Iisus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer.» Aici nu e vorba de venirea Domnului în inimile noastre sau în momentul morţii, ci de venirea Lui pe norii cerului".

„Bine; dar mulţi, în trecut, au aşteptat revenirea Lui. Crizele din istoria omenirii au fost văzute întotdeauna ca o scăpare pentru creştini, în aşteptările lor privind reîntoarcerea lui Hristos, dar, totuşi, lucrurile au continuat la fel cum erau la începutul creaţiei".

„Petru a spus exact la fel. În a doua sa Epistolă, capitolul 3 versetele 3 şi 4, el scrie: «înainte de toate, să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, şi vor zice: „Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau de la începutul zidirii!"» Cercetează-ţi inima. Dacă este în ea vreo pornire să mergi după propria ta poftă, dacă este vreo dragoste pentru lucrurile pământeşti, dacă nu renunţi la sinele tău, la eul tău, atunci, desigur, te vei îndoi de cea de-a doua venire a Domnului. Atunci vei încerca să pui înainte argumentele logice şi teologice. Studiază Biblia în ascultare şi vei

descoperi multe detalii.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învaţă mult mai multe despre cea de-a doua venire decât despre oricare alt adevăr şi tocmai acest lucru este atât de puţin cunoscut de către creştini. Parţial e vina pastorilor, care poate menţionează cea de-a doua venire într-o singură propoziţie la sfârşitul unei predici sau la cateheză o dată pe an. Dar fiecare creştin are Cuvântul lui Dumnezeu, care îi poate spune foarte multe despre viitor.

Cel mai important lucru de luat în considerare pentru un creştin este pregătirea atitudinii lui, a fiinţei lui. Iisus ne spune despre fecioarele înţelepte, care aveau ulei în lămpi. Uleiul menţionat aici se referă la Duhul Sfânt. Când suntem umpluţi cu Duhul Sfânt, nu mai este loc de dragoste pentru plăcerile noastre şi suntem gata să urmăm sfatul pe care ni-l dă Ioan în prima sa Epistolă: «Rămâneţi în El, pentru ca atunci când. Se va arăta El, să avem îndrăzneală, şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtaţi de El.»

Cred că Dumnezeu deschide ochii teologilor cu privire la marea importanţă a acestui adevăr. Unul dintre specialiştii în fizică atomică i-a spus profesorului Karl Barth că ei sunt prizonierii ştiinţei şi ai politicii şi l-a întrebat cum poate fi rezolvată această problemă. Profesorul Barth i-a răspuns că singura soluţie este cea de-a doua venire a Domnului Iisus. Avea dreptate. Când Iisus va face ceea ce promite în Apocalipsa 21: 5, adică totul nou, atunci săbiile vor fi transformate în pluguri, iar puterea atomică va fi folosită în mod constructiv, nu distructiv.

Ai citit cartea mea *A prisoner and yet*… (O deţinută şi totuşi… n.trad.)? în ea poţi vedea că lumina lui Iisus este mai puternică decât cel mai adânc întuneric. Doar cei care au trăit experienţa unui lagăr de concentrare ştiu cât de adânc poate fi întunericul. Însă, indiferent cât de adânc pătrunde întunericul, Braţele Veşnice pot pătrunde şi mai adânc.

Scriitorul de origine română C.V. Gheorghiu a scris şi el o carte despre o experienţă similară cu a mea. Doi oameni, amândoi într-o tabără de concentrare; dar sărmanul om fusese acolo fără Iisus

Hristos. Eu L-am avut pe Iisus Hristos cu mine, şi asta a schimbat întreaga situaţie. El şi-a intitulat cartea *The 25 hour* (Ora 25, n.trad.). În ea descrie cum s-a aflat odată într-un submarin şi i s-au arătat nişte şoareci albi, spunându-i-se că atunci când şoarecii vor muri înseamnă că oxigenul e pe terminate şi, dacă submarinul nu este adus la suprafaţă, ocupanţii lui vor mai avea doar câteva ore de trăit. Gheorghiu a scris: «Acest moment a sosit în istoria omenirii. Şoarecii albi au murit deja – şi mai e foarte puţin până când planeta aceasta va fi şi ea terminată. Ziua are douăzeci şi patru de ore; noi suntem în a douăzeci şi cincea.»

Este acesta un lucru lipsit de sens sau este adevărat, că trăim pe o planetă foarte periculoasă unde două sau trei ţări au fabrici de bombe atomice şi chiar mai rău? Henry Adams a spus: «Ştim aşa de puţine, iar puterea noastră este aşa de mare.» Suntem noi cu adevărat în cea de-a douăzeci şi cincea oră?

Acum e momentul pentru creştini să ofere răspunsul unei lumi disperate. Biblia este foarte clară în descrierea pe care o face viitorului. Cei care citesc şi ziarele şi Biblia ştiu că ne apropiem de timpul despre care Iisus a vorbit: «Uitaţi-vă în sus… pentru că izbăvirea voastră se apropie.» (Luca 21: 28)".

„Ştiu aşa de puţine despre revenirea Domnului".

„Asta e un semn clar că nu-ţi citeşti Biblia. Ştiai că în Noul Testament un text din douăzeci şi cinci se referă la viitor şi că Biblia oferă multe amănunte? Frederic cel Mare a spus: «Când vreţi să ştiţi cât de înaintat este ceasul istoriei, uitaţi-vă la evrei.» E foarte clar că s-a declanşat un lucru extraordinar odată cu naşterea statului Israel la 14 Mai 1948. Este în acelaşi timp cea mai tânără şi cea mai veche naţiune de pe pământ şi nu numai cei care înţeleg semnele vremurilor ştiu că se apropie cea mai mare criză a istoriei, ci întreaga lume".

„Dar am mai avut vremuri din astea şi înainte. În timpul Războiului de Treizeci de Ani germanii se pregăteau pentru a doua venire".

„Da, dar acum lucrurile sunt cu mult mai serioase decât înainte şi, priveşte la evrei!"

„Spuneţi-mi, totuşi, nu vă temeţi de cea de-a doua venire a Domnului?”

„Nu. Eu ştiu ce să fac cu păcatele mele. Când ni le mărturisim, Dumnezeu este credincios ca să ne ierte păcatele şi sângele lui Iisus ne curăţă de toate păcatele pe care I le-am mărturisit. Cei care au nădejdea că Iisus vine curând se curăţă, aşa cum El este curat, iar lucrul acesta este posibil pentru că ne putem aduce păcatele la El. Biblia ne spune foarte clar cum să aşteptăm venirea Lui. În Tit 2: 13 scrie: «Aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Iisus Hristos.» în loc să aştepte venirea Lui, prea mulţi creştini încep să se contrazică în privinţa ei”.

„Dar mia de ani este menţionată doar o singură dată în Biblie”.

„De câte ori ar trebui să fie ceva menţionat în Biblie pentru ca să crezi că e adevărat? Dar nu mă deranjează ce crezi despre mia de ani. Este mult mai important ca tu să vezi cea de-a doua venire ca pe un eveniment al bucuriei pentru toţi copiii lui Dumnezeu. În Apocalipsa 22: 17, Ioan spune: «Şi Duhul şi Mireasa zic: „Vino!” Şi cine aude să zică: „Vino!”» Când «cei trei mărturisesc», atunci El va veni curând”.

„Dar nu îndrăznesc să spun: «Vino!», atâta timp cât nu sunt sigur că sunt gata”.

„Ţi-este într-atât de foame şi sete după neprihănire, astfel încât să fii gata pentru ziua aceea? Atunci citeşte în continuare: «Şi celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieţii fără plată!» Dumnezeu a pregătit totul. Noi trebuie doar să primim. Promisiunile lui Dumnezeu sunt disponibile la cerere. Citeşte 2 Corinteni 5: 21: «Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, EI L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.»”.

„Pe de altă parte, nu îndrăznesc să doresc revenirea lui Iisus cât încă sunt aşa de mulţi oameni nemântuiţi în lume. Cât de groaznic va fi pentru ei”.

„Vorbeşti serios? Atunci nu-I cere Domnului Iisus să-şi amâne venirea, ci du-te tu, cât mai repede, la cei nemântuiţi şi spune-le calea mântuirii, fiindcă lucrarea cea mai importantă din aceste zile este ducerea evangheliei la oricine poţi ajunge. Domnul Iisus a spus în Luca

19: 13: «Puneţi-i în negoţ până Mă voi întoarce.» Pavel ne spune în 2 Timotei 4: 8: «De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.»

Zici că te îngrijorează cei care nu sunt gata. îţi dai seama că azi sunt mai mulţi oameni nepregătiţi decât ieri? Că sunt mult mai mulţi copiii care s-au născut azi pe pământ decât oamenii care s-au «născut din nou»? Aşa că ziua de azi e ceva mai întunecoasă decât cea de ieri".

Treizeci şi patru

Mutarea Bisericii într-o dimineaţă o femeie citeşte în Biblia ei următoarele:

Acum, fraţilor, nu vrem ca să aveţi vreo îndoială în privinţa celor care „au adormit" în moarte sau să-i jeliţi, ca oamenii care n-au nădejde. Căci, dacă noi credem că Iisus a murit şi a înviat dintre cei morţi, atunci putem crede că Dumnezeu îi va aduce, cu siguranţă, împreună cu Iisus, pe toţi cei care «au adormit» în El. Aici avem un mesaj clar din partea Domnului. Şi anume, cei care vor fi încă în viaţă atunci când El va veni, nu o vor lua nicidecum înaintea celor care au adormit deja. O poruncă, un strigăt al Arhanghelului, un sunet al trâmbiţei şi Domnul însuşi va coborî din slavă! Cei care au murit în Hristos vor fi primii care vor învia, apoi noi, cei care încă vom trăi pe pământ, vom fi ridicaţi împreună cu ei în nori, ca să-L întâlnim pe Domnul în văzduh! Şi apoi vom fi pentru totdeauna cu El. Dumnezeu mi-a dat acest cuvânt referitor la problema aceasta, aşa că, prin orice mijloace, căutaţi să vă încurajaţi unii pe alţii. (1 Tesaloniceni 4: 13 – 18, versiunea Phillips)

În timp ce citeşte, aceste cuvinte îi vorbesc într-un mod special. Semnele timpurilor sunt clare, iar faptul că evenimente majore sunt pe cale să se întâmple este evident, nu doar pentru cititorii Bibliei, ci şi pentru toţi cei care citesc ziarele. Femeia este aşa de adâncită în gândurile ei privitoare la venirea Domnului pentru a-i lua pe ai Săi, încât nici nu aude soneria. După o vreme sesizează sunetul şi deschide uşa, ţinându-şi încă Biblia în mână.

Lăptarul aşteaptă nerăbdător: „Cred că aţi surzit, doamnă. A

trebuit să sun de trei ori".

„Îmi pare rău. Nu am surzit, dar tocmai am citit în Biblie ceva aşa de glorios, încât am uitat de toate. Vă daţi seama că aţi putea să veniţi într-o zi la uşa mea şi eu să nu mai fiu aici? Şi s-ar putea, de asemenea, să găsiţi toate casele creştinilor goale? Tocmai am citit că atunci când Iisus va reveni îl vom întâmpina în văzduh. Vom fi schimbaţi într-o clipă, iar apoi îl vom vedea faţă în faţă. N-o să înţelegeţi de ce oameni de peste tot vor fi dispărut. Mai târziu s-ar putea să auziţi şi să întrebaţi: «De ce nu mi-o fi spus şi mie mai dinainte bătrâna aia?» De-aia vă spun acum. Dar ascultaţi, domnule lăptar, dacă-L primiţi pe Domnul Iisus ca Mântuitor şi dumneavoastră veţi deveni un copil al lui Dumnezeu şi veţi fi printre cei care îl vor întâmpina în Văzduh".

Chiar dacă suntem sau nu de acord cu concluziile bătrânei, putem observa că ea ştia ce înseamnă să aştepţi venirea Domnului.

Semnele vremurilor nu le puteţi deosebi? (Matei 16: 3)

Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitaţi în sus, şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie. (Luca 21: 28)

Nu va conta că am avut mulţi bani, ci, mai degrabă, că îi vom recunoaşte la acea reuniune pe cei pentru care Hristos ne-a trimis în lume şi cărora le-am spus despre calea mântuirii.

Timpul e scurt-prea scurt pentru apatice visări la *fantezii de frumuseţi trecute*.

În jur sunt inimi frânte, *lacrimi curse*.

Eşti aşteptat spre a ajuta.

Treizeci şi cinci

Zonnenduin în seara aceasta vine o briză proaspătă peste dune şi face aerul din grădină delicios de răcoros, după zăduful zilei. Deşi soarele nu a apus încă, aud privighetorile cântând.

„Cum aţi ajuns să deschideţi această casă?", mă întreabă un vizitator american.

„Sora mea, Betsie, a avut o viziune. Ea şi cu mine eram deţinute într-un lagăr de concentrare din Germania, unde, printre alţii, erau

cam o mie de olandezi. Ea mi-a spus: «Dumnezeu mi-a arătat că trebuie să-i ajutăm pe oamenii aceştia după război. Dacă vor supravieţui, le va fi greu să-şi refacă viaţa. Cele trăite aici le-au afectat sănătatea şi, în inimile multora, este un teribil întuneric – minţile lor sunt bolnave. Dumnezeu ne va da o casă frumoasă cu flori şi culori vii. Acolo, mulţi îşi vor regăsi drumul în viaţă. Vor intra în contact cu evanghelia şi vor fi găsiţi de El, cel care le va fi Salvator şi Domn, Iisus Hristos, şi care le va da răspuns la toate problemele. Imediat după ce vom deschide casă, va trebui să călătorim în toată lumea cu evanghelia şi să le spunem tuturor celor care vor dori să asculte. Trebuie să le spunem şi că am avut parte de lumina lui Iisus în cea mai adâncă întunecime.»

Betsie a murit în închisoare, dar după război am făcut ceea ce Dumnezeu i-a spus. Mulţi olandezi au venit în această casă – oameni care au fost în închisoare sau au suferit în vreun alt fel în timpul războiului – dar acum sunt toţi la casele lor. Acum e un loc unde orice om care are nevoie de odihnă sau doreşte o vacanţă e binevenit".

Zonnenduin a devenit o casă de oaspeţi internaţională.[2] Am prieteni peste tot în lume şi mulţi vin să viziteze Europa.

Olanda e atât de mică, încât oamenii pot ajunge să cunoască întreaga ţară făcând excursii zilnice din locul acesta. În apropiere sunt dune şi păduri şi o rezervaţie naturală cu multe plante şi flori. Bloemendaal este un minunat loc de plimbare, dar o fată din Elveţia zice: „Cel mai minunat lucru pentru mine este că aici, la Zonnenduin, L-am găsit pe Salvatorul meu".

Olanda este o ţară frumoasă. Sunt ţări unde peisajul este grandios şi impresionant. Olanda are frumuseţea ei specială. Este patria mea. Nu stau adesea aici, dar, când sunt în Europa, încerc să vin acasă între vizitele din diverse ţări. Mă bucur de faptul că pot privi câmpiile până departe, dunele aurii şi pinii din *het Gooi* (regiune cu dealuri şi păduri din centrul Olandei, n.trad.). Iar în Zonnenduin am o

---

[2] 1973 - Zonnenduin era o casă de odihnă pentru persoanele aflate în convalescenţă care mai aveau încă nevoie de îngrijire şi tratament. Biserica Reformată Olandeză a preluat conducerea ei.

cameră cu toate pozele şi picturile mele pe pereţi şi am propriile mele cărţi în bibliotecă.

„De ce nu staţi aici, dacă vă place aşa de mult?", mă întreabă o fată din Anglia. „E destul de lucru pentru dumneavoastră şi aici".

Înainte ca să răspund, mă gândesc şi ascult cântecul privighetorii. „Viaţa mea nu-mi aparţine. Trebuie să merg acolo unde mă cheamă Domnul. Am fost cumpărată cu un preţ mare şi trebuie să ascult de Cel care m-a cumpărat".

„Nu plătiţi un preţ mare ca să trăiţi o asemenea viaţă?"

„Ba da, dar costă mult mai mult dacă nu asculţi". îmi apar în minte oamenii din Bermuda aflaţi în spatele gratiilor; fetiţa din Norton; burul din Africa de Sud; şcolarii din Cuba; leproşii din Formosa… „Avem nevoie de mesajul tău; vino înapoi", mi-au spus ei.

Abilităţile mele sunt foarte limitate, dar nu sunt nici mai mult, nici mai puţin decât o mlădiţă din Viţă. Fără Viţă nu pot face nimic. Celor legaţi de Viţă El le dă natura Sa, victoria Sa, dragostea Sa, puterea Sa. Cu El suntem mai mult decât biruitori. Nu avem nicio valoare separaţi de El.

„Mergeţi şi învăţaţi oameni din toate naţiunile" şi „Faceţi-i ucenicii Mei", spune Iisus.

„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, să fie slavă, măreţie, putere şi stăpânire, mai înainte de toţi vecii, şi acum şi în veci. Amin".

Concluzie în Mexic îl întreb pe un băiat: „Eşti tu un copil al lui Dumnezeu?" El mi-a răspuns: „Seniora, merg la biserică în fiecare duminică". „Asta e bine, dar nu e îndeajuns. Când intru într-un garaj, nu devin o maşină. Un şoricel născut în cutia cu biscuiţi nu devine biscuit. Există o singură cale de a deveni copil al lui Dumnezeu – ascultă Ioan 1: 12: «Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.»".

„Dar părinţii mei sunt nişte buni copii ai lui Dumnezeu". „Dumnezeu să îi binecuvânteze, dar nu uita că Dumnezeu nu are nepoţi. După ce L-ai primit pe Iisus ca Salvator al tău, eşti adoptat în

familia lui Dumnezeu şi poţi să-l spui cu o inimă bucuroasă: «Tată, Tatăl meu.» (Romani 8: 15)".

Băiatul înţelege şi ia acea hotărâre care-i bucură pe îngeri.

Dar tu, cel care ai citit această carte? Ai luat deja această hotărâre? Dacă nu, de ce nu stai de vorbă chiar acum cu Domnul Iisus şi să-L rogi să intre în inima ta? El a bătut la uşa inimii tale în tot timpul cât ai citit această carte. Şi dacă îi deschizi, El va intra (Apocalipsa 3: 20).

Poate eşti un membru devotat într-o biserică. Dar ai tu siguranţa că eşti un copil al lui Dumnezeu? Când un tânăr şi o tânără se împrietenesc, vine un moment când el o întreabă: „Mă iubeşti, vrei să mă accepţi ca soţ al tău?" Tânăra nu-i răspunde: „Îmi place că eşti un om moral şi-mi faci aşa cadouri frumoase şi îmi place să vorbesc cu tine". Când toate sunt în regulă, fata spune: «Da», şi aceasta este o decizie pe viaţă.

Uneori, când le spun oamenilor să-L primească pe Iisus, ei îmi răspund: „Dar eu mă rog des şi îmi place Predica de pe Munte". Crezi că Dumnezeu e mulţumit cu asta? Iisus te iubeşte foarte mult, de aceea doreşte inima ta şi decizia ta personală, care are o valabilitate atât aici pe pământ, cât şi în veşnicie.

Dacă te-ai decis, atunci citeşte Biblia; este cartea ta, despre tine, pentru tine. Învaţă-i cuvintele pe de rost. „Şi, ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mântuire". (1 Petru 2: 2) Pentru lupta spirituală a vieţii, ai nevoie de „sabia Duhului". Şi aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu.

Pe lângă memorarea Scripturii, te îndemn din toată inima să începi un studiu biblic. Aceste două metode sunt cele mai folositoare şi mai practice pentru un creştin ca să crească. Organizaţia *The Navigators* (Navigatorii, n.trad.) oferă un excelent curs de memorare a Scripturii şi de studiu biblic, pe care le recomand cu căldură. Adresa lor poate fi găsită la sfârşitul acestei cărţi.

Nu vei regreta niciodată că L-ai acceptat pe Iisus ca Mântuitor şi Domn. Deja călătoresc în jurul lumii de zece ani. Am întâlnit ceasornicari care ar fi vrut să fie fermieri şi fermieri care ar fi preferat

să fie ceasornicari, soldaţi care regretau că nu sunt în marină şi marinari care ar fi vrut să fie în armată. Pot să îţi înşir o listă lungă de oameni nemulţumiţi pe care i-am întâlnit. Dar n-am întâlnit niciodată pe vreun creştin care să regrete că L-a acceptat pe Domnul Iisus ca Salvator. Şi nici tu nu vei regreta. Acum, du-te şi însuşeşte-ţi toate bogăţiile scrise în numele tău şi semnate de Iisus Hristos.

El ne salvează de vină, de pedeapsa, de mizeria şi de stăpânirea păcatului. Ce minunat!

Noi suntem salvaţi prin harul suveran al lui Dumnezeu şi prin sângele preţios al Domnului Iisus. Ce uimitor!

El ne va face instrumente pentru salvarea altora pentru ca să slujim de laudă slavei Sale. Ce frumos!

Iisus Hristos deschide larg uşile tezaurului promisiunilor lui Dumnezeu şi ne îndeamnă să păşim înăuntru şi să luăm, cu curaj, bogăţiile care ne aparţin. Ce măreţ!

Iisus a fost Biruitorul!

Iisus este Biruitorul!

Iisus va fi Biruitorul!

Corrie ten Boom

Versetele de memorat şi cursurile de studiu biblic se pot obţine de la adresa:

The Navigators 351 Executive Drive Carol Stream, ÎL 60188

csresponsetyndale.com

NIMIC

FĂRĂ

Această carte ne învaţă importanţa ascultării Cuvântului lui Dumnezeu şi a totalei dependenţe de Iisus. Ea ne aminteşte de alegoria lui Iisus ca fiind Viţa, iar noi mlădiţele. Dacă mlădiţele rămân în viţă, ele vor rodi. Dacă sunt separate de viţă, se usucă şi mor, iar mlădiţele moarte vor fi aruncate în foc.

Astfel sunt şi vieţile noastre, după cum ne arată Corrie, despărţiţi de Salvatorul nostru nu putem face nimic. Ea ne arată cum trebuie să rămânem în El dacă dorim ca vieţile noastre să aducă roade şi să aibă semnificaţie.

Corrie foloseşte experienţele personale pentru a ne împărtăşi lecţiile pe care le-a învăţat de la Domnul sau de la oameni, pe parcursul călătoriilor sale în jurul lumii.

Toate cărţile lui Corrie rămân şi astăzi pline de folos şi încurajare!